

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Asprin_Robert-Mytus_09-MYTH_Inc_v_akci.PDB

PDB Name: R.Asprin-09-M.Y.T.H. Inc. v akc
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.6.2002
Modification Date: 2.7.2002
Last Backup Date: 2.7.2002
Modification Number: 198

Robert Asprin

M.Y.T.H. Inc. v akci
Aneb Ztráty nepovoleny

Úvod

"Co tady dělám?"
- libovolný rekrut v libovolné armádě

"Jméno?"

V kruzích, ve kterých sem zvyklej se pohybovat, se považuje kladení jakýchkoliv otázek za nezdvořilý... a takovéto obzvlášť. Naneštěstí jsem se právě nacházel mimo tyto kruhy, a tak sem byl nucen tohle vypytování, jakkoliv neslušný, strpět.

"Kvido."

"Trvalý bydliště?"

"Bazar na Pakle."

"Co?"

"Bazar na... Aha! Ehm... řekněme... porůznu."

Chlápek, co se mě takhle vypytoval, se na mě, než mi položil další otázku, tvrdě podíval. Oplatil sem tím nejnevinnejším pohledem, o kterém vám každá porota poví, jak je přesvědčivý. V hloubi duše sem se, ale na sebe zlobil. Sem chytřejší, než je průměr, a díky své zcestovalosti a dobrodružstvími se Šéfem, který mě obeznámily se všemi možnými dimenzemi, sem si měl vzpomenout, že většina lidiček tady na Tulpu o takovejch místech, jako je Bazar na Pakle, neslyšela, a tudíž jsou podezřívavý. Protože se zvlášť snažím být nenápadný, nebyla tohle zrovna nejchytřejší odpověď.

"Výška a váha?"

Tahle otázka mi sedla líp, protože mi připomněla, že ať řeknu nebo udělám cokoli, nebudu nikdy úplně nenápadnej. Víte, sem, jak se zdvořile říká, "ohromná osoba"... nebo méně zdvořile "příšera na lámání kostí". Zatímco v mý profesi je to neocenitelný přínos, nenápadné zamíchání do nějakého davu to však činí poněkud obtížné. Po pravdě řečeno, tady v řadě sem byl největší, nebýt Friga, kterej je možná o palec menší, ale o něco širší v ramenou.

Viděl sem, že si toho chlapík, co měl ty otázky, všimnul sám, protože si škrábal mý odpovědi a pořád lítal očima ze mě na Friga a zpátky.

"Nejbližší příbuzný?"

"Řek bych, že to bude tady Frigo," řek sem a palcem ukázal na svého společníka.

"Vy dva ste příbuzný?"

"Je to můj bratranec."

"Aha."

Moment sem si myslel, že se chystá ještě něco říct, ale pak jenom pokrčil rameny a něco si načmáral do bloku.

"Máte trestní záznam?"

"Prosím?"

"Trestní záznam. Byl ste někdy ve vězení?"

"Nikdy usvědčenej."

To mi vysloužilo další tvrdý pohled.

"Já se neptal na usvědčení. Ptal sem se, jestli ste byl ve vězení."

"No jo... jo. Copak někdo nebyl?"

"Za co?"

"Jak dlouho?"

"Kolikrát ste byl zavřenej?"

"Ále... bylo toho na tři... čtyři tucty... ale žádný usvědčení."

Chlapík zvedl obočí.

"Vy ste byl skoro padesátkrát zavřenej a nikdy usvědčenej?"

"Žádní svědkové," řekl sem a zazubil se.

"Chápu," řekl ten chlapík a vypadal trochu nervózně. To je jeden z obvyklých vedlejších účinků mého úsměvu. "No, ... tak to zkusíme takhle... ste teď hledanej nebo stíhanej?"

"Ne."

"Dobrá... dobrá," pokýval hlavou a zapsal to do rubriky formuláře před sebou.

"Tak jo... poslední otázka. Je vám známej nějakej důvod, proč byste nemoh bejt naverbovanej do Armády království Possiltského?"

Za stávající situace sem věděl hned o několika důvodech, proč se nenechat naverbovat... počínaje tím, že sem nechtěl, a konče tím, že budu nucenej jako řadovej voják nosit ten ohavnej mundúr.

"Depak."

"Velmi dobře," řekl a přes stůl mi přisunul formulář. "Tak to tady, prosím, ještě podepište, nebo udělejte svou značku."

"To je všechno?" zeptal jsem se a na ukázané místo načmáral své jméno.

"To je všechno, seržante," chlapík se usmál, zvedl papír a foukal na podpis.

Napadl mě další důvod, proč nelízt do armády

"To je všechno, seržante?" řekl sem a dával si pozor, aby moje naštvaní bylo vidět.

"Ne. Jděte do dalšího stanu a tam dostanete uniformu. Pak se hlašte zpátky tady a budete přiděleny do skupiny pro výcvik."

"Výcvik?"

Tohle mě ani Friga nenapadlo a mohlo to vážně zkomplikovat náš časový plán. Teda, řeknu vám, jaký výcvik je třeba k zabíjení lidí?

"Správně... výcvik," řekl seržant se strojeným úsměvem.

"Víte, bejt vojákem chce víc, než jenom nosit uniformu."

Protože sem bytost orientovaná na přežití, zdržel sem se hlasitých úvah, co by to všechno mohlo zahrnovat. Naštěstí to vypadalo, že seržant ani žádnou odpověď nebo dodatečnou poznámku nečekal. Naopak, pokynul mi rukou k východu a věnoval pozornost dalšímu nešťastníkovi.

"Jméno?"

"Frigo."

Ti z vás, kteří sledujete všechny tyhle knížky, se možná divíte, proč sme se s Frigem nechali naverbovat do possiltský armády místo vykonávání svých povinností - tedy hlídání Šéfa... kterému nejspíš říkáte Velký Skeeve, protože vás nezaměstnává a tudíž nemáte žádný důvod říkat mu Šéf.

Ten zmatek je pochopitelný, protože tahle knížka se děje hned po předposlední (M.Y.T.H. Inc. nastupuje aneb Mýtus trochu jinak) a současně s poslední (Mýtus nebo mystifikace? aneb Mezi neperfektními Perveky). K tomu je nutno přidat, že tohle je díl z řady M.Y.T.H. Inc., a proto je vyprávění z mého pohledu a ne ze Šéfova. Takže je jasný, proč vám z toho vyprávění občas až oči přecházejí. Jediná útěcha, kterou vám můžu nabídnout, je, že jestli si myslíte, že můj život při práci pro Šéfa je při čtení úplnej zmatek, měli byste si ho zkusit pár měsíců žít!

Ale abych byl k vám úplně upřímný, tahle knížka nezačíná, kde ste mě naposled zastihli. Takže teď vás zavedu kousek zpátky k poradě, která odstartovala celej tenhle řetězec událostí.

Kapitola první

"Co tím myslíte, že moje postavy legračně hovoří?"

- J. Cimrman

Je to vlastně privilegium účastnit se válečné porady, bez ohledu na to, o jakou válku se jedná, nebo kdo jiný se jí ještě účastní. Účastní se jí jenom nejvyšší elita, o které je nutno říct, že sou to ty, který budou od boje nejdál, protože takový porady se obvykle týkají toho, jak lze s čími silami manévrovat a jak a kdy se přesně rozvinou. Protože je pro ty, který do toho mlejnu na maso spadnou, demoralizující vědět, že byli vybrány jako "předpokládané ztráty", sou logicky z takovýho plánování vyloučený. A to i vzhledem k tomu, že kdyby dopředu znali svou úlohu, byli by schopný spíš vzít roha než poslušně vyplnit plán. Debatami o takových otázkách se na obou stranách promrhá mnoho hodin plánování. Z toho je snadný pochopit, že účastnit se takový plánovací porady je nejenom čest, ale taky to ohromně zvyšuje vaše šance, že na konci toho všeho budete naživu. Když je v bitvě zabit někdo, kdo se podílel na určování strategie, je to známka, že jeho schopnosti plánování sou žalostně nedostačující, tudíž že při příštích bojích s ním proti sobě stěží budete muset počítat.

Za stávajících podmínek účastnit se plánovací porady to však žádná zvláštní čest nebyla, protože veškeré naše síly sestávaly z pouhých pěti osobností... tedy šesti, pokud počítáte Šéfova draka. Není třeba říkat, že nikdo z nás si nemyslel, že by spadl do kategorie těch, kteří mají "co rozvinout". Když si uvědomíte, že sme se měli pokusit zastavit zrádcovskou královnu s ohromnou armádou, neměl nikdo snahu dělat seznam našich šancí k přežití... tedy ovšem, pokud by někdo nenabídl velmi přesvědčivou převahu nebo možná slušnou posilu.

I když nás moc nebylo, za sebe sem si na kvalitu našich vojsk vůbec nestěžoval.

Tananda a Kulík sou sestra a bratr, dvojka trajda a trol. Sou to jedni z nejlepších lidí, co sem kdy měl to potěšení poznat. Když ale zjistí, že je nutný být nepřijemnej, je každej z nich výkonnej jako pět rabijáků, co dělaj pro Mafii. Za Šéfovy nepřítomnosti se ujali vedení naší expedice, což bylo uspořádání, které pro mě bylo naprosto v pořádku.

Víte, nám s bratrancem Frigem mnohem víc sedí rozkazy přijímat, než je dávat. Je to zvyk, který sme získali ve službě pro Mafii, kde čím míň víte, proč byl jaký rozkaz vydán, tím líp pro vás... obzvláště, když ste později předvoláni, abyste pod

přisahou svoje činy vysvětlili. (Pro ty z vás, kteří zklamali a nečetli o našich aktivitách v předchozích knížkách, a tudíž neznají naši totožnost a modus operandi, zní popis naší práce jako "specialisté výběrčí"... což je zdvořilý způsob, jak říct, že sme lamači kostí.)

"Pátým členem naší malé úderné jednotky byla Marfa... a pokud již samotný jméno nestačí ve vašich představách vyvolat patřičný obraz, je jasný, že ste řečený individuum ještě ani koutkem oka nezahledli. Víte, Marfa má podivuhodně jedinečný vzhled, který si nelze splíst s někým jiným, i když je pravda, že by si jí šlo splíst s něčím jiným... jako třeba s dinosaurem, kdyby byl řečený ještě použit jako putovní výstavka pro veletrh s kosmetikou a bižuterií. Snažím se tu vyjádřit, že Marfa je velmi velká a velmi barevná, ale v zájmu stručnosti vás ušetřím dalších podrobných srovnání. Důležitý je, že jak je velká, má Marfa srdce dokonce větší, než je její číslo šatů.

Se začátkem naší porady, až se vrátí, protože byla hodit Šéfa na Perv. Což právě provedla, takže sme mohli začít.

"Takže vy říkáte, že si myslíte, že krále Rodrika odpravila královna Bolehlava? To proto vás sem všechny Skeeve posílá?"

To byl Velký Julius. Já a Frigo sme ho až dosud neznali, ale slyšeli sme o jeho reputaci, když ještě taky pracoval pro Mafii. Vypadalo to, že sou se Šéfem starý kamarádi a že on je v téhle dimenzi jedním z našich hlavních zdrojů informací a rad. V každém případě sme při týhle akci jeho vilu využili jako kombinaci místa srazu a operační základny.

"Správně," řekla Tananda. "Bolehlava byla vždycky celá žhavá do dobývání a vypadá to, že se jí novomanžel do plánů nehodil."

"Když si Skeeve uvědomil, že teď má kombinaci královských peněz a síly tvojí starý armády," připojil se Kulík, "napadlo ho, že se nejspíš pokusí... řekněme poněkud rozšířit svoje državy. Takže nás požádal, abychom sem zaskočili a z první ruky se podívali, co se tu děje."

"Chápu," přikývl Velký Julius a zamyšleně usrkl vína.

"Abych vám řekl pravdu, nikdy mě nenapadlo, že králova smrt se až moc hodila, aby to byla náhoda. Trošku mě ale překvapuje, že si to Skeeve neověřuje sám. Nic osobního, ale v delegování nikdy moc dobrý nebyl."

"Má moc práce," utnula to Marfa rázně jako bookmaker v kasinu při uzavření sázek.

Tananda po ní střelila pohledem, pak se naklonila kupředu a položila jí chlácholivě ruku na koleno.

"Bude v pořádku, Marfo. Opravdu."

Marfa se zatvářila a pak vydala jeden ze svých těžkých povzdechů.

"Já vím. Jenom bych se cítila líp, kdyby si nás nechal pár u sebe, to je všechno. Vždyť je to Perv, kde se potlouká. Tam se nikdy přílišnou pohostinností nevyznačovali."

"Perv?" Velký Julius se zamračil. "Není odtamtud ten divous Aahz?"

"Je odtamtud a taky tam zmizel," doplnil Kulík. "Se Skeevem se pohádali a kamarád Aahz partu opustil. Skeeve se za ním vydal, aby ho přivedl zpátky... na nás zůstalo vypořádat se s královnou Bolehlavou. Tak nám, Jule, řekni, co ta děvucha teď chystá?"

"No, musím připustit, že od královy smrti je tu rušno," připustil Julius.

"Armáda je skoro pořád na pochodu a ona i království se znatelně zvětšily... chápete? Je to jako za starých časů, když jsem armádě velel, jenže všechno ve větším měřítku. Dostal jsem o jednoho z hochů pohled. Píše, jak dorazili do nové země, pak bim-bum-prask a ta země, je teď část Possilta."

"Chápu," řekl trol zamyšleně. "No, co si myslíš, sestřičko. Seš tady jediná, kdo tady byl minule, když Skeeve zastavil tu armádu."

"Ne tak úplně. Zapomínáš, že tady Glíp taky... a samozřejmě, Velký Julius."

Mrkla na zmíněného, který odpověděl elegantní mírnou úklonou. Glíp, Šéfův drak, jakmile uslyšel své jméno, zvedl hlavu, rozhlédl se kolem, pak zavzdychl a znova usnul.

"Samozřejmě, minule jsem byl na druhé straně," řekl Velký Julius, "ale napadá mě, že tentokrát byste se do týhle práce neměli pouštět."

"Jak to?"

"No, víte, posledně jsme byli my vetřelci. Místní nás neměli rádi, i když se moc do odporu, který organizoval Skeeve, nezapojili. Tentokrát je to ale jejich armáda a lidi v království stojí za ní."

"Myslíš tím, že obyvatelstvo novým královniným výbojům fandí?" zamračila se Tananda.

"Správně," přikývl Velký Julius, "a když o tom uvažujete, má to své důvody. Čím větší je království, tím víc lidí platí daně a tím jsou daně menší. S každým novým dobytím jsou daně menší, takže občani jsou nadšeni, jak se věci mají. A aby toho nebylo dost, nezaměstnanost je pořád nízká, když je tolik lidí v armádě, takže platy jsou ohromně vysoký."

"Takže Bolehlava vede populární válku, co?" řekla Tananda a zamyšleně našpulila rty. "Možná, že tohle by byla pro nás cesta. Co myslíš, brácho?"

To poslední směřovala na Kulíka, který jenom pokrčil rameny.

"Řek bych, že je to stejně dobré, jako bychom začali kdekoliv jinde. Něco mi ale na tom povídání o daních nesedí."

Chystal sem se s Kulíkem souhlasit, ale Tananda byla rozjetá.

"To si nech pro finanční borce," mávla rukou. "Teď se soustředíme na to, v čem jsme dobrý."

"A přišla si na to, co to je?" skočila jí do toho Marfa. "Promiň, ale mohli byste to vy dva, kvůli těm, co nejsou zvyklí na váš sourozenecký těsnopis, probrat znova a pomaleje?"

"No, jak to vidím já, bude nejlepší vsadit na to, že se časem Bolehlavin dobovačný plán stane nepopulárním. Nás pět moc nezmuže, sami armádu nezastavíme, ale jestli se nám povede lidi pošťouchnout, tak to možná bude muset královna všechno znova uvážit... nebo aspoň zpomalit."

"Mohli bysme se pokusit ji zabít," řekla Marfa důrazně.

"To je fakt," uznala Tananda, "a nemysli, že jsem o týhle možnosti vážně nepřemýšlela. Myslím ale, že je to trochu

drastičtější, než měl Skeeve na mysli, když nás sem posílal. Stejně bych si ale tuhle možnost nechala ráda v rezervě, nebo aspoň než dorazí Skeeve a budeme to moct s ním probrat."

"No, pokud by ti nevadilo, je tu ještě další možnost, kterou bych ráda zkusila."

"Co je to Marfo?"

"Pověz mi, Velký Jule, armádě pořád velí generál Badaxe?"

"Hugo? Jasně. Ten se rychle učí. Pamatuje si skoro všechno, co jsem ho o velení armádě naučil."

"Nuže," řekla Marfa a povstala, "myslím, že vyrazím ven a zkusím najít jeho velitelství. Když jsem tu byla naposled, měl pro mě docela slabost. Možná, že když ho znova vyhledám, tak se mi povede ho na nějaký čas přivést na jiný myšlenky než veleti armádě. Nebo aspoň ho natolik rušit, že nebude tak výkonej."

"Řekl bych, že je to dobrý nápad, Marfo," prohlásil Kulík. "Když je řeč o armádě, myslíš Kvido, že by se vám s Frigem povedlo nechat se naverbovat? Pamatuji se, jak se ti to podařilo rozvířit v továrně Super vtípy a překvápka, když jsi tam založil odbory. Takže je logické, že pro demoralizaci vojska jsi nejlepší a nejlépe se to dělá zevnitř."

"Jo jasně," pokrčil sem rameny. "Proč ne?"

"Jsi v pořádku, Kvido?" zeptala se Tananda a koukla po mně. "Co jsme sem dorazili, jste s Frigem nějak strašně potichu."

"Sme v pořádku," odpověděl spěšně Frigo. "Máme jenom trošku starosti o Šéfa... jako Marfa. Přihlásit se do armády je pro nás jednoduchý, když si myslíte, že to pomůže. Je to tak, Kvido?"

"Řek sem, že je to v pořádku, nebo snad ne?" odsekl sem.

"A co budeš dělat ty s Kulíkem, zatímco my si budem hrát na vojáky?" zeptal se Frigo. Bylo mi jasné, že odvádí pozornost sešlosti od nás dvou, ale zdálo se, že si toho nikdo jiný nevšímá... možná kromě Velkého Jula, který se na mě zpytavě zadíval, než se vrátil k hovoru.

"Uvidíme, jak se nám povede pošťouchnout občany," pokrčila Tananda rameny. "Snižování daní je hezký, ale život pod Bolehlavou, to musí přinášet i nějaký nepříjemný věci. My je musíme najít a zajistit, aby je i lidi viděli jako nepříjemný."

"Chcete vy dva Glípa, nebo si ho máme vzít?" zeptal se Kulík.

"Glíp?" řekl drak a opět zvedl hlavu.

"Ále... vemte si ho vy s Tanandou," pospišil si Frigo. "Abych řekl pravdu, tak naposled, když jsme spolu pracovali, mě trošku znervózňoval."

"Kdo? Glíp?" řekla Tananda a natáhla se k drakovi. "Ten přece nemůže nijak znervózňovat. Vždyť je to velký zlatíčko a mazel... že jo, ty kluku?"

"Glíp!" prohlásil opět drak nevinně a otíral se o Tanandu.

"Dobrý. Tak vám nebude vadit, když si ho vezmete," usmál se Frigo. "Takže domluveno."

"Myslím, že jo," řekl Kulík nepřítomně a koukal na draka. "No, řekl bych, že se můžeme do toho pustit. Velký Jule, nevadilo by ti, kdybysme si přes tebe předávali vzkazy? Jinak bysme měli potíže sledovat, jak to jde."

"Žádný problém," penzionovaný generál pokrčil rameny. "Po pravdě řečeno, myslím, že všichni budete mít plný ruce práce a ještě se starat o komunikaci... budu připraven."

S Frigem sme se s ostatními rozloučili vyrazili hledat verbíře.

Dlouho nikdo z nás nepromluvil. Konečně si Frigo odkašlal.

"No, tak co si myslíš?"

"Myslím, že se na nás řítí velkej problém," ucedil sem. "A to nemyslím s komunikací nebo dokonce s královnou Bolehlavou."

"Vím, co myslíš," povzdychl si Frigo a bez rozhlížení se šoural dál. "Chce se ti o tom mluvit?"

"Teď zrovna ne. Chci si to ještě víc promyslet. Mezitím..." Hravě sem ho plácnul, což Frigo, díky tomu jaký je, nesl bez mrknutí. "... se budeme zabývat něčím snadnějším... třeba rozvracením armády."

Kapitola druhá

"Chceme, abyste se tu cítil jako doma!"

- L.Borgia

"Všechny vás vítám v týhle chrabrý armádě! První věc, kterou byste měli vědět, je, že tady si všichni říkáme křestním jménem... a moje křestní je seržant... je to jasný?"

Po tomhle se chlápek, co mluvil k naší skupině, odmlčel a zíral na nás. Přirozeně, že se neozvala žádná odpověď, protože za stávajících okolností nebyl nikdo nijak žhavý na sebe upozorňovat. Vypadalo to ale, že tohle nebyla odpověď, jakou si seržant představoval.

"Sem se vás na něco ptal! Si myslíte, že tady jen tak plácám do větru, protože se mi líbí můj hlas?"

Bylo jasné, že je to figl, který nás, nové rekruty, měl přimět udělat další chybu, která by byla ještě víc seržanta naštvála. Dal nám totiž ne jednu, ale dvě otázky, na které byly opačné odpovědi, takže ať se řekne cokoliv, bude to špatně. Ostatní nešťastníci v řadě se mnou a Frigem to ale nepostřehli a vběhli rovnou do pasti.

"ANO, SERŽANTE!" Vybaflí dychtivě.

"Cože?! Snažíte se být vtipný?"

Byl sem rád, že sem se s tímhle seržantem nemusel měřit při svým předchozím výstupu. Vypadal, že za chvíli bude mít pěnu u pusy a začne vyvádět tak, že ublíží sobě a komukoliv v nejbližším okolí. Skoro ušlo, že položil třetí otázku, kterou sebral šanci mozkům v řadě s námi na přijatelnou odpověď.

"Ne... Ahha"... "Ano, seržante"... "Ahha... Ne?"

Pokus zakřičet odpověď se rozpadl do zmateného blábolení. Rekruti po sobě koukali, jak se snažili zjistit, co se má říct. "VY!"

Seržantův hlas utišil veškeré úsilí. Seržant zamířil k jednomu nešťastníkovi v první řadě.

"Proč se na něj díváte? Myslíte si, že je fešák?"

"Ne!"

"Cože?"

"Ahh... Ne, seržante?"

"Neslyším vás!"

"Ne seržante!"

"Hlasitějc! Zní to, jako byste byl poloviční!"

"NE, SERŽANTE!!"

"To už je lepší!"

Seržant krátce kývl a opět věnoval pozornost celému útvaru.

Ze správného pohledu to byla fascinující studie skupinové dynamiky. Soustředěním se na jedince nejenže nenechal zbytek skupiny v klidu - ten se snažil přijít na uspokojující odpověď na jeho otázku, ale zapůsobil na ně tak, že si fakt nepřáli, aby si je vybral.

"Menuju se seržant Smíšek a pár dalších dnů povedu váš pořadovej výcvik. Hned teď chci, abyste věděli, že v armádě se daj věci provádět třema způsoby: správněj způsob, armádní způsob a můj způsob... a my to budem dělat po mým způsobu! Řek sem to jasně?"

"ANO, SERŽANTE!!"

Skupina se už dostávala do tempa, odpověď zařvala jako parta policajtů pochůzkářů na neukázněného chodce.

"Tak to má bejt. Teď poslouvejte! Když zavolám vaše méno, ozvete se zřetelně a nahlas, abych věděl, že ste tady a někde se nepoflakujete. Jasný?"

"ANO, SERŽANTE!"

"Včelka!"

"Zde!"

"ZDE CO?"

Klučina, kterýho se ptal, byl tak hubenej, že bylo překvapující, že dokáže stát bez pomoci. Nervózně si olízl rty a zhluboka se nadechl.

"ZDE, SERŽANTE!" zařval, ale v polovině se mu hlas zlomil, takže jeho vystoupení moc působivý nebylo.

"To už je lepší," kývl seržant, očividně spokojený mladíkovým úsilím. "Moucha, Hubert!"

"Zde, seržante!"

"Moucha, Šubert!"

"Zde, seržante!"

Seržant se zamračením vzhlédl od svého seznamu.

"Včelka? Moucha? Co to má bejt, ňákej cikusovej hmyzí slet?"

"My sme bráčové, seržo," dodal jeden z Mouchů zbytečně, protože tělesná podoba těchhle dvou širokoramennatejch individuí by byla zřejmá, i kdyby je nespojovalo jméno.

"Správně," vložil se do toho druhý. "Můžete mi říkat Hube, ale tady Šubertovi říkejte raději Šu, protože jinak..."

"PTAL JSEM SE NA NĚCO?"

"Ne, pane."

"Promiňte, pane."

"... A NEŘÍKEJTE MI PANE! Já nejsem žádněj podělanej oficír! Královna mi žádnou hodnost nepropůjčila, aby ze mě udělala pána... já se takhle narodil!! ROZUMÍTE???"

"ANO, SERŽANTE!"

"Tak k zemi a dvacet kliků, abyste si to zapamatovali!"

"Ehm... to znamená každej deset, seržo, nebo..."

"DVACET KAŽDEJ!" zařval Smíšek. "A KAŽDEJ DALŠÍCH PĚT ZA TOHO "SERŽU"! MENUJU SE SERŽANT SMÍŠEK NEBO SERŽANT, NE SERŽA NEBO PAN! CHÁPETE, PĚŠÁKU?"

"ANO, SERŽANTE!!"

"TAK DO TOHO!!"

Oba bráčové klesli na zemi a začali dělat kliky. Seržant se vrátil ke svému seznamu.

"Šu moucha a Hub Moucha! Se pominu! Můj Bože! Tady je další takovej! Pavučka!"

"Zde... seržo."

Smíšek zvedl bleskově hlavu, jako by ho někdo dloubl do žeber... což se vlastně stalo. Užít nevhodný oslovení hned potom, co bylo zakázaný, může být buď chybou z pitomosti, což asi nebylo vzhledem ke schválnosti, s jakou to bylo řečený. Takže se nedalo splist, co to bylo: výzva seržantově autoritě... což je taky pitomost.

Výzyvatel stál za pohled. V řadě by asi vyčnívala stejně, protože to byla jediná ženská v naší skupině, i když aby to člověk zjistil, chtělo to víc než jeden pohled, protože stála nahrbená. Trhák byly ale její vlasy. Měla je krátký, ostříhaný na mužskou délku a obarvený. Normálně by mě ani nenapadlo si nějakou kočku zblízka prohlížet, pokud nejsme velmi dobrý známý. A natolik sem gentleman, že se o to pozorování nedělím s nikým, kdo dobrým známým není. Za těchto podmínek však výše zmíněný učiním, protože takový vlasy, ať sou na mužským nebo na ženským těle, normálně takovou barvu mít nemůžou... nebo úplně přesně, barvy. Proužky růžový, bílý, modrý a zelený křížovaly hlavu týhle

ženský... a žádný jemný tón. Barvy jako by elektricky zářily, jako by byly nabity její zlostí, která by byla fakt zastrašující, kdyby patřila nějakému normálnímu gangsterovi... jako třeba mně. Bývaly doby, kdy sme se s Frigem potloukali po ulicích. Je jasný, že nynější pankáči, co se tak množí, sou divnou zpotvořeninou z našeho mládí, kdy byl "barvitý" náš jazyk a ne naše vlasy!

"Heleme se, heleme se," prones seržant a bylo vidět, že si smlsne, "kohopak to tu máme? Vypadá to, že sme součástí armádního pokusného programu, kterej má prověřit, jestli je pravda, že šikovnější než possiltskej voják je vojákyně! Mužský, chci, abyste si při výcviku dávali bacha na mluvu. Máme mezi sebou dááámuuu."

Z toho, jak se ta buchta naježila, bylo jasný, že není zvyklá, když se o ní mluví jako o dámě... a moc se jí ta představa nesesedla. Smíšek s ní ale ještě neskončil.

"Povězte mi, dámičko, co to máte na svý hlavě? To tam něco vylezlo a chcéplo? Doufám, že ste očkovaná, protože to vůbec nevypadá zdravě!"

"Říká se tomu vlasy, seržo! Co to máte na svý hlavě?"

"Vůbec není důležitý, co mám na hlavě, nováčku," usmál se seržant, "ale co mám na rukávu!"

Ukázal na proužky, které označovaly jeho hodnost.

"Tři nahoru a tři dolů. Víte, co to znamená?"

"To, že ste seržant, seržo."

"Skoro do černýho, ale ne úplně. To znamená, že mi dlužíte patnáct kliků, nováčku. Pět za každý oslovení "seržo". Do toho!"

Čekal jsem, že s ním ta buchta začne diskutovat, ale místo toho sebou hodila na zem a začala klikovat, jako by to dělala pořád... což možná taky jo. Nevím, jaký vločky a lupínky tahle holka snídala, ale klikovala mnohem líp než Mouchovic bráchové.

"Jedna... dva... tři..."

Smíšek ji chvíli sledoval, a pak se vrátil k těm dvěma na zemi.

"VYDVA! Řek sem, že jich uděláte pětadvacet!"

To bylo jasně mířeno na Mouchovic bráchy.

"Snažíme se... seržante!"

"TAK JAK TO, ŽE VÁS NESLYŠÍM! POČÍTAT!!"

"Sedmnáct... osmnáct..."

"NEZAČÍNÁ SE OD SEDMNÁCTI!! ZAČÍNÁ SE OD JEDNÝ!!! MYSLÍTE SI, ŽE SEM HLUPÁK?!!"

"Ne... seržante! ...Jedna... dva..."

"A teď poslouchejte, protože to řeknu jenom jednou!" vyštěkl seržant a obrátil se ke zbytku z nás. "Když mluvím, tak máte uši otevřený a pusy zavřený! Neřečníte, pokud se vás nezeptám, a pak bude vaše odpověď stručná a hned sklapnete! Když budu chtít, abyste se ptali, řeknu "Nějaký otázky?"! Řek sem to dost jasně?!!"

"Ano, seržante!"

"Tak je to v pořádku." Koukl opět do seznamu, pak pohlédl na zmítající se postavy na zemi. "To stačí, vy tři. Zpátky do řady. Teď kde sem to skončil? Kvido!"

"Zde, seržante!" řek sem, protože sem to byl já.

"To je všechno? Jenom "Kvido"? Žádná přezdívka jako Správňák nebo něco takovýho?"

"Ne seržante!"

Chvilinku čekal, jestli něco nepřidám, ale já ne. Vždycky sem se rychle učil. Konečně lehce kývnul a pokročil dál.

"Christo!"

"Zde, seržante!... Ale lidi mi říkaj "Chroust"."

Některý lidi sou naopak nepoučitelný.

"Dvacet!" řek seržant, ani od seznamu hlavu nezvedl.

A tak to šlo dál. Než seržant projel seznam jmen, bylo přes půl naší skupiny nuceno ukázat svou fyzickou vybavenost, nebo nevybavenost předvedním kliků, jejichž přesný počet byl různý podle seržantovy nálady a schopností, nebo neschopností nezapomenout při cvičení počítat nahlas. To mi v mysli vyvolalo několik otázek o průměrném IQ jedinců, co byli odvedení do týhle armády. Byly poněkud znepokojující, když sem si uvědomil, že sem jeden z nich. V úsilí udržet si pozitivní nastavení myslí sem si říkal, že je to následkem plnění rozkazů než mým vlastním rozhodnutím.

"Tak jo, TEĎ POSLOUCHEJTE!" zařval seržant, když dokončil vyvolávání. "Asi za půl hodiny vás desátník Řezák vezme přes tábor, aby vás ostříhali podle vojenský míry."

Prcek, který se poflakoval vzadu, se na tohle narovnal do svý plný nepatrný vejšky a usmál se. Seržant Smíšek vypadal, že by propadl i při konkurzu na hlídače parkoviště. Vypadalo to, že je to ten druh zbabělce, který dokáže trhat mouchám křídýlka, jakmile dostane nějakou funkci, která ho udělá důležitým. Když sem uviděl jeho úsměv, začal sem mít ohledně toho stříhání zlý tušení.

"Mezitím," pokračoval seržant, "máte neorganizovaný čas, během kterýho můžete mluvit, spát, nebo se seznamovat.

Navrhuju vám, abyste ho dobře využili, protože to nejspíš bude váš vůbec poslední volný čas do konce výcviku. Než vám dám rozchod, sou nějaký otázky?"

K mému překvapení dva jedinci zvedli ruku. Překvapení to bylo za prvé proto, že sem si myslel, že většina bude po seržantově představení zastrašeně mlčet. Za druhé proto, že jedna z rukou nepatřila nikomu jinému než bratranci Frigovi!

"Vy!" řek Smíšek a ukázal na bližšího. "Řekněte svý méno a otázku."

"Včelka seržante. Myslím... myslím, že s mým přidělením se stala chyba."

Seržant předvedl všechny svoje zuby.

"Armáda nedělá chyby, synku... kromě, možná, jedny." Střelil pohledem po Pavučce, která ho tentokrát ignorovala. "Co máte za problém?"

"No... neměl bych tu být. Přihlásil jsem se jako čaroděj a verbíř povídal..."

Seržantův úsměv se roztáhl natolik, že to nováčka zarazilo v půli věty.

"Synku," řekl a skoro vrněl, "je načase, abyste se dozvěděl jednu z nejdrsnějších pravd o armádě. Verbíři lžou! Ať vám ten zoufalec napovídal cokoliv, pokud to nedostanete podepsané od královny, nestojí to za zlamanou grešlí! Teď vám říkám já, že každý rekrut, který se upsal týhle chrabrý armádě, se naučí základní služby. Můžete být zařazení jako čaroděj, nebo taky ne... všechno záleží na tom, jestli potřebujete čaroděje nebo kuchaře, když při zařazování přijde vaše číslo na řadu. Ale dokud já neřeknu, že váš základní výcvik je hotovej, nejste zařazení nikam. Další otázka!"

"Frigo, seržante! Jak dlouho trvá úplný základní výcvik?"

"To záleží na tom, jak dlouho vám nešťastníkům potrvá naučit se minimum dovedností nutných k tomu, abyste mohli nosit possiltskou uniformu. Obvykle to trvá jeden nebo deset dnů... ale když se na vás zoufalec tak dívám, odhaduju, že budete mít potěšení z mé přítomnosti nejméně měsíc."

"Myslíte to tak, že dokud nedokončí výcvik celá skupina, nebude nikdo z vás zařazen?"

"Správně. Ještě nějaký otázky?"

Bratranec se po mně v řadě podíval. Hleděl jsem ale stále dopředu a doufal, že jeho čin zůstane nepovšimnut.

Seržantovi naštěstí to malý zaskřípání ve formaci ušlo. Jakmile nám dal rozchod, dali sme s Frigem hlavy dohromady.

"Tak co myslíš?" řekl ustaraně.

"To samý co ty," pokrčil sem rameny. "Pokud máme být co platný a trochu rozvrátit armádu, tak jasně nemůžeme strávit celý měsíc s výcvikem."

"To je jistý," přikývl. "Vypadá to, že tyhle nováčky budeme muset sami pošťouchnout, aby bylo jistý, že výcvik dokončí aspoň dvakrát tak rychle."

Tenhle fakt mi úplně zkalil už tak mizernou náladu. Dost špatný už bylo, že strávím nějaký čas jako voják, ale teď si budu taky hrát na chůvu a trénovat bandu nevytvořených nováčků!

Kapitola třetí

"Jenom nahoře trochu zkrátit!"

- A.Boleynová

Sestřih se ukázal být ještě příšernější, než bych mohl zažít v té nejhorší noční můře. Byl sem v pokušení počítat si na to individuum, který mi spáchalo řečený účes, a dát mu trochu za vyučenou. Nejspíš by to ale bylo k ničemu, protože bylo očividné, že měl postižený mozek už od narození a že nemohl za to, jaký je. Místo toho bych spíš měl být společnosti vděčný, že našla uplatnění pro osobu, která se naučila jeden sestřih. A myslím, že je jenom logický, že to je v armádě, protože jeho "zákazníci" nemají na výběr a musí se spokojit s tím, co jim na hlavách spáchá. Zmatený sem jedině z toho, jak se jim podařilo najít celou místnost mentálně postižených, který se naučili ten samej sestřih. Sestřih, o kterém je řeč, je jedinečný svým nedostatkem fantazie a stylu. Spočívá prostě v tom, odstranit z oběti energickým použitím stříhacího strojek tolik vlasů, kolik jen jde. Kdyby strojek zamířil asi tak o čtvrt palce níž, jejich práce by se dala kvalifikovat jako skalpování a ne stříhání. Nemám nic proti plešatosti a znám pár tvrdých rafanů u Mafie, co si hlavy kvůli speciálnímu vzhledu holí. Ale aby tohle vypadalo stylově, na to tam bylo málo vlasů, a aby to vypadalo tvrdě, zase příliš.

Už tohle samo o sobě bylo k naštvání, ale sestřih v kombinaci s uniformama, který nám podstrčili, to už hraničilo s nesnesitelností. Pro ty z vás, který měli dost štěstí a neviděli possiltskou vojenskou uniformu z první ruky, se tato sestáva z něčeho jako flanelová noční košile s krátkým rukávem, která se nosí pod kombinací náprsního krunýře a sukně z tvrzený kůže. Ano, správně, sukně. Tedy aspoň nevím, jak jinak popsat svazek kožených pruhů klinkajících se dolů ke kolenům, pod kterým nebyly nohy ani vidět. Poslední urážka byly sandály, který každému z nás dali. Podle mého názoru nemohly ani v nejmenším nahradit švihácký černobílý zdobený boty, jaký sem měl v oblíbeně.

Když byla naše výcviková skupina ostříhaná a uniformovaná, vypadali sme jako figuríny z obchodu, co čekaj, až dostanou paruky.

"Frigo," řekl sem a prohlížel si škody, který byly napáchané na mém zevnějšku, za kterým se až dosud hlavy otáčely, "řekni mi znova, že když jde o hlídání Šéfa nebo o snášení jeho příkazů, není nic dost zoufalý."

To byla chyba. Když jde o tuhýho, je můj bratranec prvotřídní parták. V hlubinách jeho ničemnosti se ale skrývá fakt, že nějakou dobu dělal učitele ve škole. Přetrvávajícím účinkem téhle zkušenosti je, že má sklony udílet přednášky na téma, ať už je to dýnko klobouku nebo přerušovaná čára.

"Ty prostě jenom nerozumíš psychologii užívané při přeměně civilistů na vojáky, Kvído," řekl svým pisklavým hlasem, který občas dokáže být tak rozčilující... jako třeba teď. "Jiný účes, jiné oblečení, to jsou znaky, které tě odlišují od tvého dřívějšího společenského a finančního postavení. Celá ta myšlenka s účesem a uniformou je redukovat každého na společného jmenovatele a k tomu mu poskytnou traumatizující, ale nezraňující zážitek společného a tím posilujícího svazku."

Normálně bych ani nepomyslel na to se s Frigem hádat, protože nejen nerad prohrávám, ale dávám mu to i záminku protahovat a okrašlovat jakoukoliv přihlouplou teorii, nad kterou se zrovna rozvádí. Tentokrát jsem se ale cítil jeho tvrzením dotčen.

"Bratranče," řekl sem, "koukni se na ty nešťastníky a čestně mi řekni, jestli i bez toho nepoznáš, kdo odkud pochází. A neříkej mi takovou do nebe volající lež, za kterou by tě odsoudil i ten nejpodplacenější soudce."

Mám na mysli, že i přes to, jak sme byli oškubaní a vymustrovaný, bylo snadný zjistit, kdo je co zač. Mouchovic bráchové byli svalnatí, zdraví z nich jenom zářilo. To mohlo pocházet jenom z mnohahodinové každodenní driny statku, takže služba v armádě pro ně musela být jako lázně. Včelka, s vlasy nebo bez, vypadal jako nezkušený kejklíř, a to holka Pavučka... no, když vlka ostříháte na pudla, tak z něj pudla neuděláte, jenom ho pořádně naštvete! Bylo mi jasný, že ať už ta mladá asociálka chodila do školy kamkoliv, nemohlo to být dál než jeden dva bloky od naší alma mater, která mě s Frigem dobře připravila mezi ostatní ranaře v Mafii.

Jak už to obvykle bývá, zrovna když to vypadá, že konečně v debatě s Frigem vyhraju, objeví se něco, co změní předmět hovoru.

"No, věříš tomu?" plivla ta tvrdá holka... doslova... s působivou razancí vystříkla slinu mezi zuby, aby tak podtrhla svůj vztek. "Vojenský předpisy a řády! Už dost na tom, jak nás oškubali a k tomu ty pitomý uniformy! A teď budeme muset dřepět a poslouchat přednášky o takovejch kravinách jako vojenský právo! Kdy nás začnou učit něco o bojování?"

Tohle odhalení mě nijak zvlášť nepřekvapilo, protože sem měl už dlouho podezření, že Pavučka se nenechala naverbovat pro kulturní přínos, který armáda nabízí. Daleko víc, mě ale zaujala vzdálenost, do které doplivla. Napadlo mě, že takhle plivat sem nikdy nezkoušel, protože don Bruce nás vyškolil a přísně trval na tom, že bysme se měli chovat trochu na úrovni. Když sem si tohle uvědomil, rozhod sem se s jejím výkonem neměřit, protože dálka, do který doplivla, to vyžaduje soustavnou praxi, aby jeden zůstal ve formě. Pro poučení těch z vás, který byli vychovávaný až moc řádně a bezúhonně, aby někdy vůbec zkusili tuto specifickou formu sebevyjádření, mi dovolte, abych vás varoval zkoušet to poprvé před nějakým kritickým obecenstvím. Pokud totiž není vaše technika zrovna dokonalá, máte šanci, že vám vaše úsilí, místo aby se malebně sneslo obloukem, jak ste očekávali, pocintá bradu a košili. Na přihlížející tak místo předvedení se učiníte dojem trouby.

Tohle všechno mi proběhlo bleskem hlavou, protože navzdory dojmu plynoucího z mý postavy mi to myslí hezky rychle. Snažil sem se vymyslet vhodnou odpověď na Pavuččino remcání. Frigo mě předešel, protože když přijde na myšlení, tak taky není žádný mamlas... zejména když je v tom ženská.

"Myslím, Pavučko, že bys měla opravdu pozorně poslouchat, co nám budou o vojenským právu povídat," řekl,

"dlouhodobě se to určitě pořádně vyplatí."

"Jak to?"

"No," usmál se a opět nasadil svůj přednáškový tón, "mluvím ze své dlouhodobé osobní zkušenosti. Často je mnohem snazší dělat si přímo pod nosem úřadů co chceš, když víš, co přesně tyhle úřady považují za protispolečenský. Když se nad tím zamyslíš, je od armády fakt hezký, že nám předem poskytne oficiální upozornění, jaký pravidla budou přesně vyžadovat, a pak už je to hračka. Kdyby to neudělali, nebo my byli tak hloupí, že bychom tu přednášku prospali, tak jediný způsob, jak zjistit, co můžeme dělat otevřeně a co by šlo provádět... řekněme méně veřejně, je chovat se vysloveně naslepo a pak čekat a vidět, co za to na nás spadne."

"Jakpak dlouhá je ta "osobní zkušenost", člověče?" spustil jeden z Mouchovic bratrů.

"Jo, to by mě taky zajímalo," vložil se do toho i druhý. "Nejste vy dva na to trochu starý nechat se nalejt do armády?" Bylo mi jasný, o co jde. Ty dva sedlácký synkové doufali, že na Pavučku zapůsobí, ale do cesty se připletl Frigo. Místo aby se stáhli, jak by to udělal každý rozumný člověk, pokoušeli se zabodovat vyprovokováním ho k bitce. Mírně řečeno, už sem viděl lepší způsob, jak si zachovat zdraví.

Samozřejmě, že Frigo to zmerčil taky a věděl, že když chceme rychle dokončit výcvik, měli bysme se vyhnout jakýmkoliv problémům a nedřepět několik dnů v base. Taky ale věděl, že by ze sebe před jedinou sukní, se kterou sme nějakou dobu měli být, udělal blázna. Zatímco k přemrštěným Šefovým nárokům, za který dostáváme plat i placený výdaje, měl značnou toleranci, jeho schopnost bez vybuchnutí snášet rytí klesá v přímém poměru k postavení šťourala na společenským žebříčku. A Mouchovic bratři si moc vysoko nestáli.

"Tak vy, hošani, říkáte, že jsme moc starý na to, abysme dobře bojovali? Řek, obrátil sek nim a lehce pokrčil ruce. Kdybych si nevšíml nebezpečného tónu v jeho hlase, určitě bych si všiml toho pokrčení, který sem ho sám naučil. Usoudil sem, že bude lepší, když se do toho vložím, než se věci moc zkomplikujou.

"Než budete v táhle debatě pokračovat," řekl sem, "myslím, že byste si všichni měli všimnout pozornosti, kterou naší intelektuální konverzaci věnuje desátník, který stojí ani ne dvacet yardů za váma."

"Intelektuální konverzaci?" zahýkal Šu a šťouchl bratra do ramene. "Co je to za řeč, staříku?"

"Tlapa nám říkal, že lidičky z města srandovně mluví," ušklíbl se Hub, "ale ještě sem nikoho neslyšel tak divně mluvit jako tohohle chlapíka."

"Mluví takhle od té doby, co hrál jednu z hlavních rolí ve "West Side Story", když byl na univerzitě," řekl Frigo pohotově. "Kromě toho vám vřele doporučuju změnit téma."

V tu chvíli sem si uvědomil, že sem sám začal trochu pokrčovat ruce... což má sklon Friga znervózňovat. Zatímco na necitlivý a ignorantský poznámky o mý postavě nebo o tom, jak sem starý, nijak zvlášť citlivý nejsem, docela se mě dotkne, když se někdo pokouší dělat si srandu z toho, jak mluvím. Víte, strávil sem značnou dobu pilováním tohoto konkrétního stylu vyjadřování, protože si myslím, že to zvyšuje mou přesvědčivost jako tvrdýho lamače kostí, a tak minimalizuje četnost, kdy se musím podílet na poněkud násilnických akcích, což uráží a rozesmutňuje mou citlivou duši. Takže kdokoliv, kdo se snaží prohlašovat nebo vyvozovat, že takhle mluvit je snadný nebo hloupý, má jistý pozvání k tanečku se mnou, čemuž je nejlepší se vyhnout, pokud nemá řádně zaplacený pořádný nemocenský pojištění. A právě s tímhletem si Mouchovic bratři zahrávali. Jejich úsilí mi připadalo dostatečně netaktní, aby se jim dostalo okamžitého poučení o jejich chybných způsobech a možná a možná trochu úpravy chování. Fakt, že sem byl pořád naštvaný tím ostříháním a uniformou a tak trochu hledal někoho, kdo by si to odnes, neměl s mou reakcí naprosto nic společného.

"Ty si v tom muzikálu taky hrál?" řekl Chroust, který s ve své dychtivosti zapříst hovor s i mezi nás nevědomky stoupl. Je to dobře vypadající kluk s takovými jemnými čistými rysy, který sou obvykle spojovaný s mužskými manekýny. "Co

si vlastně vystudoval? Já jsem bakalář tance."

"Obchod a reklama... magistr," řekl sem a snažil se okolo něj protáhnout.

Naneštěstí poskytl Mouchovic bráchům možnost zachovat si tvář a nepustit se do rvačky se mnou a Frigem. Vedeni vrozenou inteligencí nebo spíš pudem přežití, sotva nabrali dech, vybrali si ke svému obtěžování nový terč.

"Tak vysokoškolák? ... A tanečník! Hohohó! Slyšels to někdy, Hube?"

"Jasně," odvětil jeho brácha a hlasitě na Chrousta naznačil polibky. "Žádnéj div, že je takovej jemnej."

"Nechte ho na pokoji, hošani!"

"To byla Pavučka, která se z nějakýho důvodu cítila na to zvládnout to sama.

"Jo?" zašklebil se Šu a obrátil se k novému protivníkovi. "A kdo mě k tomu donutí?"

"Když budu muset, tak já," odsekla Pavučka.

"Jo?"

"Tak proč nám to neukážeš... AU!"

Už sem dost vychladl, abych využil situace. Jak se začali na Pavučku vytahovat, obrátili se ty dva bráchové bezmyšlenkovitě a nezkušeně ke mně zády. Než se k ní mohli dostat, stoupl sem si zezadu mezi ně a vzal je přátelsky okolo ramen.

"Promiň, Pavučko," řekl sem s úsměvem, "potřebuju s těmahle chlapíkama prohodit pár slov, dokud ještě můžou chodit a stát bez berlí. Správně, chlapci?"

"AU! ... správně!"

"Jo... Aaah! ... Jasně!"

Náhla spolupráce Mouchovic bráchů byla nemálo ovlivněna skutečností, že sem každému jen tak mimochodem zabořil palce do prohlubně nad klíční kostí. Stisk sem o trochu zesílil pokaždý, když sem se jich ptal... bez ohledu na to, zda to byla řečnická otázka. Trik tohohle manévru, v případě že vás zajímají technický detaily, spočívá v tom, že nesmíte stisk povolit, jakmile začnete mačkat. Takže není to zmáčknout... povolit... zmáčknout... povolit..., je to zmáčknout... přidat... ještě víc... dřít... Chápete, co mám na mysli? A pokud máte stisk, že byste mohli rozdrtit cihlu... jako já... tak se tohle dokáže být nejpřesvědčivějším vykřičníkem i za tou nejslabší logikou, pokud se názory liší.

Ale abych se vrátil k svému povídání. Odtáhl sem oba bráchy stranou k malému pokecu a přitom pořád sledoval kolem potloukajícího se desátníka.

"Nemyslíte, že to není špatnej nápad vám to tady hoši trochu ulehčit? (stisk)" Řek sem to potichu, aby nás nikdo jiný neslyšel. "Sou tu dvě věci, který byste měli uvážit. Za první, my, tahle sbírka jedinců, projdeme výcvikem, který z nás udělá skupinu, a ve skupině je lepší být příjemnej než protivnej. Budete příjemný, získáte kamarády, který vám budou v boji krýt záda... budete protivný a budete si muset před nimi záda hlídat. Chápete? (zesílení)

"Jasně, Kvido!"

"AU! Jistě, Kvido!"

"Dobrá. Ještě okamžik. Chci, abyste měli pořád na mysli, že pokud nenecháte své obtěžující způsoby, nebo tyhle způsoby zpomalí nebo budou rušit skupinu v dokončení výcviku v nejkratší možný době..." Pokradmu sem se podíval na desátníka, ztišil hlas a s velkým úsilím zachoval na tváři úsměv. "... tak osobně každému z vás utrhnu hlavu a prokousnu krk! (zesílení) Je to jasný?"

"Jau! Jo! Jasný!"

"Cokoliv budeš... Auuu... stačí říct, Kvido!"

"Aha, jo. Ještě jedna věc. Já nemluvím srandovně. (drcení) Jasný?"

"Aaaahh..."

"Bože..."

Všim sem si, že se k nám desátník vydal, což byl signál ukončit naše hrátky.

"Beru to jako 'ano'," řekl sem a stisk najednou povolil.

Při mě předchozí instrukcí sem opominul zmínit, že když náhle a úplně výše zmíněný stisk uvolníte, výsledný nával krve, který byl řečeným stiskem omezen, způsobí následnou nevolnost, která u některých jedinců může vést až k omdlení. Výhoda toho je zřejmá, protože když se tento účinek dostaví, tak se jich vůbec nedotýkáte.

Mouchovic bratři sou ve výjimečně dobrý formě, jak sem už poznamenal, a tak se jenom trochu zapotáceli. Bylo jim ale jasný, stejně jako mně, že nějakou chvíli jim půjde ohromně těžko vůbec pohnout rukama... jako třeba při rvačce. Tohle byl samozřejmě původně zamýšlený efekt patřičně zklidnit jejich předcházejícího rytí a chvástání.

"Co se to tu děje?" vyptával se desátník, který vpadl do naší malé skupinky.

Nevinně sem zamrkal a bezmocně pokrčil rameny, jako by byl okresní zástupce při křížovém výslechu.

"Jenom sme diskutovali o logických výhodách společenského chování ve skupině proti nespolečenskému."

"Aha, jo? Je to pravda, vy dva?"

Mouchové se pokusili taky jako já pokrčit rameny, ale v pülce gesta sebou škubli a uchýlili se k přikývnutí.

Desátník na nás chvilku podezíravě koukal, pak se obrátil ke zbytku skupiny.

"Tak jo, všichni v dvojřad nastoupit!" zahulákal v ubohý nápodobě seržante. "Je čas se přesunout do třídy!"

"Zareagovali naši agitátoři patřičně na praktickou logiku?" zamumlal Frigo, který se protlačil vedle mě.

"Jasně, že jo," kývl sem. "Navíc si myslím, že jim na to stačila jedna lekce. Nechápu, proč pořád říkáš, že ty dnešní malý se učí pomalu."

Na to zakoulel očima naznačil, jako by mě chtěl bacit.

"Možná bysme ti měli začít říkat 'Plácačka na mouchy,'" zašklebil se.

Některý nováčci se tomu zasmáli. To mě trochu znervóznilo, protože sem z Mafie věděl, jak snadno vám po nějaký pitomý příhodě nebo něčem takovým přišijou praštěnou přezdívku. Desátník mi ušetřil námahu se změnou tématu,

protože si tu chvíli vybral ke hulákání a shánění nás dohromady pro další kolo výcviku.

"Nech toho," řek sem a praštil ho do ruky značně silněji, než to naznačil on. "Jdeme se učit, jak být bojeschopný vojáci."

Kapitola čtvrtá

"Spoušť stisknout, ne s ní trhnout."

- A. Špelec, ostrostřelec

Naneštěstí přezdívka "Plácačka na mouchy", kterou vymyslel Frigo, mi zůstala... nebo alespoň "Plácačka". Ještě víc nepříjemný bylo, že mě seržant určil za výkonného vedoucího družstva tý naší skupinky rekrutů, o který sem už mluvil. I proto sem o nich mluvil. Tahle funkce neznamenal nic jiného, než si hrát na hlídacího psa bažantů, jak jim každý s ohromným potěšením říkal, zatímco je hnali z jednoho tréninkového stanoviště na druhý. Pořád to ale byla vedoucí pozice, jaký se, jak už sem dřív poznamenal, vyhýbám jako soudní obsilce.

Věci, který sme se museli učit jako součást základního výcviku, nebyly ale vůbec špatný. Pro přehled byla většina informací, který nám říkali, nezbytná. A říkali to jednoduše, ale s opravdovým úsilím to udělat tak zajímavý, aby udrželi pozornost nás rekrutů. Byla to příjemná změna oproti profesorům na vysoký škole, který se nejspíš považovali za největší experty v oborech, který považovali za ty nejzajímavější a mysleli si, že by se studenti měli považovat za šťastný, že zaplatí hromadu peněz za privilegium plazit se jim se zbožňováním u nohou. Navíc jednoduchým způsobem pravidelně zkoušeli oddanost studentů. Jejich přednášky byly tak neslaný nemastný, že k smrti nudily. Pak viděli, komu se podařilo zůstat vzhůru dost dlouho, aby vstřebal sdostatek a udělal u nich zkoušku.

V armádě to bylo přesně naopak. Vycházeli tu ze základního předpokladu, že rekruti sou naprosto tupí a ani zbla je to nezajímá, pokud se to neudělá dost zajímavý, aby to udrželo jejich předvídaně krátkou pozornost. Často to dělali grafickou demonstrací na osobách, abysme viděli, jak důležitěj je přednášený předmět, aby nám tělo fungovalo i nadále.

(Z laskavosti k těm z vás, který zrovna investujete haldu peněz do pobytu vašich děcek na vejšce, se zdržím komentovat, který systém si myslím, že je lepší v podávání informací, tím miň v hodnotě podávaných informací pro život. Spokojím se jen s prostou poznámkou, že školení v armádě nejsou ani nesmyslný ani bezcenný. Navíc, učíte se a oni vám platí. Samozřejmě úplně něco jiného je, když se firmy, ovšem jiný než ty franšízový pro rychlý občerstvení, samy ujmou školení svých zaměstnanců... ale to je úplně jiná záležitost a odběhnouti od tématu, kterým je armádní výcvik.)

Většinou sme si s Frigem nemohli na přednášky stěžovat, a dokonce pro nás byly ohromně informativní. Jak asi nejspíš víte, v Mafii se dává přednost individuální taktice nebo zápasům ve volném stylu, jak je to obvyklé při léčkách, takže učit se bojovat ve formaci byla pro nás přirozeně nová zkušenost. Samozřejmě, že sme měli jistý těžkosti přijmout, že by nám to vůbec někdy mohlo k něčemu být.

Zprv, jak sem zrovna řek, dělat osobní ochranu obvykle znamená cíhání a to, co je ve sportu známo jako "zónová obrana". To vzbudilo v mý mysli závažný pochybnosti, že po službě v armádě nám bude tenhle boj ve formaci v civilu nějak užitečný. Nemáme ani tolik maniků pro takový manévry a pochybuju, že nám parta, která nás bude chtít zaskočit dá tolik času, abysme potřebný počet maniků sehnali, protože účelem jejich pastí je zastihnout nás v nedbalkách.

Zadruhé, a víc k věci, nebylo vůbec jasný, jak bysme tyhle taktický způsoby mohli použít v armádě. Víte, nebylo žádným tajemstvím, že possiltská armáda je největší a nejlíp vybavenou armádou široko daleko, takže jenom pár království a měst pokoušelo svý nepatrný šance střetnutím v poli, kde taktika formací přijde ke slovu. Tím pádem, když vrazili k sousedovi, moc bojování nebylo. Odpor byl spíš nepřímý, typu "vrazit nůž do zad" nebo "ve spánku podříznout krk". Protože formace byly při vypořádávání se s takovýmhle malicherným obtěžováním naprosto k nepotřebě, bylo pro nás těžký pochopit, proč trávíme tolik času učením se o nich.

Stalo se ale, že seržant Smíšek nějak opominul se nás zeptat na naše rady ohledně obsahu výcviku, a tak sme byli celí nesví přijít na způsob, jak mu sdělit naše názory a nezranit jeho city.

Podobně když nám vysvětlovali, že se musíme učit pochodovat, protože to je "nejlepší způsob, jak v nejkratší době přemístit jednotku vojáků z jednoho místa na druhé", sme neměli šanci se zeptat, jestli armáda obecně, nebo speciálně seržant, uvážili výhody rychlý magický přemísťování.

V našem výcviku byla spousta bodů pochybný logiky jako tyhle, ale jeden jedinej sme vyjíměčně brali vážně. Věnovali sme velký úsilí, aby tahle odchylka od vojenskýho myšlení nebyla zřejmá. Na světlo to však vyšlo toho dne, kdy sme byli na střelnici.

Armáda nás cvičila s kušema... což je pochopitelný, protože doba výcviku střelby lukem nutná k dosažení aspoň nějakýho stupně bojový dovednosti je značná, takže pro základní výcvik se nehodí. Praky sou ještě horší, protože než se s ním naučíte aspoň trochu zacházet, máte nejlepší šanci si ublížit, totiž že se na něm oběsíte, když se pokoušíte vrhnout kámen někam přibližným směrem k cíli. Zato i ta největší nemešla dokážou s kuší za jedno odpoledne dosáhnout určitýho stupně účinnosti, což je bezpochyby důvod, proč si k zasvěcení nováčků do boje střelným zbraněma vybrala armáda právě tuhle zbraň.

"Uvidíte, že při cvičení budete střílet na terče velikosti a tvaru člověka," řek seržant Smíšek, když už na nás vyřval zásady bezpečný střelby a zacházení se zbraní. "Armáda zvolila, že budete cvičit na tyhle a ne na nějaký býčí voka, aby vás to líp duševně a emočně připravil na střelení na živýho protivníka. Po celý cvičení si vryjte do hlavy, že ta figurína před váma je nepřítel, kterej vás chce zabít, a podle toho jedněte. Řek sem to dost jasně?"

"ANO, SERŽANTE!!"

Mužstvo odpověď vystříhlo okamžitě... zvládnout jim to zabralo jenom pár dnů. My s Frigem sme se taky správným způsobem zapojili, i když i k tomu by se našlo pár otázek.

Například ta myšlenka o užití těchto terčů byla zajímavá a možná dokonce obdivuhodná. Za celý ty roky u Mafie sem nikdy neviděl protivníka, který, když se vás snaží zastřelit, vám udělá tu laskavost, že nehybně postojí hezky narovnaný přímo proti vám. Když na vás střílejí, to se spíš někde krčí, schovávají a sou pořád v pohybu. To všechno proto, aby minimalizovali šanci, že jim překazíte, aby vám doručili svůj pozdrav. Z tohohle pohledu mi pomýšlení, že umíte střílet, když dokážete napumpovat šípky nebo šipky do slaměného panáka jakýchkoliv tvaru, připadalo jako nebezpečnej případ přehnaný sebedůvěry, který by se neměl podporovat. Zatím sem ale o tom mlčel, protože sem si myslel, že to je jenom první kolo, ať se každý se zbraní seznámil a že vážný trénink přijde později.

Mužstvo se rozložilo podél palebný čáry a začalo metat šipky. Seržant a desátník se mezi nima kradli sem a tam, některý chválili a hulákali na ty, co jim to moc nešlo. Povšiml sem si, že tenhle styl vedení je pro armádu i Mafii společný. Spočívá v přesvědčení, že když na někoho, kdo něco dělá špatně, dost hlasitě řvete, začne to dělat dobře.

S Frigem sme se nehnali do první várky střelců, protože z toho, že bysme zrovna tuhle zkoušku neudělali, sme strach neměli. Místo toho sme se soustředili, jak si vede zbytek mužstva, abysme mohli pomoci, kdy měl někdo potíže.

Mouchovic bratři byli překvapivě dobrý střelci. Každý z nich nejenže trefil terč každou ranou, ale rozptyl měli sotva na dvě pídě. Když sem si ale uvědomil, že terče sou blízko, že by kamenem dohodil, tak u mě dojem z takový ukázky střeleckýho mistrovství značně utrpěl. Ovšem seržant Smíšek byl přirozeně jejich výkonem potěšen.

"No, armádě se líbí, když takhle zacházíte s jejíma zbraněma!" řek nahlas, aby to každý slyšel. "Kdo vás vlastně, hoši, naučil střílet?"

"To náš táta," zazubil se Šu Moucha. "Možná ste o něm slyšel. Říkej mu Ovád."

"Ale máma střílí ještě líp než on," přidal si Hub Moucha. "Jí říkej Vážka."

V tom momentě sem přestal rozhovor sledovat, protože jednak mi z toho začínalo být nevolno a jednak na mě mával Frigo, abych si s ním přišel promluvit.

"Máme problém," řek, což nebylo překvapující, protože ho znám tak dobře, že sem viděl, jak je ustaraný.

"Copak?"

"Čarovčelka," řek. Tak sme říkali našemu mladýmu čarodějovi. "Řek bych, že ten by netrefil ani vrata od stodoly."

Mrkl sem mu přes rameno a zrovna uviděl, jak Včelka vystřelil šipku, která terč minula aspoň o patnáct stop a byla fuč. Desátník byl hned za ním a z plných plic mu poskytoval nápomocné rady.

"Chápu. No, když je to holt čaroděj, tak toho asi moc nenastřílel."

"Možná ne," pokrčil Frigo rameny, "ale dneska bysme měli všichni projít, protože to jinak celý družstvo zdrží... copak si zapomněl?"

"To by moh být problém," přikývl sem. "Nemá nějaký kouzlo, nebo něco, co by mu mohlo pomoci?"

Bratranec obrátil oči v sloup a znechuceně si odfrkl.

"Děláš si srandu? Zná jenom dvě kouzla a žádný z nich mu na palebný čáře není nic platný."

"Dvě kouzla? A jaký?"

"Tak hele, umí Deformkouzlo. To mu umožňuje prohlédnout proměňovací kouzlo."

"To mu moc nepomůže," připustil sem. "A jaký je to druhý?"

"Formkouzlo," ušklíbl se Frigo, "což není nic jinýho, než proměňovací kouzlo, co užívá Šéf, jenom s takovým hloupým názvem."

"Takže všechno, co umí, je se proměnit a prohlédnout jiný proměny," řek sem a přemítal o tom.

Je to tak. Nic, co by mu dneska pomohlo střelbou projít."

"Možná jo... možná ne," řek sem zamyšleně. "Hele, víš co? Je možnost, že bys s ním moh být pár minut o samotě?"

"Žádný problém. Až dostřílí směnu, bude muset čekat na další. To ho můžu chytit. Proč? Máš nějaký nápad?"

"Ha, no," zazubil sem se. "Prostě ho přesvědč, aby použil proměňovací kouzlo... jak se mu to říká? Aha, Formkouzlo... abyste si mohli vyměnit místa. Pak to ty nastřílíš za něj a on projde a nikdo si ničeho nevšimne."

"No nevim," řek Frigo a mnul si bradu. "Desátníka možná oklameme, ale seržant, ale seržant, to je docela bystřej řízek. Moh by si všimnout, že Včelka je nějaký jiný."

"Až na to přijde, tak se o to postarám a seržanta zabavím. Jenom buď opatrněj a nestřílej zas až moc dobře... jenom tak, by to stačilo na projítí. Chápeš?"

Pak už se nedalo nic jinýho dělat než čekat, jak jednání Friga s Včelkou dopadne. Konečně měl desátník toho řvaní na našeho mladýho čaroděje dost a poslal ho pryč z palebný čáry, "na přestávku", aby si sám trochu zotavil hlas.

Snažil sem se, aby to vypadalo, že si toho moc nevšímám, a koutkem oka sem sledoval Friga, jak popadl Včelku okolo ramen a začal si s ním vážně povídat. Přitom ho jakoby mimoděk vedl z dohledu za stan, ve kterým byly uloženy zbraně. Po chvíli, která se zdála být nesnesitelně dlouhá, se "Včelka" objevil, šel valivým krokem, který je mi tak známý, a já věděl, že síla rozumu a logiky opět triumfovala. Počkal sem, až se postaví na palebnou čáru k dalšímu pokusu, a pak se pustil do páchání rozruchu.

"Ty se snažíš, Pavučko," řek sem hodně nahlas, když sem se za ní postavil na druhý konec palebný čáry, daleko od "Včelky".

Pavučka i Chroust měli ve svém střeleckým umění jen sporadický úspěchy. Šipky jim litaly do těsnýho okolí terče, ale jenom občas ho zasáhly.

"Levou ruku máš moc napjatou... povol jí trochu. Zbraň v ruce jenom pohupuj. A se spouští taky jemně. Jenom konečkem prstu a ne celým prstem okolo spouště. Jinak si to pokaždý při výstřelu strhneš doprava."

"Takhle nějak?"

"Jo, jenom..."

"CO SI HERNAJS MYSLÍTE, ŽE TAM DĚLÁTE?!!!"

Mělo by být vlastně potěšitelný vědět, že sem správně odhadl, kdy seržant Smíšek vybuchne. Až dosud sme byli s Frigem náramně opatrný, abysme trénovali nováčky mimo jeho pohled a doslech a nedostali se do konfliktu s jeho pojetím autority, kterou se snažil udržovat. Myslel sem si, že tahle ukázka mu moc nesedne a ukázalo se, že to byla trefa do černého. Měl bych být rád, ale když se ke mně řítí, musel sem zahrnat pocit, že tohle nebyla ta nejmoudřejší taktika.

"Kvido mi jenom říkal pár tipů, jak s touhle věcí zacházet, seržante," řekla Pavučka nevinně. Její zdvořilý způsob svěřily, že se naučila, že se nevyplatí Smíška zbytečně dráždit.

"Aha, takže Plácačka je teď i expert na kuše, co?" ušklíbl se seržant a vrhl po mně podrážděný pohled. "Si asi myslí, že na učení střelby je lepší než já nebo ostatní instruktoři, co?"

Sledoval sem to s velkou pozorností, přesto sem mu ale přes rameno zahlídl, že Frigo proměněný do podoby Včelky nastřílel potřebný počet, aby prošel... přímo desátníkovy pod nosem, který s daleko větším zájmem sledoval mě a seržanta než to, co se děje na druhé straně u terčů.

"Proč nám teda neukážete, jak to s touhle zbraní válíte, výkonnej vedoucí družstva Kvido," řekl Smíšek, vytrhl Pavučce kuši a vrazil jí mně. "Když nastřílíte, tak vás možná nedegraduju zpátky na vojína."

Už mi vyhrožovali jiný experti... doslova... takže seržantovo očividné úsilí mě znervóznit selhalo. Jestli něco, tak sem byl v pokušení jen tak naslepo ty šípky vypálit a tak se tý funkce vedení družstva zbavit, protože jak už sem řekl, nebyl sem z toho nijak odvázaný. Ale byla učiněná otevřená výzva mým profesionálním schopnostem... a před ženskou, i když to byla zrovna jenom Pavučka. Kromě toho, Frigo už za Včelku limity střelby splnil, takže už nebylo proč rozruch prodlužovat.

Kuši sem věnoval jenom krátký pohled, protože na neprvotřídní zbraně mám slabej žaludek. Tohle byla jasně práce vládních dodavatelů a zbraním na zakázku z Iolo, který normálně užívám, se podobala jako pivovarský valach plnokrevníkovi. Nevšimám sem si toho, dal si šipku do pusy, pažbu opřel o břicho a oběma rukama natáhl tětivu (což je rychlejší, než to dělat nohou), založil do žlábků a vystřelil.

Žádný překvapení, šipka se figuríně zabořila do pravýho ramene.

"S trochou stěstí, ale není to špatný," řekl Smíšek nepřejícně. "Budete mít ale větší přesnost, když místo od pasu budete střílet hezky od ramene. Takovýhle předvádění se jenom..."

Než se v kritizování dostal až sem měl už znova nataženo, a založenou novou šipku a vystřelil druhou ránu... znova od pasu.

Střela zasyčela ani ne na dva prsty od první.

Seržant sklapl pusou tak rychle, že bylo slyšet, jak mu klaply zuby. To se mi líbilo, i to, jak v tichosti sledoval, jak sem vyslal třetí ránu, která s dvěma předchozíma vytvořila úhledný trojúhelník.

"Pěkně mizerný," ozvalo se pisklavý pošklebování. To byl Frigo, který se, už bez proměny, připojil k naší skupince.

"Varoval sem tě, že tyhle erární zmetky ti zničí cit pro spoušť!"

"Fakt!?" odsekl sem, dost nazlobený, že byl můj výkon kritizovaný. "Tak se nám předved', jak to s touhle věcí dokážeš líp!"

Hodil sem mu kuši. Chytil jí jednou rukou a mrkl na ní.

"Vládní dodavatelé," řekl stejným tónem, jako by oznamoval, že šlápl do něčeho matlavýho a smradlavýho. "To určitě není práce z Iolo!"

"Šípky sou rovný asi jako barový kulečnickový tágo," oznámil sem mu zbytek špatných zpráv. "Ale jak říká Šéf: "Snaž se dokázat to co nejlip s tím, co máš". Jasný?"

Zašklebil se na mě a vypálil tři rány, taky od boku. Všiml sem si, že i když si vybral druhý rameno figuríny, aby se to nepletlo, nebyl jeho rozptyl znatelně lepší než můj.

"No jo, je to tou zbraní... tentokrát," připustil a podal kuši zpátky Pavučce. "Kdybysme ale stříleli na větší vzdálenost, tak si myslím, že..."

"Tak počkat, vy dva!"

Obrátili sme se k seržantovi. Jednak proto, že to vypadalo, že ho něco rozčílilo, a jednak proto, že tuhle diskuzi sme spolu vedli už roky, takže bylo pochybný, že bysme něco vyřešili, i kdybysme v ní bez přerušení pokračovali.

"O co se to tady pokoušíte?"

"Děje se něco, seržante?" řekl Frigo a vyjádřil tak za nás oba zmatek, který sme pocíťovali. "Limit je přece dva zásahy ze tří střel, ne?"

"Co se děje?" usmál se Smíšek a na to, aby to bylo v pohodě, ukázal až moc zubů. "Takovýhle rozptyl ukazuje, že oba to s těma zbraněma umíte výborně. A teď mě opravte, jestli se pletu, ale znamená to, že takovýhle rozptyl dokážete na terči udělat, kde chcete?"

"No, jistě... seržante."

"Tak jak to, že ste tý figuríně stříleli do ramen a ne do hlavy nebo prsou?"

"To by ho zabilo," vypadlo ze mě, než sem si to stihl rozmyslet.

"VY HO MÁTE ZABÍT! BEJT VOJÁKEM ZNNAMENÁ PŘÁVĚ TOHLE!!!"

Teď ze zpětnýho pohledu, vím, že sem s ním měl souhlasit, ale překvapil mě a vložily se do toho mý starý návyky z Mafie.

"Za jaký laciný hospodský bouchače nás to máte??" vyštěkl sem na něj. "My s Frigem sme profesionálové. Zabít dokáže každej kretěn, ale nechat někoho naživu, to chce UMĚT... aby moh dál dělat ochranu... NEBO poskytnou informaci... NEBO..."

"Co chce bratranec říct," vložil se rychle mezi nás Frigo, "že poranění nepřítele vyřadí z boje tři protivníky a ne jenom jednoho, protože někdo mu musí pomoci dostat se zpátky..."

Byl to dobrý pokus, ale už bylo pozdě. Seržant byl pořád zaměřen na mě.

"Tak vy vycvičený possiltský vojáky nazýváte kretény?" hulákal a obešel Friga, aby byl zase přímo proti mně. "Co ste zač? Nějakej PACIFISTA?"

"Jak... že... ste... mi... to... řek...?" řek sem tím nejtišším hlasem, který užívám jen při zvláštních příležitostech.

Na cvičišti to najednou okolo nás strnulo a ztichlo... kromě Friga, který nevěřicně hvízdal a stáhl se zpátky.

Něco v mém hlasu nebo to, jak sem se narovnal do své plné výšky, muselo v seržantovi spustit jeho pud sebezáchovy, protože se najednou nervózně rozhlédl, jako by se snažil najít nouzový východ.

"JAK TO, ŽE TU VŠICHNI JEN TAK STOJÍTE??!" zařval a obrátil se k davu, který se okolo nás shromáždil. "MÁTE SPLNIT LIMIT!! TAK DO TOHO!!! OKAMŽITĚ!!!"

Toto přerušení mi poskytlo čas začít se znovu ovládat, a když sem trochu vychladl, rozhodl sem se, že by bylo dobrý tuhle epizodu uzavřít. Vypadalo to ale, že seržant mi má ještě co říct.

"Kvido!" řek, že sem ho slyšel jen já. Do obličeje se mi nepodíval.

"Jo, seržante?"

"Tohle není ani vhodná doba, ani vhodný místo, ale v týhle debatě budeme pokračovat pozděje."

Způsob, kterým to řekl, nebyl ani výzva ani hrozba... prostě to konstatoval.

Kapitola pátá

"Když cestuji, nikdo mě nezná... a tak se mi to líbí."

- S. King

S Frigem sme se snažili přijít na to, co nám to pod směšným názvem večere pláclí na talíř, když si vedle nás dřepala Pavučka. Trochu nás to překvapilo, protože normálně sme jedli sami, ale důvod pro její troufalost na sebe nenechal dlouho čekat.

"Chlapi, vy ste v Mafii, že jo," řekla bez nějakýho "Ahoj" nebo "Hezkej večer přeju".

Už v úvodu sem se zmínil, že obecně nesnášíme, když se nás vyptávají. A tahle otázka je naprosto zapovězená.

"Ty si polda?" odsekl automaticky Frigo.

Pro každého, jehož životy závisí na ne zcela legálních aktivitách, je tohle základní otázka. Když se někoho zeptáte, jestli není polda, tak může být jakkoliv utajený, ale profesi přiznat musí. Jinak každý pokus použít následující konverzaci jako důkaz je zamítnout jako navádění ke zločinu.

"Já? Děláš si randu? Ne, nejsem polda. Proč se ptáš?"

"Proč chceš vědět, jestli sem v Mafii?" opáčil Frigo.

Všimněte si, že Pavučka nám na naše otázky odpověděla, ale my sme na tu její ještě neřekli ani "jo", ani "ne". Jak už sem řek, náš způsob práce naučí obezřetosti. Možná, že to je zvyk vyplývající z našich pravidelných a dlouhých diskuzí s okresními zástupci a porotami.

"Uvažuji o tom dát se k nim, jakmile vypadnu z armády," pokrčila rameny. "Myslela sem, že vy byste mi mohli trochu povědět, jaký to je pracovat pro Mafii, a třeba mi mohli dát i doporučení nebo aspoň kontakt."

"Čekatelství."

"Cože, Plácačko?"

"Řek sem 'čekatelství'. Kontakty máš v běžném obchodování. V Mafii je prvním krokem stát se 'čekatelem'."

"... Aspoň tak jsme to slyšeli," pospíšil si Frigo a věnoval mi rozzlobený pohled. "No, nevím. Mohli bysme ti možná říct nějaký drby. Co chceš vědět?"

Jak můžete vidět, můj bratranec je opatrný pořád. Obranně stylu "to se tak povídá" věří míň než já. Nicméně s tím zahájením s "drby" nám otevřel dveře, abysme mohli na pár otázek o Mafii odpovědět bez toho, že bysme vlastně připustili nějaký naše spojení.

"No, jaký to je?"

"Je tam mizerná pracovní doba," řek sem.

"... A důchod taky za moc nestojí," přidal se Frigo.

"... Ale plat je dobrej. Je to tak?" naléhala Pavučka.

Už sem se zmínil, že můj bratranec má jenom pár lásek větších než tužbu přednášet. A tahle slípka zmáčkla ten správný knoflík. Úplně se ještě neuvolnil, ale trochu roztál.

"Ne tak dobrej, jak si myslíš podle toho, co se říká," vykvikl. "Viš... vzpomínáš, co Kvido před chvilinkou říkal o tom čekatelství? No, tak jakmile se dáš k Mafii, dlouho vlastně musíš platit nám... to vynech, to mi vyklouzlo... teda jim, místo aby to bylo jinak."

"A jak to?"

"Snáz tomu porozumíš, když si to představíš jako franšízový systém. Mafie ti dá svolení nebo licenci k činnosti a ty jim dáváš podíl ze zisku. Musíš dávat procenta, řekněme půlku, chlápku nad tebou, který se o to musí podělit s chlápkiem nad sebou, a tak to jde až na samý vrchol. Samozřejmě, že chlápci nahoře mají ranec, protože celá pyramida pod nimi jim sype procenta."

"Počkej chvilku!" zamračila se Pavučka. "Posledně sem něco takovýho slyšela, když se mě snažili nacpat do prodávání kosmetiky... nebo to byly čistící prostředky?"

"To je podobný," souhlasil Frigo. "Ale jsou tam taky velký rozdíly."

"Jako třeba?"

"Třeba v kosmetický pyramidě ti nezničí fasádu nebo nepřerazí nohu, když se pokusíš pracovat nezávisle," řek sem.

"Co jsem chtěl říct, je to," ozval se Frigo a nasupeně se na mě podíval, "že v kosmetický řetězec ti nezajistí právníka, tím miň alibi, když úřady napadnou tvou činnost... nebo tvý daňový příznání."

"Cože, jo?" dopálil sem se, protože mi ta Frigova vševědoudnost už začala trochu lízt krkem. "No a lidi od mejdla tě taky nezrubou, když si budou myslet, že jim krátíš jejich zisk!"

"No a co čekáš, že udělají?" vyjel na mě. "Nechají tě zavít?"

"Co je s tebou, Plácačko?" řekla Pavučka naklonila ke mně hlavu. "Vypadá to, že máš na Mafii fakt spadeno."

"Je jenom trošku nabroušenej," prohodil Frigo okamžitě, než sem mohl sám odpovědět. "Když si k nám přišla, tak sme měli malou hádku."

"Ach, to mě mrzí," zamrkala a vyskočila. "To sem nevěděla, že sem něco přerušila. Chytím si vás pozdějc, hoši. Jenom popřemějšejte o tom, na co sem se ptala, jo?"

Sledovali sme jak odchází, což bylo opravdu potěšení, protože od začátku výcviku nám ženská společnost citelně chyběla. Pak se Frigo obrátil ke mně.

"Tak jo. Co tě žere?"

"To samý, co mě žere od chvíle, co nás Šéf na tenhle úkol poslal," řek sem. "A mluvením o Mafii je to ještě těžší, nedá se to prostě ignorovat. Chápeš?"

"Nebyli sme poslaný, přihlásili sme se dobrovolně."

"Šéf nás požádal, jestli bysme nešli dobrovolně, což je pro nás to samý, jako by nám to nařídil."

Frigo vydal jeden ze svých hlubokých povzdechů a trochu sklesl.

"Řek bych, že bysme to mohli rovnou teď probrat," zatvářil se. "Mluvíš o tom, že sme tady v Possiltu, že jo?"

"Mluvim o tom, že sme vyhlásili válku Mafii," opravil sem ho. "Když vidím, že máme naprosto nulovou šanci, tak mi to trošku dělá starost. Promiň, ale když na mě nejspíš míří ohromná palebná přesila, tak mám sklony být trošku nervózní... zejména když veškerá výzbroj, co máme, sou armádní kuše... a kožený sukně!"

* * *

Jestli vás tahle moje obava překvapila, tak mi dovolte, abych vám to osvětlil. Začnu krátkým výletem do historie. Ti z vás ale, který si uvědomují, v jakém nebezpečí s mým bratrancem Frigem sme, klidně přeskočte až k dalším hvězdičkám. Frigo a já sme se Šéfem poprvé potkali asi pět knížek zpátky /Mýtus pokračuje aneb Skeeve vrací úder (4. "Mýtus" knížka)/, když sme měli za úkol doprovázet jednoho z mafiánských mluvčích, který hledal Julia Velkého, toho samého, se kterým sme rozmlouvali v první kapitole. Abych byl přesnější, hledal armádu, kterou měl Julius Velký vést při jednom malém vybírání příspěvků pro naši organizaci a která naprosto zmizela, když narazila na odpor, který vedl Šéf. Jasně, že v té době sme mu neřikli Šéf, protože sme pro něj nepracovali. Všechno, co sme věděli, bylo, že je tu nějaký nový nechvalně známý černokněžník zvaný Velký Skeeve, který způsobil Mafii problémy. My sme měli zajistit, aby dal Shiz-ungovi pokoj, zatímco bude pokračovat vyšetřování.

V zájmu stručnosti, o udržení našich královských příjmů z dosud neprodaných knih této série ani nemluvě, vynechám z vyprávění všechny poutavé detaily toho úkolu. Abyste tomu rozuměli, tak podstatný je závěr toho prvního setkání, totiž dohoda uzavřená mezi Velkým Skeeve a donem Brucem, mafiánským kmotrem. Podle této smlouvy don Bruce a Mafie nechají na pokoji Království possiltské obecně a Velkého Julia a jeho hochy zejména výměnou za to, že jim Velký Skeeve poskytne přístup do jiný dimenze... totiž na Paklu, i s jejím slavným Bazarem.

Krátce na to najal don Bruce Skeeve, aby dohlížel na zájmy Mafie na Pakle, a určil mě a Friga za jeho osobní strážce... a tehdy sme mu začali říkat Šéf.

Zatím stíháte?

Tak jo, nyní si znova probereme průvodní okolnosti a uvidíme, jestli porozumíte dilematu, které před námi stálo.

Z prvé, šéf pracuje pro Mafii.

Za druhé, poslal nás do Possiltu, abysme to tady zvládli, zatímco se vypravil za Aahzem.

Protože teď pracuje pro Mafii a my všichni pracujeme pro něj, lze celou údernou jednotku, která vyrazila na královnu Bolehlavu, považovat za zaměstnance Mafie.

Naneštěstí je tu v platnosti ta smlouva, osobně uzavřená donem Brucem, ve které se říká, že nikdo z Mafie nic proti Possiltu nepodnikne! To znamená, že naše nynější operace je přímým porušením čestného slova daného donem Brucem... a já sice nemůžu říct, že by nikdy nevzal svoje slovo zpátky, ale tohle rozhodnutí si obvykle vyhrazuje pouze pro sebe osobně a pokud ho poruší za něj někdo jiný, nemálo ho to namíchne.

Jak ste si možná povšimli, ať už ste o tom četli v kterémkoliv módním sdělovacím prostředku, když se v Mafii namíchne někdo na úrovni dona Bruceho, tak to obvykle rozzlobená poznámka nespraví. Pokud cítí, že jeho pozice nebo autorita v Mafii byla zpochybněna nějakým přehnaně rozpustilým nedochůdčetem, jeho obvyklá odpověď je řečený nedochůdčce rozmačknout jako štěnici. Je jasný, že naše postavení šefových osobních strážců nás staví mezi rozmačkávače a rozmačkávaného, což vede k nervozitě, o který sem se zmiňoval pár stránek zpátky a která vyžadovala tohle vysvětlení.

Tak teď už mi rozumíte? Jestli ne, tak mi prostě věřte, že o těchto věcech vím víc než vy a že celá naše parta bude mít u Mafie pořádný průšvih, až don Bruce zjistí, co tu provádíme.

* * *

"Hodně sem o tom přemýšlel," řek Frigo, jako by ani nepřestal mluvit, což vlastně nepřestal, "a nejsem si jist, jestli Šéf věděl, když nás sem posílal, že tím jde proti donu Brucemu."

Tohle mě poněkud usadilo. Pořád sem předpokládal, že když nás sem Skeeve poslal, předem si to promyslel. Myšlenka, že možná následky týchle akce neuvážil, mě nikdy nenapadla.

"Jak si na to přišel?"

"No, jak to vidím já, tak Šéf je fakt bystrá hlava... kromě dvou věcí: Mafie a ženských."

"To je pravda," řekl sem, protože to tak bylo. I když pro Šéfa mám celkově ty nejvyšší ocenění, tak v těchle dvou oblastech je spíš, jak my v Mafii říkáme, "tupej jak poleno".

"Takže," pokračoval Frigo, "je fakt, že se na naše rady ohledně spuštění cambusu s mafii neptal, a dokonce nás ani nevaroval, abysme si na všechno kromě královny Bolehlavy dávali pozor... což mu, kdyby očekával od dona Bruceho potíže, není vůbec podobný."

Opět trefil do černého. Skeeve je vůbec nejstarostlivějším Šéfem, pro kterýho sme kdy pracovali, a vždycky byl citlivý k našim pocitům... zejména těm, který sou částí našich těl a můžou krváčet nebo se zlomit. A právě tohle má co dělat s oddaností a přirozenou náklonností, kterou k němu chováme... spolu s platem, který nám dává a který je velkorysý a spolehlivě vyplácený.

"Když to tak říkáš," řekl se, "moc smyslu by to nedávalo, aby se Šéf pustil do boje o moc, nebo se pokusil vyšachovat dona Bruceho. Nikdy taky nevyjádřil žádný zájem nebo touhu svoje postavení v Mafii zvýšit."

Frigo pokrčil rameny. "Kdyby měl o tohle zájem, tak by úplně stačilo, aby si vzal Zajdu a nechal dona Bruceho, aby mu přenechal celou organizaci hezky na talíři jako dědictví."

Zmiňoval se o faktu, že Zajda je nejen neteř dona Bruceho, ale je taky do Šéfa po uši zamilovaná... což se zdá, že jemu naprosto uniklo. Jak sme už řekli... Mafie a ženský... tupej jak poleno.

"Možná že máš pravdu! Všechno to sedí!"

"...Ale i když jí máš, nejsem si jistý, v čem je potom rozdíl," domluvil sem a ignoroval jeho neslušný přerušení. "Ať už porušíme čestný slovo dona Bruceho náhodou nebo úmyslně, tak sme pořád na ráně, až se to don rozhodne napravit."

"Rozdíl je v tom, že když předpokládáme, že Šéf potíže s donem Brucem nechce, nejsme povinni tu zůstat a bojovat.

Přesněji, máme volný ruce a můžeme se pokusit být mezi těma dvěma jako mírotvorci, ještě než začne týct krev."

Tohle zdůvodnění mělo v sobě jistou přitažlivost, protože jestli řečená krev začne opravdu týct, tak s největší pravděpodobností budeme my dva zdrojem řečeného toku.

"Dobrá," řekl sem. Předpokládejme, že máš pravdu, že Šéf nechce potíže, a předpokládejme, že tě don Bruce pustí ke slovu, ještě než se začne střílet. Tak co mu řekneš, abys ho uklidnil?"

"Tak na týchle části," zaváhal Frigo, "... na týchle části pořád ještě pracuju."

Napadlo mě, že pokud bratranec nepřijde s nějakým spolehlivým výplodem, který by to urovnal, bude role mírotvorců spočívat v tom, že až potíže vypuknou, nebudeme zastřelení zezadu!

Kapitola šestá

"Prkna vám ránu nevrátí!"

- B. Lee

Jak sem byl zaujatý starostmi ohledně dona Bruceho a Mafie, přestal sem úplně myslet na ostrou výměnu názorů mezi mnou a seržantem Smíškem. Jak se ale ukázalo, vůbec to nevadilo, protože seržant mi to sám připomněl. Proti způsobu, kterým to udělal, bych nic neměl, kdybych měl dost a času a energie na to myslet.

Dospěli sme do části výcviku, ve který sme se měli naučit, jak zacházet s nepřítelem na blízkou vzdálenost... pokud možno bez vzdání se. Takže boj muže proti muži.

Tuhle část učil seržant Smíšek sám, což mi ze začátku nepřipadalo zvláštní, protože byl očividně víc než zběžně obeznámen s technikami, které sme se měli naučit.

Na předvádění a jako oběti si vybral Mouchovic bratry a měl z toho ohromnou zábavu, jak nám všem ukazoval, že velikost není v boji muže proti muži důležitá, protože je přehazoval a bouchal s oběma s působivou snadností... nebo jinak, přinutil je fakticky lítat.

Sledovat to byla velká legrace, ale já si nemohl pomoci a myslel na to, že tahle lekce, při který se pokoušel převádět, smrdí víc než "Pejsánkův dárek, jehož skutečná vůně jako opravdová vám pořádně ulpí na ruku", který sem znal tak dobře. Myslím tím, že sem byl zvědavý, jestli si opravdu myslel, že někoho tím svým "velikost neznamená žádný rozdíl" oblbne. Člověk nemusí být génius, aby zjistil, že při fyzickém třibení rozdílných názorů může velikost hrát významný rozdíl, jak to obvykle dost jasně prokáže jeden poctivý zápas, který přesvědčí i toho největšího zabeďněnce. Umění triumfuje nad velikostí jedině tehdy, když to malý chlapík opravdu umí a velký chlapík opravdu neumí... o pomalosti a křehkosti čelisti ani nemluvě. Jestli sou si v umění rovnocenný, tak si můžete vsadit, že pokud bude chtít, nadělá velký chlapík z toho malého jahodovou marmeládu. Proto sou sportovci v kontaktních sportech, o bouchacích jako je Frigo a já ani nemluvě, tak ohromně velký. Není to proto, že by si naši zaměstnavatelé mysleli, že sme levnější, když by se náklady rozpočítávaly "na jedno kilo", ale proto, že spíš vyhrájeme.

Dokonce i když přijmete to pojetí "umění nad velikostí", pořád byla v seržantově logice do očí bijící díra. Pamatujete si, jak dlouho sem říkal, že trvá výcvik s lukem? (Ne, to není test... jenom sem se ptal.) Tak naučit někoho kontaktnímu boji trvá ještě déle. Mnohem déle. Myšlenka, že někdo jako Čarovčelka dokáže za jedno odpoledne vstřebat dost dovedností, aby se uplatnil proti jednomu z Mouchovic bráchů, jakkoliv netrénovanému, je k smíchu. Máje tohle na paměti, bylo mi jasné, že i když tvrdil, že budeme připravený na boj s nepřítelem, všechno, co udělal, bylo, že nám ukázal pár triků, který nám pomůžou přežít při nevyhnutelných hospodských rvačkách, jaký se lepí na lidi v uniformě,

když si chtějí v klidu po službě popít. Jednoduše řečeno, cvičili nás spíš, jak se postavit necvičeným civilním rváčům, ještě k tomu se opile potácejícím, než vycvičeným vojenským rváčům v poli.

"... Samozřejmě, že tohle sou techniky, který vám umožní odpravit neozbrojeného protivníka!" Tohle pravil seržant Smíšek a opět to bylo zavádějící, protože žádný z protichvatů, který předvedl, nebyl natolik smrtelný, aby někoho "odpravil". To mě utvrdilo v přesvědčení, že si někdo myslel, že je budeme užívat jenom proti civilistům.

"... Ovšem postavit se OZBROJENÝMU protivníkovi, to je úplně něco jiného! Naštěstí máme mezi sebou ODBORNÍKA, který nám ukáže, jak se to dělá! KVIDO! Vystupte a do středu!"

"Já, seržante?" zamrkal se, protože sem nečekal, že budu vyvolán.

"Správně," řek seržant a široce se zazubil. "Na střelnici ste prohlásil, že zabítet musí jenom kreténi. Tak teď máte šanci všem ukázat, jak "uklidnit" nepřítele, kterej se vás snaží zabít, aby se třeba až vzdal."

Je zbytečný říkat, že mi bylo jedno, jak to vyznělo. Ale protože sem byl vyvolán, nezbylo mi nic jiného, než vystoupit krok dopředu do volného prostoru, kde se předvádělo. Můj neklid vzrostl, když seržant pokynul desátníkovi Řezákovi, který mu hodil krátký meč. Správně, opravdový krátký meč... se špicí a ostřím.

"Co s tím mečem, seržante?"

"Řek sem, že to bude ukázka boje s ozbrojeným protivníkem," ušklíbl se. "Já se vás budu snažit zabít a vy se mě budete snažit zastavit, aniž byste mě zabil."

"... A když se mi to nepovede?"

"Tak myslím, že budeme mít malou "nehodu při výcviku" ... samozřejmě, jestli z toho nevycouváte a nepřipustíte, že to nedokážete."

Není snad třeba říkat, že svý nynější vysoký postavení mezi osobními strážci sem nezískal tím, že bych se potyčkám vyhýbal. Navíc meč mi starost opravdu nedělal, protože to není nic jiného než dlouhý nůž, a s noží sem měl co dělat často.

"Ne, to já zvládnou," pokrčil sem rameny. "Potíží je v tom, že při tom může dojít k napadení poddůstojníka... což, jak si vzpomínám, je podle přednášky o vojenském právu naprosto zakázaný."

Seržantovi se trochu úsměv vytratil a mně došlo, že čekal, že mě vystraší a vyzuju se z toho. Naneštěstí pro nás mi to došlo trochu pozdě, takže nám to nebylo k ničemu.

"Toho se nebojte, rekrute," řek, i když se mi zdálo, že trochu stísněně. "I kdybyste měl fakt stěsání a zasáh mě, tak ste jednal podle rozkazu, takže nebudete z ničeho obviněnej."

Víc sem slyšet nepotřeboval. Jako poslední opatření sem mrkl na Friga, který stál v řadě. Ten maličko kývl hlavou.

"Váš bratranec vám teď nepomůže, Kvido," vyštěkl Smíšek a získal trochu sebedůvěry. "Tohle je mezi náma dvěma."

Proto sem se na Friga nedíval. Nemám problém hezky plynout s proudem, a když muzika spustí, rychle se přizpůsobím a tady sem byl určený jako jeden z tanečníků.

"Jenom mi to trochu dělalo starost," pokrčil sem rameny. "Je hezký vědět, že vy víte, že konám podle rozkazu. Otázka je, jestli to ví i támhleten důstojník."

Seržant není žádný hlupák a opravdu sem nečekal, že skočí na starý trik "někdo je za tebou" ... ale on to udělal. Není to moc dlouho, co sem zjistil, že poddůstojníci mají z důstojníků vítr. Teda armádu vedou v pohodě... pokud není někde v dohledu důstojník. Takže Smíšek začal otáčet hlavu, aby uviděl důstojníka, o kterém sem mluvil, a když se ode mě otočil, vyrazil sem po něm.

Jestli vám tahle taktika připadá podivná, uvědomte si, že když na vás někdo mává kusem ostrého železa, tak poslední věc, kterou by od vás čekal, je, že ho napadnete. Od vás se čeká, že ztuhnete, nebo ještě lépe, že začnete utíkat, což mu poskytne spoustu času, aby vám vyřezal svůj monogram do té části těla, která bude nejméně na ráně. Když se pohnete dozadu, nejspíš ho to vyleká a obvykle zareaguje tím, že na vás vystrčí svou zbraň, aby vás zahnal zpátky, jak se to píše v každém scénáři. A tohle je právě to, co chcete, protože tak vy získáte kontrolu nad jeho útokem a dovolí vám to ho odvést kdy a kam chcete a ne jenom čekat a doufat, že odejde, protože musí stihnout ještě spoustu věcí.

Seržant mě zahlédl koutkem oka a přesně, jak sem očekával, vyrazil mečem, jako by doufal, že na něj naběhnu a ušetřím ho tak trablů s vymýšlením vlastního plánu útoku. Takže pro mě bylo snadný se mu uhnout, levou rukou ho popadnout za zápěstí ruky, ve který držel meč, takže ten už nemoh udělat žádnou neplechu, a pravou rukou sem mu dal středně silnou ránu pod ucho.

Přirozeně sem doufal, že tohle celou záležitost bez dalších tanečků ukončí, ale seržant byl pěkně tvrdý starý kozák.

Jenom trochu zašilhal a klesl na jedno koleno. Uvědomil sem si, že se situace právě stále nebezpečnou, protože stále držel meč a v poloomráčení mohl zapomenout, že tohle je jenom cvičení... jestli to vůbec byl jeho původní záměr.

"Vzdejte to, seržo," sykl sem potichu a stoupl si tak blízko, aby mě slyšel jenom on. "Je po všem."

Jenom abych se zabezpečil, nasadil sem mu na paži malou páku, abych to potvrdil. Naneštěstí mě buď neslyšel, nebo ignoroval, jak musíte připustit, vynikající radu a začal se vzpírat a otáčet, aby mohl uplatnit svůj meč.

"Jak chcete," pokrčil sem rameny a ani nečekal odpověď, protože on v tu chvíli omdlel. Hlavně proto, že sem mu právě zlomil ruku... z bezpečnostních důvodů, samozřejmě. (Pro choulostivý čtenáře honem dodávám, že to byla čistá zlomenina a žádná ošklivá komplikovaná, takže nejspíš seržanta z armády nevyřadí, pokud nebude zblblý z té rány, kterou sem mu zasadil. Jak už sem poznamenal, kontrolovaný násilí je moje specialita... a sem v tom velmi dobrý.)

"CO TO PROVÁDÍTE SE SER..."

To byl desátník Řezáč, který se vzpamatoval příliš pozdě a snažil se zasáhnout, když už taneček skončil. To, že otázku nedokončil, bylo způsobený tím, že jak se sem hnul, naběhl na vysoký švih Frigova lokte, který ho účinně poslal na zem a do bezvědomí... a zarazil tak jeho rozčilující žvásty. Pro vysvětlení, právě o tomhle byl ten pohled na Friga... abych se ujistil, že bude připraven a ochoten mi krýt záda, zatímco se budu zabývat seržantem.

Rozhostilo se ticho, pak někdo v řadě tiše hvízdal překvapením, což spustilo, by si každý přisadil.

"Páni!"

"Pěkný, Plácačko!!"

"Bylo načase, aby ho někdo naučil..."

Hub Moucha začal nohou šťouchat do roztaženého desátníka.

"Nevypadaj tak velký, když sou rozplácly na zemi, co, Plácačko?" šklebil se, jako by oba vyřídil on sám.

"KLID! VŠICHNI!!!" zařval sem a ut'al tak další diskuzi. "Jestli se ho Hube ještě jednou dotkneš, tak si to spolu rozdáme. ROZUMĚL SI??"

Vypadal překvapeně a dotčeně, ale kývl na souhlas.

"Neslyšel sem tě!!!"

"ANO, SER... chci říct, KVIDO!!!"

"PRO VÁS VŠECHNY TO PLATÍ TAKY!" zaburácel sem. "NEHCI VIDĚT NIKOHO Z VÁS DO NICH KOPAT, NEBO SI Z NICH DĚLAT LEGRACI, POKUD NEBUDETE OCHOTNÝ UDĚLAT TO SAMÝ, AŽ SE PROBEROU A BUDOU SCHOPNÝ VÁM TO VRÁTIT. ŘEK SEM TO DOST JASNĚ??"

"ANO, KVIDO!!!"

Jak si lze z mého chování všimnout, byl sem trošku naštvaný, ale hlavně sám na sebe. Byl sem přirozeně rozzlobený, že sem nebyl schopen zarazit seržantův pohyb, aniž bych mu musel zlomit ruku. A tak sem byl docela ochotný vylít si svou zlost na mužstvu. Pokud se způsob, kterým sem kolegy oslovil, nejevil zrovna jako typický, bylo to proto, že sem rychle přišel na ten nejsnadnější způsob, jak náraz utiší celou jednotku.

"Tak a teď POSLOUCHEJTE!! Jako výkonný vedoucí družstva sem tu osoba s nejvyšší hodností, dokud seržant a desátník znova nenabydou vědomí. Chci, aby pro ně jeden dobrovolník obstaral zdravotníka a ZBYTEK BUDE MEZITÍM POKRAČOVAT VE VÝCVIKU!!!"

Připadalo mi to jako logický postup, protože sem nestál o to ztratit jeden den výcviku čekáním, až se naši poddůstojníci proberou. V tu chvíli sem si všimnul, že můj bratranec zvedl slušně ruku, aby upoutal mou pozornost.

"Ano, Frigo? Hlásíš se jít pro zdravotníka?"

"Ne, to ne, výkonný vedoucí družstva Kvido, pane," řekl sarkasticky. "Jenom sem si myslel, že než se ujmeš velení, bylo by moudré, kdybys to probral s támhletím důstojníkem, který je tu osoba s nejvyšší hodností."

Jak si můžete vzpomenout, když sem tohle zahrál na seržanta byla to léčka, jak odvést jeho pozornost. S Frigem hrávám dračí poker a dokážu říct, kdy blufuje... a tentokrát neblufoval. Se sevřeným žaludkem sem se obrátil směrem, kterým ukazoval. Jasně, byl tam důstojník, první, kterýho sem mimo přednášek viděl. Horší bylo, že s opravdu hrozným výrazem ve tváři mířil naším směrem.

"Dejte si pohov, Kvido."

Přepnul sem z "Pozoru" na "Pohov", což vůbec neznamenal, že sem byl v pohodě. Byl sem předvolán do důstojnického stanu, což nebylo překvapující, protože bylo jasné, že za dnešní odpolední půtku něco slízu. Moje napětí zmenšovalo, že tam taky seržant Smíšek honosící se rukou na pásce a bolestivým výrazem.

"Tady seržant Smíšek mi podal svou verzi toho, co se stalo ve vašem výcvikovém družstvu a vedlo k události, které sem byl odpoledne svědkem. Chtěl byste mi to říct z vašeho pohledu?"

"Sem si jist, že seržantův výčet je úplný a přesný," řekl sem řízně.

Normálně bych kušoval, dokud nebudu mít právníka, ale zatím nebyla o žádném obvinění řeč, a taky sem si myslel, že není vhodná doba, abych dělal vlny.

"Velmi dobře," přikývl důstojník. "V tom případě jsem nucen řídit se seržantovým doporučením."

Napadlo mě, že sem se měl nějak bránit, ale už bylo pozdě, protože důstojník se pustil do díla. Vzal brk a nadrápal své jméno dolů na několik papírů, který ležely na stole.

"Víte, co armáda, která se rozrůstá tak rychle, jako naše, potřebuje ze všeho nejvíc, Kvido?" zeptal se při psaní.

Chystal sem se říct "zásah Prozřetelnosti", ale rozhodl sem se držet pusy... což bylo dobře, protože si na otázku sám odpověděl.

"Velitelský sbor," řekl a s kudrlinkou dokončil podpisování. "Pořád hledáme nový velitele... takže proto mě tak těší podpisovat takovéto rozkazy."

Ted' sem pro změnu bez problémů vypadal nevinně tupě, protože sem naprosto nevěděl, kam tím míří.

"Pane?"

"Co mám tady, jsou papíry o vašem povýšení na seržanta a Friga... to je váš bratranec, že?... na desátníka."

Ted' sem opravdu nechápal.

"Povýšení, pane?"

"Správně. Tady seržant Smíšek mi pověděl, jak jste vy dva na sebe vzali vedení družstva při výcviku... dokonce jste měli ve volnu výcvik navíc. Když jsem sám viděl, jak jste převzal velení po té... nehodě dnes při výcviku, bez problémů vaše povýšení schválím. Takovýto přístup k velení a iniciativu v armádě rádi vidíme. Gratuluji."

"Děkuji, pane," řekl sem. Nebyl sem schopný vymyslet, co říct jiného.

"Ach ano... ještě jedna věc. Stahuji celou vaši jednotku z výcviku a zařazuji jí do aktivní služby. Je to jenom posádková služba, ale je to to jediné co je nyní k máni. Myslím, že pokud se potřebují ještě něco naučit, vy jim v tom dokážete pomoci. To je vše... seržante Kvido."

Chvilí mi trvalo, než sem zaregistroval, že mě oslovuje novou hodností, ale podařilo se mi vzpamatovat, a než sem se otočil, zasalutoval sem.

"Pokud smím pane," slyšel sem říkat seržanta Smíška, "rád bych venku se seržantem Kvidem, ještě než se vrátí k jednotce, prohodil pár slov."

Napůl sem očekával, že jakmile se dostaneme ven, pokusí se Smíšek po mně skočit, za tu ruku a vůbec, nebo aspoň že vypustí několik pořádných hrozeb, co se stane příště, až se naše cesty zkrříží. Místo toho byl samý úsměv a podával mi zdravou ruku.

"Gratuluju, Kvido... promiňte, chci říct, seržante Kvido. Když tu nejsme s ostatními nováčky, chtěl sem vám říct jednu věc."

"A to, seržante?"

"Chtěl sem vám říct, že ste měl úplnou pravdu... chce to víc umění zvládnout boj bez zabíjení... a já jsem rád, že máme muže vašich schopností na naší straně. Jenom nezapomeňte, že na výcvik nováčků máme jenom omezenou dobu... proto se zaměřujeme na to, aby mysleli v termínech "zabíjení". Když se budou rozpakovat zabíjet, když si budou myslet, že dokážou nepřítele odzbrojit, budou se to snažit udělat... a oni to neumí a my nemáme čas je to naučit, takže skončí mrtví a my prohrajeme. Až budete příště pracovat se skupinou čerstvých rekrutů, snažte se na tohle nezapomenout. Zatím hodně štěstí! Možná budeme mít možnost sloužit zase někdy spolu."

Byl sem tak překvapen seržantovou proměnou v hodného strýčka, a to ani nemluví o pečlivém uvažování o myšlenkách, který mi pověděl, že sem se k jednotce vrátil ještě předtím, než mi to povýšení úplně došlo.

Pak sem se cítil pořádně skličene. Moje celá kariéra byla orientovaná na pečlivý vyhýbání se stát osobnou s nějakou autoritou a teď sem postaven nejmní do dozírací funkce... tentokrát nastalo a ne dočasně. Uklidňovalo mě jedině, že a) s vyšší hodností můžu spáchat víc škody, a b) Frigo dostal naložený štráfky taky.

Trochu sem těmito myšlenkami ožil a vyrazil hledat Friga, protože sem chtěl být první, kdo mu ty špatný zprávy sdělí.

Kapitola sedmá

"Sloužit a chránit..."

- tradiční heslo ochránářský branže

Jak sme byli s Frigem žhaví pokročit s naším úkolem, to jest demoralizovat a rozložit armádu, byli sme z tý posádkový služby nemálo nervózní.

Ne že by bylo na městě něco špatného, to ne. Twixt je větší než běžný město s vojenskou posádkou, což znamená, že je tu spousta příležitostí, jak se mimo službu zabavit. Skutečnost, že to je významný město, ale zvyšovala šanci, že tu bude naše přítomnost zaznamenána a oznámena donu Brucovi... což, jak sme už zmínili, rozhodně na našem seznamu žádoucích událostí vysoko nestálo.

Sama služba byla protivně snadná. Protivná v tom, že je těžký vojsko podněcovat k neklidu, když to nejhorší, čemu čelí, je nuda. Situace byla jasná, už když sem poslal Friga ubytovat mužstvo a šel se zahlásit k posádkovému veliteli.

"Naše jediná skutečná práce tady je udržovat vojenskou přítomnost... aby prapory vlály a lidi tak nezapomněli, proč platí daně."

Chlápek, který tohle říkal, byl průměrně vysoký, asi o hlavu menší než já, s černými vlnitými vlasy, které tu a tam začínaly prokvétat... díky čemuž by možná vypadal vznešeně, kdyby se nepohyboval jako přistavní dělník, který spěchá, aby už měl hotovo a mohl jít na rande. Mluvil hrozně rychle a rozkazy ze sebe sypal, aniž vzhledl od papírů na stole, do kterých čmáral. Nemohl sem si pomoci, ale všiml sem si, že to, na čem tak usilovně pracoval, vypadalo jako básničky... což asi mezi jako oficiální úkoly nepatřilo.

"Všechno, co vy a vaši hoši budete dělat, je, že denně budete trávit určitý počet hodin patrolováním v uniformách v ulicích, aby lidi viděli, že je tu armáda. Co budete dělat ve zbylém času, to záleží na vás."

"To myslíte jako policajti?"

To ze mě jen tak vypadlo, ale velitel si musel všimnout toho úděsu, protože přerušil, co dělal, a podíval se na mě.

"Ne, to ne," řekl honem. "My zodpovídáme za patrolování na ulicích, ale město je už tak velké, že má svou vlastní policii a do její působnosti se nepletme. Oni mají na starosti občany a naše Vojenská policie vojsko. Jasně vymezeno."

Chápete?"

"Ano, pane."

"... Což nás přivádí k další záležitosti," pokračoval velitel a začal zase čmárat do svých papírů. "Pro naše vojska platí pravidlo nesbližovat se s místními ženami. Příliš přísně ho neprosazujeme, takže nemusíte mít obavy, když jedna z těch... ehm, dam vám nebo vašim chlapcům začne dělat návrhy, ale abyste to věděl. Nezačněte se ale zaplétat s řádnými civilními ženami. Kdykoliv se o stane, civilní muži se snadno rozčílí, a naše hlavní směrnice tady je nevyvolávat s civilisty žádné potíže. Buďte na ně milí... předvedte jim, že jsme taky jenom prostí lidé, stejně jako oni. Když se vám to povede, tak budou mň naklonění uvěřit těm divokým historkám, které možná slyšeli o tom, co naši vojáci vyvádějí na frontě. Chápete?"

Nemyslel sem si, že by záleželo na tom, co řeknu nebo udělám. Velitel to totiž ze sebe sypal, jako by to uměl nazpaměť, a přitom pořád psal. Myslel sem ale, že by nebylo nejmoudřejší to ověřovat.

"Ano, pane," řekl sem. "Žádný sbližování s ženama... žádný rvačky s mužskejma. Chápu."

"Velmi dobře. Hlašte se zpátky u své jednotky a hleďte, ať jsou řádně ubytováni. Zbytek dne využijte k obeznámení se s městem a zítra ráno se tu hlašte pro rozkazy."

"Ano, pane." Napřimil sem se a řízně zasalutoval. Zasalutoval, aniž od papírů vzhledl.

Nemohl sem si pomoci, ale měl sem pocit, že hlášení proběhlo v hrozném kvapu. Cestou ven sem se zastavil na kus řeči s velitelovou sekretářkou. Musím přiznat, že toto rozhodnutí bylo částečně způsobeno faktem, že byla jedinou ženskou v uniformě, kromě Pavučky, kterou sem potkal. A zvuk ženského hlasu mi už začínal chybět. Kromě toho sem měl vyšší hodnost než ona a myslel si, že je načase, aby moje nový štráfky místo proti mně zapracovali pro mě.

"Jak to jde s velitelem?" řek sem přátelsky a věnoval jí jeden ze svých méně užívaných nezastrašujících úsměvů. Ta slípka na mě ale místo odpovědi tupě zírala, jako by pořád čekal, až něco řeknu. Byla drobounká, spíš hubená, a jak na mě svýma velkýma očima zíral, začalo mi to být nepříjemný... jako by byla kudlanka nábožná, která se rozhoduje, jestli mě sežere předtím nebo potom, co se spáříme.

"Myslím tím jak to, že píše básničky?" dodal sem, abych nějak konverzaci rozproudil.

"Texty," řekla monotónním hlasem.

"Prosím?"

"Řekla jsem 'texty'... slova pro písničky. Rád vystupuje v místních klubech, když jsou vystoupení amatérských talentů, a věci sám píše... neustále.

"A je dobrej?"

Na to nepatrně pokrčila rameny.

"Řekla bych, že není špatný... ale neumí hrát na kytaru, a tak většinou musí zpívat bez doprovodu. Po celovečerním poslouchání zpěváků s hudebním doprovodem pak vyznívá jeho představení nevýrazně."

Všiml sem si, že tohle kotě, navzdory očividnému nezájmu, ví dost, co dělá její velitel mimo službu... dokonce tolik, že sedí celý večer a poslouchá vystoupení amatérských zpěváků, aby slyšela i to jeho, i když se jí jeho zpěv opravdu nelíbí. Z toho sem vyvodil, že se s ní jako seržant nejspíš moc daleko nedostanu, tak sem se rozhodl pro přátelské přístupy.

"Možná by měl zkusit elektrický varhany." řek sem.

"Co zkusit?" zamrkala, najednou daleko víc rozhovorem zaujatá.

"Var... Aha! Nic. Hele, budu už muset jít. Bylo příjemný si s váma popovídat."

Potom sem se dal na kvapný ústup, sám na sebe trochu naštvaný. Zase mě pobyt na Pakle málem dostal do potíží. Už podruhé sem tady zapomněl, že tahle dimenze nejen nemá elektrický varhany, ale ani elektřinu nezbytnou k zapojení řečeného nástroje.

"Nazdar, Kvido!" ozval sem známý hlas, kterými přerušil úvahy. "Jak to šlo?"

Rozhlédl sem se a uviděl Friga se zbytkem družstva, jak se ke mně blíží.

"Nic moc," pokrčil rameny. "Do služby jdeme dokonce až zítra. Velitel nám dal na zbytek dne volno, abysme se ubytovali a prošli si město."

"To se mi líbí," řek Hub Moucha a zammul si ruce... no jako moucha. "Co takhle něco sníst... a přitom se můžeme podívat, jestli něco objevíme, kam bysme mohli po službě chodit."

"Co takhle ta pizzerie, kolem který sme šli?" řekla Pavučka a hlavou ukázala směrem, odkud přišli.

Mrkl sem na Friga, který se na mě už díval. Když pracujeme spolu, často se stane, že v tu samou chvíli si myslíme to samý. Tentokrát sme si oba mysleli, že nejlepší, jak nenarazit na někoho z Mafie, bude pizzerii jako naši základnu nepoužívat.

"Ále... pojďme, jestli nenajdeme něco míň... myslím těsnýho," navrhl sem nedbale.

"No a co to zkusit hned tady?" vložil se do toho Frigo, protože vystihl můj záměr.

Podíval sem se, kam ukazoval, a musel připustit, že to bylo nejspíš to poslední místo, kde by si někdo od Mafie vůbec pomyslel nás hledat. Na tabuli nad dveřmi stálo "Abdulův suší bar a obchod s návnadami".

"Suší?" zamračil se Šu Moucha. "To myslíte jako syrový ryby?"

"Aspoň víme, že jsou čerstvý," řek Chroust a ukázal na druhou část nápisu.

"Ach, nebudte jako malý děcka," ušklíbla se Pavučka a šťouchla Šu do žeber. "Počkejte, až to ochutnáte. Je to dobrý! Pojdte."

Z pojidání takových věcí sem nebyl o nic víc nadšený než Mouchovic bratři, i když Frigo byl pro to zkusit. Víte, sem zvyklý na ryby v tomatě nebo s něčím, podávaný s těstovinama - s rýží ne. Vypadalo to ale, že není jiná možnost, než následovat Pavučku a Friga, protože už tam nadšeně zamířili.

"Óh! Členové našich slavných ozbrojených sil!" řek majitel, který se vynořil z tmavých hlubin, aby nás přivítal. Prosím, pojdte dál. Pro naše muže... a dámy...v uniformách máme speciální slevu!"

"Můžeme mít stůl u okna, aby tam bylo víc světla?" řek Frigo a mrkl na mě.

Věděl sem, na co myslí, a normálně bych mu to schválil. Ale majitel mě nějak znepokojoval. Navzdory jeho širokému úsměvu sem měl silný pocit, že až na pár drobných dokáže říct, kolik peněz u sebe máme... a že už se pokouší odhadnout, kolik z nich, než odejdeme, shrábne pro sebe. Krátce řečeno, co sme opustili Bazar na Pakle, u obchodníka sem se s takovým šacováním nesetkal.

Přes vzrůstající nepohodu sem se připojil k ostatním, protože nás majitel zavedl ke stolu u okna a rozdál jídelní lístky. Všichni sme si objednali pití a pak se zabrali do jídelních lístků, přičemž Pavučka a Chroust nám to překládali... tedy kromě Friga.

Ten si jídelního lístku ani nevšiml a začal se hrabat v měšci u opasku.

"Když už jsme tady, co si takhle dát pár partiček dračího pokeru?" prohlásil nevinně a vytáhl balíček karet s ohmatanou knížkou a s oslíma ušima.

Na to všichni záupně, což bylo jasnou známkou, že tu hru znají. To nebylo žádný překvapení, protože s Frigem sme věnovali velký úsilí, abysme je zaučili. Všiml sem si, že navzdory jejich zjevnému zdráhání se ihned na stole objevili hromádky peněz, což je samo o sobě svědectvím o náruživosti k týhle kratochvíli. Mluvím z vlastní zkušenosti, když říkám, že se nic nevyrovná pohledu na bank, do kterýho ste přihazovali, protože ste měli dobrý karty, který kvůli nějaký skoro neznámý podmíněčný vyjímce mizí na hromádce někoho jinýho, což novýho hráče přesvědčí, že je naprosto v jeho nejlepšího zájmu se o týhle hře dozvědět víc, protože to je jediná šance, jak vyhrát něco ze svých peněz zpátky, o zisku a ni nemluvě. Takže první hru dračího pokeru hrajete pro zábavu a další kvůli odvetě.

"Takže... sázky!" zvolal Frigo, rychle karty zamíchal a nabídl balíček k sejmutí.

"Ne tak rychle, bratranče," přerušil sem ho a vytáhl vlastní knihu pravidel. "Nejdřív se domluvíme na podmíněčných výjimkách."

"Proč se tím zdržovat?" zašklebil se Šu Moucha. "Stejně se mění každý den."

"Každý den? Chceš říct každou hodinu!" řekl jeho brácha.

"To je jedno," pokrčila rameny Pavučka. "Začni rozdávat, Frigo. Plácačka nám může říct to nejdůležitější."

Pro ty z vás, kterým je dračí poker neznámý, se jedná o způsob přerozdělování jmění, který je velmi populární po všech dimenzích. Můžete si ho představit jako stud poker s devíti kartama, z toho s šesti odkrytými a třema lícem dolů... a tohle, pokud dovolíte, vás finančně zruinuje. Víte, navíc ke všem normálním pravidlům platí ještě podmíněčný výjimky, který mohou změnit hodnotu karty nebo sestavy v závislosti na dimenzi, denní době, počtu hráčů, pozici u stolu nebo na kombinaci jiných faktorů. To dělá z dračího pokeru nejtěžší a nejvíc zmatenou karetní hru ve všech dimenzích.

Nás s Frigem tahle hra fascinovala, když se jí všichni snažili naučit Šéfa před velkou partií s Bonbon Ante Kidem. Ve skutečnosti není nijak těžká... pokud máte výtisk pravidel platících pro dimenzi, ve který zrovna ste. (Při té velké partií Šéf samozřejmě knížku pravidel užívat nemohl, protože se přepokládalo, že je v tom expert.) Než sme vyrazili z Bazaru na tuhle výpravu, obstarali sme si oba dva, jako součást příprav, své pravidla pro Tulp (to je dimenze, odkud pocházíme, a kde se odehrává tohle vyprávění). Pokud si snad myslíte, že kupovat dvě knihy pravidel je zbytečný vydání, tak dovolu, abych vám ohledně hraní dračího pokeru dal zadarmo jeden tip: Nejlepší obranou u stolu je mít svou vlastní knihu pravidel. Víte, jedno ze stálých pravidel platících při každé partií dračího pokeru je, že neznalost podmíněčný výjimky neomlouvá. Jednoduše řečeno to znamená, že když neznáte určitou podmíněčnou výjimku, která by otočila vaše bezcenné karty ve vítězný, není nikdo povinen vám to říct. To je tradice týchle hry a nemá to co dělat s čestností těch, s nimiž hrajete. Jestli něco, tak to zabraňuje obviněním, že hráč schválně zamlčel informaci, která by pomohla vyhrát. To spíš bývá určitá podmíněčná výjimka v tom množství ostatních zrovna v tu chvíli platících prostě přehlídnu. Tedy stručně, jak svému bratranci Frigovi, věřím, že mi bude při rvačce krýt záda, tak vím, že pro mý zájmy při partií dračího pokeru bude moudřejší se na něj nespolehat. Takže si myslím, že mít vlastní výtisk knihy pravidel je nezbytný výdaj a ne přepych nebo vymoženost.

"Tak se podíváme," řekl sem a listoval knížkou, "je po východu slunce... a hrajeme uvnitř..."

"... a je sudej počet hráčů..." dodala Pavučka, ukazujíc tak, že podmíněčný výjimky docela pochopila.

"... a jeden z nich je žena... svým způsobem..." přidal se Chrousta a na Pavučku zamrkal.

"Promiňte, že mi to tak s tím pitím trvalo, přátelé," oznámil tak majitel svou přítomnost, když dorazil ke stolu s podnosem. "Tak, kdo měl... HEJ! CO TOHLE JE???!!!"

Napadlo mě, že tu může být nějaký místní nařízení proti hazardním hrám... což by vysvětlovalo, proč se hospodský tak najednou rozčílil.

"Tohle?" zeptal sem se nevinně. "Ale, dáváme si přátelskou partičku karet. Nemějte strach, ty mince sou tady jenom na zaznamenávání stavu..."

"Tímhle mě nekrmtě!" ušklíbl se, po dřívější úlisný přátelskosti ani stopy. "To, co tu hrajete, je dračí poker! Tuhle hru nehraje nikdo, pokud není...!"

Náhle se odmlčel a začal si každého z nás zevrubně prohlížet.

"Tak jo, kterej z vás je demon? Nebo ste to všichni? Nevadí! Chci, abyste všichni odsud vypadli... HNED TED!!!"

Kapitola osmá

Seznámit se, to chce dva!"

- Jack Rozparovač

Říct, že majitelovo obvinění způsobilo u našeho stolu rozruch, je o samý, jako povědět, že don Bruce by jako pozvaný řečník na Policejní ples vyvolal pozvednutá obočí. Naneštěstí každý měl k tomu jiný otázky.

"Co myslel tím "demon"?" naléhala Pavučka.

Chystal jsem se jí odpovědět, protože z práce se Šéfem sem věděl, že demon je všeobecně přijatý název pro dimenzionálního cestovatele, ale na rozumný hovor tu mluvilo moc lidí naráz.

"To máme odejít?" zeptal se Čarovčelka vystrašeně, když se díval za odcházející postavou.

"Co je na dračím pokeru špatného?" vložil se do toho Šu Moucha.

"Nic," odpověděl sem mu. "Víš, Pavučko..."

"Tak co ho to najednou popadlo?" naléhal Šu a už mně začínal jít na nervy.

Při výcviku sem naštěstí objevil způsob, jak tohle individuum umlčet, když se rozjede.

"Šu Moucho," řekl sem, "neotravuj mě."

V tu dobu to už byl starej vtíp, ale stále vyvolával smích... což není žádný překvapení, protože sem zjistil, že ohromná většina armádního humoru je založena na starých vtipcích.

"Dej si bacha, brácho," řekl Hub Moucha a šťouchl Šu do žeber. "Tady plácačka hledá, jakou mouchu by zaplácl... a nemusí být moc vybírávej, která z nás to bude."

Za dalšího výbuchu smíchu se ke mně naklonil Frigo, abysme si mohli promluvit přímo.

"Myslíš si to, co já?"

"To samozřejmě záleží na tom, co si myslíš, Frigo," řekl sem rozumně. "Jestli si náhodou myslíš, že můžeš označit naše krytí za "vybuchlý", tak si opravdu myslíme to samý."

K mýmu překvapení namísto souhlasu obrátil oči vzhůru. To dělá vždycky, když mi unikne něco, co je jemu zřejmý.

"Promysli to, Kvido," řekl. "Myslí si, že jsme cizodimenzáci, protože umíme dračí poker... je to tak?"

"Jo. No a?"

"Tak jak o dračím pokeru ví on?"

Podle mě byla ta otázka banální, jako se divit, jak to, že policajt zná dobře nějaký nařízení... což znamená, e je to mimo problém, naprosto přehlížející, že se musíme okamžitě vypořádat s následky toho, že nás prohlídli.

"Nevím. Řek bych, že mu ho někdo ukázal."

Friga to z nějakého důvodu ještě víc rozčílilo.

"Kvido," prohlásil se zaťatými zuby, "někdy si říkám, jestli všechny ty rány, cos schytl do hlavy, nemají... hele! Vrací se. Rychle... Včelko?"

"Ano, Frigo?" řekl náš mladý čaroděj a mrkal překvapením, že byl najednou zapojený do naší diskuse.

"Připrav si svoje Deformkouzlo, a až na tebe kývnu... vrhneš ho na hospodskýho."

"Na hospodskýho? Proč?"

"Včelko... prostě to udělej. Jasný?" Vložil sem se do toho, protože ze skutečnosti vím, že jediná věc, která trvá déle než nějaká Frigova přednáška, je pokoušet se z něho vyprostit přímou odpověď, když se vám snaží odhalit jádro věci.

Včelka se chystal něco říct, ale pak sklapl, pokrčil rameny a začal si mumlat a brumlat, jak to dělal vždycky, když se chystal použít kouzlo.

Ostatní u stolu hleděli na Friga s očekáváním, ale on se jen opřel a vyhlížel sebevědomě a samolibě. Samozřejmě sem ho napodobil, i když sem neměl nejmenší představu, co to ostatním předvádí. Víte, zkušenost mě naučila, že jeden z nejlepších okamžiků, kdy hrát sebevědomého, je, když naprosto tápete... ale jenom potud, kdy nikdo jiný o vaši nevědomosti neví.

"Vy ste tu ještě?" divil se majitel, když se znova objevil u našeho stolu. "Nechci vám to říkat ještě jednou! Teď vypadněte, než zavolám policajty!"

"To si nemyslím," řekl Frigo a koukal do stropu.

"COŽE??!!"

"... Vlastně jsem si myslel, že bysme si tady u vás mohli zařídit druhý domov... Pokud chápete, co mám na mysli."

"Tak takhle?! Si myslíte, že když jste v armádě, že si můžete dělat, co chcete, co? Tak já vám něco řeknu, vojáčky.

Náhodou jsem daně platící člen týhle komunity a u úřadů to mám dobrý, a ať jste vojáci nebo ne, tak tady demony moc rádi nemají. Po pravdě řečeno, nemůžu přijít na jedinej dobrý důvod, proč bych hned teď neměl zavolat policii a nechat vás odsud vyvést!"

"Já ano," usmál se Frigo a kývl na Včelku.

Na tohle znamení se Včelka narovnal, našpulil pusy a vrhnul svoje Deformkouzlo a...

"Co to má zna..."

"MŮJ BOŽE!!!"

"Koukněte..."

Důvodem přemíry překvapení a nevíry u části našeho mužstva, bylo, že navzdory době, kterou sme s nimi strávili, sme je s Frigem neseznámili, nebo jinak nepřipravili na fakt existence demonů... což byla skutečnost, vůči který náhle stanuli. Totiž, jakmile Včelka dokončil svoje kouzlo, vzduch kolem majitele se zavlhl a ten místo ulízaného hospodskýho najednou vypadal jako...

"Dabel!" řekl sem a skryl vlastní překvapení.

Vlastně sem byl na sebe docela naštvaný, že sem na to nepřišel sám. Myslím tím, že nezáleželo, jak vypadá, protože jakmile sem se na něj poprvé podíval, připadalo mi, že se chová jako Dabel.

Reakce našeho mužstva na tento objev se ale nedala srovnat s reakcí majitele.

"CO TO PROVÁDÍTE!???" zaječel a zoufale se rozhlížel kolem, aby se ujistil, že jsme jediní hosté. "CHCETE, ABY MĚ UKAMENOVALI???"

Nato uprchl a zanechal nás s Frigem, abysme se vypořádali se zmatkem, který způsobilo zrušení proměny.

"TO BYL ĎÁBEL!!!"

Nepostřehl sem, kdo tohle vyřkl, protože to bylo za mnou a zajíkání a vykoktání, s jakými to bylo řečeno, přesný určení znesnadňovaly. S odpovědí sem ale žádný potíže neměl.

"Já vím. Vždyť už sem to říkal," vysvětloval sem.

"Ne, to si říkaj, že je to Da-bel," řekl zamračeně Chroust.

"Ten samej rozdíl," pokrčil sem rameny.

"Hele," řekla Pavučka a zvedla ruku, aby ostatní utišila. "Tak řekněte nám, chlapi, co se tady stalo, nebo ne?"

"Kvido," řekl Frigo a ukázal hlavou směrem, kterým zmizel majitel. "Co se takhle pokusit o malý vyjednávání s naším hostitelem, než se z našeho malého překvapení příliš vzpomatuje. Já se tu zatím pokusím našim kolegům vysvětlit některý reálie života."

Pro mě to bylo v pořádku, protože sem nesdílel lásku svého bratrance k dlouhým a matoucím vysvětlováním. Byl sem rád, že sem omluvený z toho, co jednoznačně vypadalo pro něj klasickou příležitostí k vytahování a řečnění. Kromě toho člověk nemá často šanci zahnat Dabela do úzkých a při těch několika málo příležitostech, při kterých sem byl přítomný, to vyřizovala parta finančníků z M.Y.T.H. Inc.. Takže sem se těšil na ojedinělou příležitost ukázat svůj vyjednávací talent. Jasně, napadlo mě, že jediným svědkem té ukázky bude individuum, kterému hodlám šlapat na přezky, a to bezpochyby mě finesy příliš neocení. Odvádět ty nejlepší výkony beze svědků je ale jeden z nešťastných a nespravedlivých rysů profese, kterou sem si vybral, a už dlouho sem pod tíží břemene anonymity rezignoval. Říkal sem si, že kdybych chtěl být široko daleko známý gangster, měl sem se dát na politiku.

Hospodský zmizel jako zloděj, když uslyší alarm. Brzo sem ho ale objevil v malý kanceláři za barem. Držel jednu z těch

malých sklápěcích skříněk se zrcátkem, jaké mají ženský, aby si zkontrolovaly naličení, ale místo pudru a barviček v ní měl několik číselníků. Zíral do zrcátka a hrál si s číselníky... a pomalu se mu zaostřovala proměna, kterou měl předtím, z čehož sem usoudil, že to je nějaká magická věcička. Pokud se vám zdá, že dojít k tomuhle závěru mi trvalo dost dlouho, tak podceňuje rychlost mého myšlení. Moje analýza vycházející z pozorování zahrnovala také úvahu, jestli by se nehodilo mít takovou věcičku k vlastnímu použití... a jestli by bylo lepší si jí obstarat, nebo ji jednoduše zahrnout do vyjednávání.

Hračička zjevně fungovala i jako normální zrcadlo, protože majitel náhle změnil úhle, ve kterém ji držel, takže sme se v tom zrcátku uviděli. Bleskem ji sklapl a otočil se ke mně.

"Co vy tu chcete? Copak ste mi toho už neprovedli dost?"

Neobtěžoval sem se ho upozornit, že sem to nebyl já, kdo mu odstranil jeho proměňovací kouzlo. Za mého pobytu na pakle sem se totiž naučil, že pokud neprodávají, což je naštěstí většinou, jsou Dablové nepříjemný a nerozumný stvoření, který neberou, že dostatečným důvodem přestat si stěžovat je prostá logika. Rozumný důvody však vzít dokážou.

"Přicházím jako mírový vyjednávač," řekl sem, "ve snaze dosáhnout poctivého urovnání našich rozdílů."

Dabel na to zareagoval nezdvořilým zvukem, což sem velkodušně přešel a pokračoval.

"Navrhoval bych vám, abyste naši nabídku na smír přijal s odpovídajícím nadšením... protože jinak pokračující nepřátelství mezi námi bezpochyby povede k tomu, že já s mými kolegy vám roztřískáme tady to fajnové zařízení toho vašeho..."

"Cože? Můj podnik?" zamrkal majitel a otvíral a zavíral pusou jako ryba na suchu

"... A taky dáme vědět úřadům, že ste Dabel, když už ste nám tak nezdvořile vyhrožoval tím samým... a taky každému ve městě, kdo bude ochotný naslouchat. Chápete, jak to myslím?"

Měl sem toho kašpara na lopatě a věděli sme to oba dva. Pořád se ale snažil vzbít jako boxer po knockoutu. Teď už ale bojoval spíš z podstaty a ze zvyku než pro naději na vítězství.

"To nemůžete udělat!" řekl. Sebral se natolik, že aspoň drmolil. "Když mě označíte za demona, tak to na vás prásknou taky! A zabijou nás všechny, nebo aspoň vyženou z města."

"Mezi námi je ale jeden velký rozdíl, který ste přehlídl," zazubil sem se na něj. "I když připustím, že s mým bratrancem sme trochu po dimenzích cestovali, tak náhodu z téhle dimenze, totiž Tulpu, pocházíme. Naše zjevy sou v pořádku a žádný proměny, takže každé pokus obvinít nás, že sme cizodimenzáci, bude těžký dokázat, protože jimi nejsme. Na druhou stranu, vy byste bez proměny měl ohromný problémy přesvědčit porotu nebo rozdivočený dav, že odsud pocházíte."

Myslel sem, že tohle ukončí veškerý jeho odpor, ale místo toho se narovnal, zamračil a v očích se mu zablýsklo.

"Vy jste z téhle dimenze? A neznáte náhodou jednoho místního čaroděje a demona jménem Skeeve?"

Jak už sem řekl, svého postavení a věku sem nedosáhl panikařením při křížovém výslechu nebo přeceňováním nutnosti říkat celou pravdu. Pochopil se, že Dabel chová vůči Šéfovi jistou zášť. V přirozené snaze vyhnout se jakémukoliv falešnému prohlášení, který by mohlo vést k obvinění z křivého svědectví, sem obezřetně svůj vztah k dotazovanému neprozradil.

"Skeeve?" řekl sem a dramaticky se zamračil, jak sem se to naučil v divadle. "Řek bych, že sem moh to jméno zaslechnout na Bazaru, ale v poslední době sem ho neslyšel."

"To je špatný," zamumlal i spíš pro sebe. "Tomu Tulpovi toho dost dlužím. Pár let jsem kvůli němu strávil pod hejný holubů jako socha. Po pravdě řečeno, jinak bych tady ještě nebyl, kdybych... ale to je jiný povídání, jak jistě chápete." Samozřejmě, že díky spolupráci se Šéfem sem přesně chápal, co má na mysli... že historka o jeho útěku bude někdy vydána jako krátký příběh, aby přinesla další zisk a zároveň propagovala další knížky. Samozřejmě, přiznat, že tohle chápu, by všechno naprosto prozradilo. Takže sem se rozhodl raději změnit téma.

"Jo, jasně. Hele, když už je řeč o jménech, jaký je vlastně vaše? Myslím skutečný jméno, ne tu přezdívku Abdul."

"Cože? Aha! Frumple... nebo vlastně bývalo, když sem se nacházel na naší Pakle."

To znělo známě. Rozhod sem se ale, že už toho bylo dost a s vervou sem šel k věci.

"Já sem Kvido a můj bratranec, který s vámi mluvil u stolu, je Frigo... a řekl bych, že sme chtěli probrat podmínky našeho pokojného soužití."

Frumple naklonil hlavu na stranu a pozorně si mě prohlížel.

"Víte," řekl, "říkáte to, jako byste pracoval pro Mafii. Vlastně, když o tom teď tak se mi zdá, že sem zaslechl něco o tom, že Mafie se pokouší uchytit na Bazaru."

"Jo? No a?"

"No, že už jsem mafii svůj roční poplatek za ochranu odvedl a nechápu, proč bych měl ze sebe nechat vyrazit něco navíc."

Informace, že Mafie v těchhle končinách operuje, byla, řekněme, přinejmenším znepokojující, ale jakékoliv překvapení nebo nervozitu se mi podařilo zakrýt.

"Opravdu?" řekl sem. "A povězte, ví místní zástupce Mafie, že ste Dabel?"

"Tak jo, tak jo! Úplně chápu," řekl Frumple a zamával rukou. "Kolik chcete, že si tuhle informaci necháte pro sebe?"

"No, protože sme doufali, že bysme se sem mohli na nějakou dobu nakvartýrovat, tak si myslím, že bysme vaše malé tajemství mohli ochraňovat jako laskavost."

"Opravdu?"

"Jasně," usmál sem se. "Samozřejmě, bylo by milý, kdybyste vy na oplátku rozšířil pohostinnost svého zařízení pro nás a naše kamarády... jako laskavost."

"Chápe," řekl sem se staženými rty. "No, řekl bych, že nemám moc na výběr. Přijde mi levnějc, když vám dám zadarmo

pítí, než se přestěhovat a začít od začátku. Dostanete ode mě zadarmo pítí a možná občas jídlo. Ale pokoje nahoře jsou mimo. Kdybych vám je nechával zadarmo, tak bych stejně zkrachoval. Zisk z nich to tady drží nad vodou."

"Pokoje?"

"Mám nahoře pár pokojů, který zákazníkům pronajímám na hodinu, aby mohli... mít trochu soukromí, když tu náhodou potkají někoho zajímavýho. Víte, večer je to tady pěkně živý. Ve městě je tohle jeden z nejpoblábnějších barů pro pány."

"To tu máte holky, co v noci pracují pro podnik?"

"Ovšemže ne! Ženy, které sem chodí, mají stálou velmi dobře placenou práci a ani ve snu by je nenapadlo nechat si za svou společnost platit."

"Takže zákazníci platí za pokoj, ale ne za holky," řekl sem. "To se mi zdá pěkně výnosně zařízený."

"Zas tak výnosný ne," opravil mě honem Frumple. "Ale je to příspěvek na nájem."

"Tak jo. Řek bych, že na pítí a jídle se můžem domluvit," pokrčil sem rameny. "Pojďme dopředu, Frumple, a já koupím něco k pítí, aby bylo jasné, že tu není žádná ublíženost."

"Ste příliš laskavej," zamumlal Dabel, ale šel za mnou z kanceláře.

"Myslím, že šampaňský by k zapítí naší dohody bylo vhodný, co?" řekl sem. "Bílý šampaňský."

"Bílý šampaňský?"

"Samozřejmě," usmál sem se. Byl sem rád, že mám možnost ukázat své znalosti a kultivovanost. "Tohle je přece suší bar, ne?" Copak si myslíte, že nevím, jaká barva šampaňského se hodí k rybě?"

Kapitola devátá

"Způsoby jsou osvojeny, nikoliv vrozeny."

- J. Guth - Jarkovský

Co sem pro nás udělal dohodu s Frumplem, všechno nějakou chvíli hezky klapalo. Ušetřený výdaje za pítí byly vzhledem k mizernému žoldu, který nám armáda platila, učiněný pozhledání. K tomu měl Dabel naprostou pravdu, když říkal, že pokud se jedná o holky, je suší bar bezvadný loviště.

"Holky" je možná nepřesný označení typu žen, které do tohoto podniku večer chodily. Nebyly to obvyklé přežvýkající buchtý s prázdnými očima, který si obvykle pod tím představujeme, ale mladý energický nábl paničky, co se vyznají v módě a vůbec a o trouby jako sme my, by za dne normálně ani pohledem nezavadily. Vypadalo to ale, že když už sme vpadli do svatostánku těchto společensky úspěšných žen, byly dost otevřené, aby nás zahrnuly do svých úvah. Nebudu se pokoušet rozvádět, v čem je který z těchto dvou typů žen jako společnice lepší, o každém by se toho dalo říct hodně... i když ne všechno by bylo pochvalné.

Zábava v tomhle zapadáku měla ale dvě mouchy, který nám ji mohly pokazit, a přitom nemám na mysli Mouchovic bráchy. Za prvé, bylo tu neustálý nebezpečí, že narazíme na někoho z Mafie, protože Frumplevo poznámky potvrdily naše podezření, že tady jistou přítomnost udržuje. Za druhé, byl tady znechucující detail, že sme tu měli pracovat na úkolu a ne se dobře bavit. Přirozeně, že tohle bylo předmětem nemála rozmluv, který sme spolu s Frigem vedli.

"Problém je, že bez toho, abysme se pohybovali po městě, nemůžeme žádný velký rozklad provádět," říkal sem při jedné takové diskuzi, "a když se pohybuje po městě, stoupá možnost, že narazíme na někoho z Mafie!"

"Pak se teda musíme podívat, jaký rozruch můžeme způsobit tady odsud," odvětil můj bratranec. "Když se nad tím zamyslíš, je to tady perfektní... teda na děláni problémů, myslím. Většina z těchto ženských má doma manžele. Když by to došlo k potyčce, místní úřady by se postavily dokonce i na stranu těch, které nemají zrovna dostačující společenský postavení."

"Kvůli čemu to povídáš? Tedy, proč by pletky s nějakou z těchto sušní měly způsobit větší potíže než pletky s kteroukoliv jinou?"

Místo aby mi hned odpověděl, Frigo se opřel a několik minut na mě upřeně zíral.

"Kvido," řekl nakonec, "snažíš se dělat hlupáka jenom proto, abys mě nadzvedl?"

"Co tím myslíš?"

"Myslím tím, že tys sám povídal, že velitel říkal, že je v pořádku, když se budeme tahat s holkama a počestné ženy necháme na pokoji. Zatímco já se tu teď snažím dát dohromady co podniknout, ty se chováš, jako by to pro tebe byla plná novina."

"Mně se prostě tohle zdá jako nechutná forma třídních předpokladů a úzkoprsosti," řekl sem. "Předpokládat, že ctihodnost ženy nějak jinak než jejím finančním postavením."

"To má dva háčky," řekl Frigo. "Za prvé, stejné nespravedlivé měřítko je uplatňováno i na muže... takže se týká každého, nejen žen. Ti bohatí a vzdělání jsou vždycky považováni za ctihodnější... kdyby pro nic jiného, tak proto, že mají větší moc a platí větší daně."

"To je pravda," přikývl sem zamýšleně.

"Druhý háček je v tom, že je to naprosto mimo předmět naší debaty, tedy jak způsobit rozklad."

"Ano?"

"Navíc, kdykoliv se se mnou pokoušíš zapříst filosofickou debatu, lze to s jistotou považovat za známku, že se vědomě snažíš odvést pozornost... protože normálně se takovým debatám vyhýbáš jako soudní obsílce."

Když se odmlčel, nic sem neřekl, protože mě dostal. Snažil sem se změnit předmět hovoru.

"Tohle všechno, pokus se stavět hloupým a chabá snaha o filozofickou debatu, mě vede k přesvědčení, že se vytáčíš nechceš dál pracovat na našem úkolu. Mám pravdu?"

Vyhnul sem se jeho pohledu a neurčitě pokrčil rameny.

"Ale no tak, bráchanče, tak mi to řekni," naléhal Frigo. "Copak tě hraní na vojáky fakt tak baví, že to chceš prodlužovat?"

"To není jenom hloupý, to už je urážlivý!" řek sem. Moje zlost převážila rozpaky, že mě nachytal na švestkách.

"Tak potom o co jde?... Pokud se vůbec můžu zeptat?"

"No... abych byl k tobě upřímný, Frigo, mně to připadá trochu divný dělat rozruch zrovna tady, když sem zrovna já dojednal s Frumplem, že mu nebudeme dělat potíže."

Frigo zvrátil hlavu a vyjekl smíchy... což je podle mě pochybný způsob, jak vyjádřit soucit s mou situací.

"Když to řekneme rovnou," řek, "máš starost o dodržení ujednání s Dablem?"

"Můžeš se klidně smát," řek sem, "i když ti radím, abys to nedělal často, pokud předmětem tvého pobavení budu já. Dovol ale, abych ti připomněl, že i kdy sou Dablové notoricky známí jako tvrdí kšeftaři, je pravda, že jakmile je dohoda uzavřená, neodbytně lpějí na dodržování každého jejího písmenka. Takže si myslím, že porušit takovou dohodu znamená se stát ještě miň důvěryhodným než Dabel... což je nálepka, kterou bych si přál mít na sobě nalípnutou."

"Dobrá... tak si probereme řečenou dohodu do posledního písmenka," pokrčil Frigo rameny. "Dohodli jste se, že my mu nezničíme jeho podnik a neprozradíme, že je ve skutečnosti Dabel. Správně?"

"No... jo."

"... Přičemž ani jednu z těchto podmínek neporušíme, když budeme věnovat pozornost kráskám, které si z tohohle podniku udělaly ve volnu druhý domov... i když se naše pozornost ukáže být jako nežádoucí."

"Řek bych, že ano... ale nemyslíš, že takový konání poruší přinejmenším duch naší dohody? Tím myslím to, že našemu hostiteli nebudeme dělat potíže."

"Tahle část tvých starostí je pro mě nejvíc zábavná," řek Frigo s úsměvem, který mě doháněl k zuřivosti. "Když si pomyslíš, že Dablové si vydělávají na živobytí a stejně i získali svou pověst spíš než dodržováním ducha smluv lpěním na každém jejich písmenku, je ironií, že ty se zdráháš jednat s nimi z pozic té samé etikety, kterou oni sami používají při jednání s ostatními."

Pár minut sem o tom uvažoval, pak se zhluboka nadechl a hlasitě vydechl.

"Víš, bratranče," řek sem, "máš pravdu. Myslím tím, že když máš pravdu, je to tak... chápeš, jak to myslím?"

"Chápu," zamračil se Frigo, "což je právě to, co mě trochu znepokojuje."

"Takže... kdy myslíš, že bysme měli začít?"

"No... a co třeba hned teď?"

Bratranec mě sice přesvědčil, že zahájení našeho tažení bude v rámci etického jednání, ale takový rychlý nástup mě zaskočil.

"Prosím?"

"Říkal jsem, co třeba začít hned teď. Jakmile se naskytne příležitost, je třeba ji popadnout za pačesy... a zrovna teď je u baru jistá mladá dáma, která si tě už hezkou chvíli prohlíží."

Mrkl sem směrem, kterým naznačil, a opravdu... byla tam jedna z těch nóbl ženskéjch, o kterých sem vám povídal.

Blondýnka, abych byl přesný, usazená na barový stoličce a zírala přímo na mě. Bylo to tak, protože chvílku sem si myslel, že kouká na někoho jinýho, ale když se naše pohledy setkaly, mrkla jedním okem a usmála se.

"Frigo," řek sem, sklonil hlavu a otočil se k ní zády. "Je tu ještě jeden problém, o kterém sem se ti nezmínil."

"A to je co?"

"Nu, i když moje chování k ženám není možná tak vybraný, jak by mělo být, snažil sem se za ty roky pochytit, aby bylo co nejlepší. Tím se snažím říct, že normálně se k nim chovám, jak nejlíp umím, takže pomyšlení, že bych se měl pokusit chovat se tak nepříjemně, až budou volat o pomoc, mi není nijak zvlášť příjemný. Pochop, měl bych s tím potíže i u normálních ženských, na který sem zvyklý. A tyhle nóbl paničky, který sou tady, abych ti řek pravdu, mi trochu naháněj strach. Vůbec si nejsem jistý, jestli se s nějakou dokážu dát do řeči, natož sebrat tolik odvahy a pokusit se být nepříjemný."

"No, myslím, že dát se do hovoru nebude vůbec žádný problém," řek Frigo.

"Jak to?"

"Protože ta dáma, o který byla řeč, už míří k našemu stolu."

Překvapeně sem otočil hlavu, abych sám zjistil, jak se věci mají... a skoro jí vrazil nos do výstřihu, protože byla mnohem blíž, než se Frigo zmínil.

"Jejda... promiňte!" řek sem, i když jakmile sem to řek, napadlo mě, že to není ten nejlepší začátek jak být nepříjemný.

"Nic se nestalo," řekla. "Děvče se rádo líbí. Můžu si k vám přisednout?"

Něco na jejím úsměvu, když to říkala, bylo povědomé... nebo aspoň rozhodně k takové dámě se nehodící. Než sem ale mohl něco poznamenat, vložil se do toho Frigo.

"Zajisté. Vlastně, můžete se posadit na moje místo... zrovna sem na odchodu. Uvidíme se později, Kvido... a nezapomeň, o čem jsme mluvili."

Významně na mě zamrkal a odporoučel se a nechal mě samotného s tou kočkou... která nemařila čas a usadila svoje zaoblený pozadí na židli, kterou můj bratranec tak laskavě uvolnil.

"Tak ještě sem vás tu neviděla."

"Cože?"

Byl sem tak zabrán do vymýšlení, co Frigovi provedu, abych mu jeho "laskavost" oplatil, že sem málem propásl, když otevřela hru.

"Aha. Ne, my sme zrovna tenhle týden dorazili do města. Ale vypadá to, že tohle bude náš hlavní lokál."

"Jej, to je bezvadný! Sem já chodím nejradši. Ale tento týden jsem tady poprvé. Děvče toho musí stihnout víc, aby

vědělo, co se ve městě děje... jako třeba, že dorazili noví vojáci."

I když sem si co se týká seznámení s nějakou tou nóbl paničkou docela věřil, s touhle se povídalo úplně lehce... jako bych jí znal už léta. Navíc určitě nebyla upejpavá, tedy jestli chápete, co tím myslím.

"Hele," řekl sem, "můžu vám přinést něco k pití? Třeba vinný střík?"

"Bourbon. S ledem. Málo vody."

"Jakže?"

Nepřekvapilo mě, že pije tvrdší materiál, než sem čekal, ale způsob, jakým to ze sebe vysypala. Usoudil sem, že tahle slípka není v baru poprvé... což bylo snažší už tím, že mi toho tolik již řekla.

"Nebo ještě líp," řekla, "nedalo by se jít někam jinam?"

Tohle bylo nepříjemný. Abdulův bar byl jediný podnik ve městě, který sem znal.

"Ehmmmm...", řekl sem a honem přemýšlel, "slyšel sem, že nedaleko je podnik, kde vystupují noví talenti."

Jasně, že sem nebyl nijak žhavej vzít ji někam, kde bych mohl narazit na posádkového velitele. Myslel sem ale, že na ní udělá dojem moje ochota vyrazit za dobrou zábavou.

"Měla sem na mysli spíš třeba pokoje nahoře," řekla, naklonila se a usmála se na mě fakt z blízka.

Otevřenost návrhu mě trochu zarazil, i když si myslím, že mě to překvapit nemělo. Když i v baru takový nóbl kotě vybere prostáčka jako sem já, tak jí obvykle nejde o vtipnou konverzaci... což je v mém případě štěstí.

(AUTOROVA POZNÁMKA: Některými z mých zkušebních čtenářů jsem byl upozorněn, že obsah a pojmosloví téhle kapitoly a kapitoly bezprostředně následující se výrazně liší od obvyklého MÝTOVÉHO obsahu. Z toho se obávám, že je nejspíš mou smutnou povinností předložit poprvé některým čtenářům úděsnou skutečnost, že existují choří, postižení a zvrácení jedinci, kteří se v barech seznamují s příslušníky opačného pohlaví za jiným účelem než je příjemná konverzace! Klidně je v této knize takto označuji, protože ze zářivé minulosti lidstva je velmi dobře známo, že tyto skvrny společnosti nečtou, takže před případným právním postihem jsem relativně v bezpečí. Náhodou je to také důvod, proč se otázka "Četl jste v poslední dobu nějakou dobrou knihu?" stala tak populárním způsobem prověřování někoho, kdo takovému popisu odpovídá, či naopak neodpovídá. Pokud vám někdy takovou otázku položí, nechávám odpověď na vás. Mezitím zpátky do děje...)

Jak už sem říkal předtím, než sem byl tak hrubě přerušen, trochu mě zaskočilo, jak na takovou nabídku odpovědět.

"Teď hned?" řekl sem. "Nechcete si nejdřív trochu popovídat?"

"Co se děje? Copak se ti nelíbím?" přešla do tykání a našpulila se. "Mám snad jít nabízet zboží o dům dál?"

"Zboží?"

"Dávej pozor," řekla rázně a protivně. "To je slovní obrat."

"Aha."

Poněkud se mi ulevilo. Pro citlivého chlapa jako sem já, který se dozví, že ženu na něm zajímá jeho tělo a ne duch, je ještě víc skličující jenom jedna věc - dozvědět se, že jejím opravdovým zájmem je jeho měšec.

"No?" řekla s povytaženým obočím.

I když možná náznaky od holek hůře chápu, rozhodně se nedá říct, že sem pomalý, jakmile je jasný, o co jde. Za momentik sem získal od Frumpla klíč od pokoje a vedl to nádherné zjevení nahoru po úzkých schodech... tedy vlastně následoval, protože zkušenost mě naučila, že tak získám vynikající pohled na kolébání jejích boků, což je pro mě stále jeden z nejnádhernějších a nejúžasnějších pohledů ve všech dimenzích.

V mistrovské ukázce sebeovládání se mi podařilo neupustit při odemykání klíče a dokonce i ustoupit stranou a nechat ji vstoupit první.

Ještě než sem stačil za náma zavřít dveře, tak jako správná ženská vytáhla takové to skalpovací zrcátko a prohlížela si naličení.

"Tak," řekl sem přes rameno. "Co by sis představovala jako první?"

Abych k vám byl upřímný, v tuhle chvíli jsem neměl na vyvolávání nějakých nepokojů ani pomyšlení. Místo toho sem děkoval svojí šťastný hvězdě, že se taková kočka spojila s nekňubou jako já, a doufal, že pokročíme dál, než si to rozmyslí.

"No," řekla, "mohl bys začít s tím, že bys mi řekl, jak si s Frigem vedete."

Chvilku trvalo, než mi to došlo, ale jakmile mi to došlo, věděl sem, jak zareagovat.

"Cože?" řekl sem a obrátil se.

Kočka, se kterou sem přišel nahoru, zmizela. Místo ní byla v pokoji se mnou jiná ženská. Se zelenými vlasy a...

"Nazdárek, Kvido!" zahalekala. "Bezva proměna, co?"

Kapitola desátá

"Mám svůj plán!"

- E. Beneš

"Tanando! Seš to ty?"

Moje překvapení nespadlo na vrub pouze tomu, že sem si nevšiml, kdo to vlastně celý večer pil na můj účet. Mnohem víc mě vylekal její vzhled, který se od doby, kdy jsme se na začátku téhle mise loučili, podstatně změnil.

Tananda je normálně úchvatně vyhlížející kočka s působivou hřívou zelených vlasů. Nikdy nenosila takový ten účes s

každým vlasem na svém přesném místě, jaký má v oblíbě většina buchet, co chodí do suši baru. Místo toho dává přednost nedbalému stylu "česáno větrem". Natolik sem zasvěcen do tajností ženského pohlaví, že vím, že upravit a udržovat tento styl je mnohem obtížnější než ten první, a často je i těžší ho nosit. Z toho vyplývá, že Tananda je obvykle velmi atraktivní a dbá na svůj vzhled.

Ted' sem ale viděl někoho, kdo vypadal, jako by ho postihla zlá nehoda. Na jedné straně hlavy jí spolu s obočím chyběla většina vlasů a druhou tvář jí hyzdila podlitina, která vybledávala, ale pořád vypadala, že musí pořádně bolet. Když sem to viděl a navíc s druhým typem poranění mám vlastní bohaté zkušenosti, dokázal sem se slušnou přesností odhadnout sílu rány nezbytnou k dosažení takového ohromujícího výsledku... a ta musela být ohromná.

"Promiň ten děsný pohled," řekla a schovala proměňovací zrcátko. Předtím do něj ještě naposledy mrkla, jako by chtěla vidět, jestli se to od posledka nezměnilo. "ale zatím je to dost hustej úkol."

"Co... co se ti to stalo?" řek sem, když se mi konečně podařil najít hlas. "Kdo ti to udělal?"

Víte, všichni sme věděli, že s touhle misí můžou být spojený jistý obtíže. Vidět ale převálcovanou nádhernou holku, to by se nelíbilo nikomu.

"Věřil bys, že to byl jeden z naší party?" řekla a bleskla úsměvem, i když sem věděl, že jí to musí bolet.

"Ještě jednou?"

"Ty vlasy, to je laskavost od Glípa," vysvětlovala. "Řekla bych, že to byla náhoda. Musela sem se dostat mezi něj a jídlo nebo něco takovýho. Není to ale tak hrozný, jak to vypadá... nebo jak by mohlo být. Kulík viděl, co se děje, zatímco já ne, a dostal mě z cesty tomu nejhorším... odtud ta modřina. Proto si taky na ní nestěžuju. Fakt, měl bys vidět, jak dopadla zeď, za mnou."

"Když už je o nich řeč, kde jsou vlastně Kulík a Glíp?"

Poprvé za dobu naší rozmluvy vypadala Tananda trochu nespá.

"Oni... ehm... záměřili zpátky k Velkému Julovi. Brácha je totiž na tom ještě hůř než já. A než aby se snažil pracovat s rukou na šátku, řekla sem mu, by vzal Glípa někam bokem a chvíli s ním zůstal. Je to divný, víš? Pořád nemůžu přijít na to, co Glípa tak popudilo... a než to budeme moc ovlivnit, myslím, že je pro náš úkol spíš nebezpečím než pomocí. Já se rozhodla tu zůstat, abych s pomocí týchle proměňovací hračky viděla, jak bych mohla sama v naší věci pomoci. Víš než náš tým určitě zkazit nemůžu."

V mysli se mi něco vynořilo... něco, co Frigo říkal o svém posledním úkolu a jak je nervózní, že by měl znova pracovat s Glípem. Nemohl sem to ale říct určitě a když sem viděl, jak je z té rozmluvy Tananda nespá, rozhodl sem se u toho nesetrvávat. V duchu sem si ale poznamenal, že jakmile bude příležitost, s Frigem si o tom promluvim.

"Vypadá to, že ani před tou nehodou to nešlo nijak dobře, co?" chytil sem se její poslední poznámky.

"To si piš, že ne," povzddechla si Tananda. "Pokoušeli sme se o variaci starý hry na kořena... víš, jakmile sme nějakýho vojáka nalákala, aby po mně vyjel, vpadl do toho Kulík a udělal cambus, že ten chlapík kompromituje čest jeho sestry."

"Ten scénář znám," řek sem, "protože sem... i když sám sem to nikdy nedělal, ani se nestal obětí. Je to ale věky prověřená, klasická hra."

"No, ale nikde to nezabralo ani zdaleka tak, jak sme doufali. Většina vojáků má rozkaz dát ruce pryč od místních žen, a když sem je nažhavila, že na rozkaz zapomněli, tak si místní všimli, co dělám, a měla sem najednou pozornosti až moc."

"Páni, to je síla," pronesl sem. "To muselo být pro tebe pěkně těžký... zvlášť když si pracovala zraněná."

Nelíbilo se mi, jak si podlitinu léčila, a na hlasu mi to muselo být znát, protože se Tananda naklonila dopředu a položila mi ruku na paži.

"Jsme v pořádku, Kvido, opravdu... ale je od tebe milý, že máš starost. Vyrůstal sem s Kulíkem, tak sem zvyklá na horší... fakt."

Uvědomil sem si, že její bratr je trol, takže sem docela věřil, že Tananda je z rodinných pŮtek na nějaký ten šrám zvyklá. Hlavou se mi honil ale něco jinýho.

Víte, jak mi Tananda položila ruku na paži, byl to jemný a hřejivý dotyk, který mě znovu přivedl k původnímu důvodu, proč sem jí sem nahoru do pokoje přivedl. Jak už sem říkal, už dlouho sem o samotě, tak říkajíc intimně, s žádnou kočkou nebyl... Ale Tananda je pořád přece jenom moje společnice v podnikání. A jako v každý profesi je přinejmenším nemoudrý se intimně zaplést se spolupracovníkem. Kromě toho mi nikdy neprojevila, že by měla zájem o něco jiného než o přátelství... nebo být moje starší sestra. Stejně, ale bylo fakt příjemný, že se mě dotkla žena...

"Ehm... Tak jo. Když to říkáš," řek sem a maličko se pohnul, abych přerušil náš tělesný dotyk. "My sme sem byli zrovna odveleni, takže sme moc šancí něco udělat neměli. Myslím, že bysme se mohli pokusit vymyslet, jak bysme s Frigem mohli působit na stejným poli jako ty, aniž bysme se navzájem pletli do cesty."

"Nebud' hlupák, Kvido. Když už ste tady, tak můžeme dělat spolu!"

"Jak to myslíš?"

"Tak uvažuj," vyjela po mně nedomá. "Měla jsem najít vojáky, kteří by mi na tu hru skočili, ale vy jste vojáci, to nám to může všem jenom usnadnit. Když tu hru budeme hrát z obou stran, můžeme přesně kontrolovat, aby to šlo, jak chceme."

S upřímným úsilím sem ignoroval její výpad a pokoušel se přijít na dobrý důvod, proč nepřistoupit na její návrh. Tak nějak sem si nebyl jist, že moje herecké schopnosti stačí na to, abych předstíral, že mě Tananda fyzicky přitahuje... ale ještě méně nadšený sem byl, že by se toho mohl ujmout Frigo.

"No, nevím, Tanando," řek sem zdráhavě. "Nejsem si jistý, že je to dobrý nápad. Jednou to zkusit můžeme... ale když nám ta hra vyjde, tak s Frigem skončíme ve vojenský base a budeme tak nějakou dobu mimo akci."

"Fakt, jo?" řekla s povytaženým obočím, které jí zbylo. "Tak co sis myslel, že se stane, když sis mě sem dneska večer přivedl?"

"Ehmm..." řek sem a připomněl si, že právo neodpovídat na otázku, která by mně mohla přitížit, platí naneštěstí jenom

před soudem.

"Nevadí, Kvido," zašklebila se. "Jako bych se neptala. Řeknu ti ale, jak to uděláme. Jestli není pro tebe snadný se do toho přímo zapojit, tak mě dej dohromady s nějakým tvým kámošem z armády. Už seš tam dost dlouho, takže bys mohl mít nápad, kdo by nám dělal kořena."

Zjistil sem, že ani tenhle nápad mě moc nenadchnul. Zaprvé proto, že by to znamenalo udělat na někoho z našeho mužstva, se kterým sme s Frigem strávili už pár týdnů, pěkný podraz, a za druhé proto, že sem zjistil, že nejsem nijak nadšený představou jak Tanandu kdokoliv oplácává. Musel sem ale připustit, že když chceme omeletu, někomu vejce rozbít musíme. A Tananda měla pravdu, že to bude snadnější a rychlejší, když to sami nachystáme.

"Dobrá, Tanando," řekl sem. "Zkusíme to takhle."

"Jsi v pořádku, Kvido?" řekla starostlivě se na mě podívala. "Vypadáš nějak bez nálady."

"Nic mi není. Ale řeknu ti, Tanando, tenhle úkol mi nijak nepřidává."

"Tak hlavu vzhůru, zatím to možná nebyla žádná sláva, ale když budeme dělat spolu, měli bychom trochu pokročit. Teď najdi Friga a řekni mu, co podnikneme. Pak se tu znova setkáme a zkusíme to... řekneme zítra večer?"

"Jasně, proč ne?"

"A zatím," řekla, znovu otevřela proměňovací zrcátko a začala kutit s knoflík, "půjdem dolů a teď budu kupovat pití já tobě."

Nejdřív to vypadalo jako dobrý nápad. Pak sem si vzpomněl na Frumpla.

"Myslím, že to bysme měli radši vynechat, Tanando. Musíme být opatrný, aby nás tu neviděli moc spolu."

"Co tím myslíš?"

"Důvod, proč sem chodíme, je, že sme zjistili, že majitel je Dabel. Potíž je, že to vypadá, že zná Šéfa a že proti němu něco má. Zatím neví, že máme se Šéfem něco společného, ale jestli začne mít podezření..."

"Dabel?"

"Jo. Říká, že se jmenuje Frumple."

"Frumple? Tak už je zase zpátky v akci?"

"Ty ho znáš?"

"Jasně. Spojil se proti nám s Is'tvanem, když jsem poprvé potkala Skeeva... a máš pravdu, jakmile začne mít podezření, tak mě ani proměňovací kouzlo nezachrání, aby nezjistil kdo jsem."

"Možná bysme měli počkat a rozehrát to někde jinde," řekl sem a snažil se, aby mi v hlase nezazněla naděje.

"Není třeba," zazubila se Tananda. "Pokud si nás před tím nespojí, tak to pořád můžeme zítra večer spustit. Vlastně tím zabijeme dvě mouchy jednou ranou, jak se říká. Provést něco Frumplovi v rámci akce malou špinavost mi vůbec nevadí, protože až ohňostroj vypukne, bude jeho podnik pod přímou palbou. Ale než si to dá dohromady, budem už dávno pryč."

"Senza," řekl sem s větším nadšením, než sem pravdu cítil. "Takže sme dohodnutý. Jdi napřed a odejdeš první. Já tady chvíli zůstanu a dám ti náskok."

Jakmile byla pryč, pokusil sem se utřídit si pochybnosti, jak se věci při tomto úkolu vlastně mají. Přijít na to, že trpím střetem oddaností ke dvěma chleboďárcům, netrvalo nijak dlouho.

Možná vám to u někoho z takové branže připadá překvapující, ale oddanost a ztráta důvěry stojí na mém žebříčku hodně vysoko... což je jedna z věcí, kterou sem partě z M.Y.T.H. Inc. vždycky obdivoval, protože to vypadalo, že jsou pro ně důležité stejné věci.

V minulosti se mi podařilo udržovat rovnováhu mezi oddaností Šéfovi a Mafií, protože Šéfův neobvyklý přístup k problémům neohrožoval žádný ze zájmů Mafie. Nynější situace se ale ukázala být z jiného soudku.

Při plánování podněcování nepokojů mezi civilisty a armádou sem poškodil důvěru, kterou mi věnovali jako představiteli armády... ale podařilo se mi to odůvodnit, protože to byl vlastně důvod, proč sem se vůbec nechal naverbovat. Takhle sem jako špión a s oddaností vůči Šéfovi je to jasný.

Frigo mě přesvědčil, že využitím Frumplova podniku pro náš záměr dohodu s ním neporuším, protože to přijde zvenčí. Připadalo mi to trochu vachrlatý, ale když to okolnosti vyžadují, dokážu se přizpůsobit.

Ale nejnovější plán ušít na někoho z našeho mužstva budu šlo opravdu jen těžko vidět jinak než zradu kamaráda.

Tananda měla ale pravdu... je to nejlepší způsob, jak zajistit, aby to šlo, jak chceme.

Fakt, hodně sem o tom přemýšlel, až sem přišel na odpověď: budu o tom uvažovat jako o žertu nastrojeném na kámoše.

Dobrá, možná je to pochybný žert... jako bouchnout papírovej sáček za zády někomu, kdo se chystá odstřeli sejf... ale pokud dotyčný neskončí s doživotním postižením nebo vězením, dá se to za žert považovat.

Nyní sem měl jediné starost, aby ten, koho vybereme, měl smysl pro humor... a to opravdu dobrý smysl pro humor!

Kapitola jedenáctá

Proto je vlastně každá dáma trajda!"

- B. Midlerová

"Páni! Dneska večer to tady fakt žije!" prohlásil Šu Moucha, opřel se a rozhlížel se po lokálu.

"To si teda piš, Šu," řekl jeho brácha. "Hele koukni na támhle tu!"

Ať se na to díváte jakkoliv, Mouchovic bráchové tu předváděli kvalitní výstup... i když zdvořilost mi brání uvést, jaké sorty to byla kvalita. Tentokrát sem ale s nimi docela souhlasil.

Tohle byl náš první víkend ve Twixtu a tedy i u Abdula. Bar byl nacpán k prasknutí. Kdybysme tu nepopíjeli od časného odpoledne, sotva bysme vůbec dostali stůl. Takhle sme byli usazený u našeho obvyklého stolu s pěkným

výhledem na bar... tedy přesněji na pozadí u něj usazená... stejně jako na popředí, pokud se otočily. Jako zcestovalému demonovi mi můžete věřit, že takovouhle scénérii ihned tak někde nenajdete!

Potěšení z toho pohledu mi bohužel kalilo rozrušení z nadcházejících událostí.

"Co myslíš, Plácačko?" obrátil se na mě Šu. "Už si někdy viděl takový ženský?"

"No, nejsou špatný," řekl sem a natáhl krk, abych si prohlídl dav.

Napadlo mě, že až přijde, bude Tananda nejspíš proměněná, takže pokud mi nedá nějaký signál, těžko jí poznám.

"Nejsou špatný? Chlapi, slyšeli ste to? Takový nádherný kočky a všechno, co Plácačka řekne, je "Nejsou špatný"."

"Fakt, Plácačko," řekl Chroust. "Takhle hezký ženský v armádě nevidíš!"

Od Pavučky si tím vysloužil nebezpečné zamračení, který mu ale naprosto ušlo, protože už měl dost upito.

"Hezkej dav na rvačku. Co myslíš, bráchanče?" zamumlal mi tiše do ucha Frigo, aby to nikdo jiný neslyšel.

"Nevím," řekl sem a znova si prohlížel dav. "Nevidím tu žádného z těch bílých límečků, s kterým by si to moh aspoň třeba Včelka rozdat."

"To přesně mám na mysli," zazubil se Frigo a dopřál si další doušek.

Jak můžete soudit z jeho chování, pochybnosti, které sem měl ohledně užití boudy na jednoho z našich kámošů, mého bratrance neznepokojovaly ani v nejmenším. Jestli něco, vypadalo to, že se na kapku potíží těší.

"Hlídej mi židli," řekl sem a vstal. "Jdu si k baru natankovat."

Jak už sem řekl, bylo tu nácpano a podle typického dabelského škudlilského způsobu si Frumple nepřivodil další výdaje tím, že by najal další pomocnou ruku. Takže když ste chtěli dostat pití ještě před další dobou ledovou, nezbývalo vám nic jiného než se protlačit k baru a nechat si nalít přímo od barmana. Pokud se divíte, proč někdo tak chamtivý jako Frumple je ochoten přijít o zisk z většího prodeje pití, dovolte mi, abych vás ubezpečil, že si to vynahradí jednak jejich ředěním a jednak vyšší tržbou... tím, jak s narůstajícím davem zvyšuje ceny.

Bylo to divný, ale ani ředěný pití, ani do nebe volající ceny dav ani v nejmenším neodradily. Usoudil sem, že je to proto, že si myslí, že zaplatit za pití třikrát víc než normálně se prostě musí tolerovat, když se chcete napít na veřejnosti a ujistit se, že na lidi s vašimi nebo vyššími příjmy uděláte dojem. A pokud jde o ředěný pití... no, jediný důvod, na který sme dokázal přijít, proč si nestěžují, byl, že si nejspíš myslí, že chlast je nezdravý, a tak je slabší pití vlastně zdravější než silnější.

Víte, z řeči sem vyrozuměl, že zdraví a zejména zdravý požitaviny sou pro tyhle lidičky na vzestupu pořádně velký téma. Jako by si mysleli, že za peníze jde dostat všechno... a vzali si do hlavy, že když utratí víc peněz za zdravý jídlo a zdravý pití, budou žít věčně. Samozřejmě, že při tom věnujou takovou spoustu času starostma vzájemnému otravování se zdravím, že si vytvářejí dostatečný stres, aby je dostal a vyřídil srdeční infarkt. Vypadá to ale, že je to pro ně přijatelná, ne-li nežádoucí možnost, protože se na to obecně nahlíží jako na "velký nápor, který je známkou osob s úspěšnou kariérou", a tak se to stává jakousi společenskou výhodou. Poněkud se ale přehlíží, že tolik stresu a úzkosti není třeba, protože si ho sami vytvářejí starostmi o takové věci jako je dobrý postavení a zdravý jídlo.

Možná za to může vysoce nebezpečný charakter práce, kterou sem si vybral, ale osobně si o své nesmrtelnosti nedělám žádný iluze. Podle mě je v životě dost nepředvídatelných věcí, který vás můžou zabít, takže jediný rozumný přístup k životu je užít si každý malý potěšení, který se naskytne, aby až nadejde váš čas, ste aspoň umírali s vědomím, že ste měli plný a bohatý život. Myslím, že život je víc než jenom trénink v sebeodfíkaní. Dokonce i kdyby mi zaručili, že při zdrženlivosti budu žít věčně... zejména, když by to byl nudný život bez potěšení?

Vždyť kdo by chtěl žít věčně... zejména, když by to byl nudný život bez potěšení?

Zrovna o tom se přemítal, když si vedle mě klestila lokty cestou k baru nějaká buchta. Nejdřív sem si myslel, že se prostě zoufale potřebuje napít a při zoufale pomalé obsluze se nemůže dočkat. Proto sem ustoupil, abych jí svým ne nepominutelným objemem udělal místo.

"Tak už jste mi vybrali terč?"

Vteřinku mi trvalo, než mi došlo, že otázka patřila mně, protože jí řekla jen tak mimochodem a ani se na mě nepodívala.

"Tanando?" řekl sem a upřeně se na ní podíval.

Dneska večer měla zase jinou proměnu... záplavu tmavých vlnitých vlasů na ramena a šaty z nějaký přiléhající látky, který... no, ukazovaly všechno, co pod nima měla.

"Nedívej se na mě!" sykla, koukala do stropu a skoro mi podpatkem rozdrtila palec, aby to zdůraznila. "Přeci se neznáme... copak si zapomněl?"

"Aha, jasně... promiň."

Vrátil sem se ke své sklenici a ze všech sil se snažil jí ignorovat... což nebylo lehký, protože dav jí na mě neustále tlačil.

"Kdopak je náš kořen?"

"Vidíš ty dva ramenatý chlápky u našeho stolu? Ty halasný? Myslím, že ten nalevo by byl dobrej."

S Frigem sme za naši oběť vybrali Šu Mouchu. Z mužstva sme z Mouchovic bratrů byli nejmiň nadšený a našim záměrem by asi posloužil kterýkoliv z nich. Šu je ale dominantní, a kdyby to Tananda místo na něj rozbalila na jeho bráchu, mohl by začít dělat potíže. Naším záměrem bylo vyvolat třenice mezi armádou a civilisty, takže prát se mezi sebou by bylo na nic.

"Kdo je ten kluk k nakousnutí naproti těm zvířatům?"

Mrkl sem za sebe, abych se ujistil, o kom to mluví.

"Ten? To je Chroust. Býval hercem nebo tanečníkem nebo co."

"Ten to bude," řekla rozhodně a v hlase se jí ozvala šelma.

Odolal sem pohledu, ale měl sem silný podezření, že se olízla... v duchu, jestli ne doopravdy.

"Myslím, že to není zrovna vynikajíc nápad, Tanando," řekl sem. "Ten to má rozdělaný s Pavučkou. Teda aspoň ona do něj dělá."

"Kdo?"

"Pavučka. Ta pipka v uniformě, co sedí vedle něj."

"To je ženská?"

I když, jak víte, sem měl stejnou reakci, když sem poprvé Pavučku uviděl, slyšet to od Tanandy mi z nějakého důvodu vadilo.

"Nenech se těmi vlasy ošálit," řekl sem. "Je pěkně ostrá."

"To je od tebe milý, Kvido," řekla Tananda, ale špatně pochopila, co sem říkal, ale až přijde den, kdy na takovou nebudu stačit, tak to pověším na hřebík. Tak, do práce."

"Měl sem na mysli..." pokusil sem se říct, ale Tananda už byla pryč, sunula se ke Chroustovi jako had k opilému kanárkovi.

Tak to bylo fakt skvělé! Když sem plánovali tenhle scénář, neměli sme zrovna na mysli dosáhnout cíl "armáda vs. Civilisti" bitkou mezi Tanandou a Pavučkou.

Ukázalo se ale, že sem si nemusel dělat starost. Od baru sem sledoval, jak Chroust zareagoval na Tanandinu vstřícnost jako poprvé obviněný na svého obhájce. A Pavučka místo rozpoutání pranice jenom vstala a s úšklebkem a staženými ušima v mnohobarevných vlasech vyklidila prostor.

"Kdo to mluví s vaším kámošem?" řekl Frumpl, který se přede mnou zhmotnil.

Předvedl sem důkladné podívání se ke stolu.

"Nějaká ženská," nedbale sem pokrčil rameny a ukázal, aby mi dolil. "Proč?"

"Nic. Před chvilkou mi připadala povědomá, to je všechno."

Ponořil se do baru, aby mi přinesl pití, zanechal mě trochu neklidného. Říkal sem si, že není proč, aby Dabel Tanandu poznal, protože její proměna v ničem nepřipomínala její normální vzhled. Stejně byl ale v naší rovnici nestabilním prvkem. Jak jen to bude možný, budu ho držet hezky bokem.

"Myslel sem, že jsme vybrali Šu Mouchu," řekl Frigo, který s protlačil vedle mě k baru. Možná tam bylo narváno, ale lidem se obvykle podaří někomu Frigových rozměrů udělat místo, zejména když dotyčný hovoří s někým mých rozměrů.

"Taky že jo," řekl sem. "Ale Tananda měla o cíli vlastní představy."

"Pavuče to ale udělalo čáru přes rozpočet. Myslím, že tak našťvanou jsem jí ještě neviděl. Tedy až na..."

"Hej... Abdule!"

To byl Chroust, který stál přímo za námi a snažil se upoutat Frumplovu pozornost. Rukou držel Tanandu okolo ramen, ale když ste se podívali opravdu pozorně, viděli ste, že vlastně ona drží jeho.

"Jo? Co chcete?"

I když nebyl nijak zvlášť příjemný, rychlost, s jakou kdokoli z nás získal jeho pozornost, byla důkazem, že nezapomněl, že známe jeho tajemství.

"Já... potřebujem... pokoj."

"Žádný není volnej."

Frumple se chtěl otočit, ale zjistil, že mu v pohybu něco brání... přesněji bratranec, který se natáhl přes pult a držel ho za rameno.

"Dejte jim pokoj," řekl Frigo potichu.

Když Frigo mluví takhle potichu, znamená to obvykle, že přestává mít náladu... což bylo v tomhle případě pochopitelné. Dalo nám to spoustu práce, abysme tohle nastavili, a teď by to mělo být zmařeno něčím tak hloupým, jako že nejsou volný pokoje.

"Ale žádný není..."

"Dejte jim svůj pokoj. Tady dole máte spoustu práce, takže ho ještě chvíli nebudete potřebovat."

"Tolik práce nemám," namítl Dabel a snažil se vykroutit z Frigova sevření. "A jestli..."

"Měl byste se postarat, abyste tolik práce měl... doufám, že chápete," řekl Frigo a začal ruku svírat.

"Tak jo! Dobrý! Tady!" řekl Frumple, vytáhl z kapsy klíč a podal ho Chroustovi. "Poslední dveře v pravo!"

"Díky, Frigo," zavolal Chroust přes rameno, když s Tanandou mířili ke schodům.

Bratranec počkal, až budou z dohledu, aniž by se obtěžoval Frumpla pustit.

"Vidíte, jak hezky se cítíte, když můžete někomu udělat život trochu šťastnější?"

Dabel beze slova vycenil zuby a zmizel za barem, aby uspokojil stále více pokřikujících.

"No, to teda moc dlouho netrvalo," řekl sem a koukal na schody, kde zmizela Tananda s Chroustem.

"Nic překvapujícího," usmál se Frigo. "Jak dlouho bys okolkoval ty, kdyby tě Tananda pozvala k sobě?"

Pokud máte podezření, že sem bratrancovi neřekl o svém setkání s Tanandou úplně všechno, máte úplně pravdu. Rozhodl sem se změnit téma.

"Jednu otázku, bratranče," řekl sem a usrkl si pití. "Jak poznáme, kdy se do toho vložit?"

"Nevím, řekl bych, že počkáme, až uslyšíme Tanandu volat o pomoc."

Otočil sem k němu hlavu a zíral na něj.

"Frigo," řekl sem, "napadlo tě, že při tom virválu, co je tady dole, by mohla střít z kanónu a my bysme jí stejně neslyšeli?"

To mu na tváři vyvolalo chmury.

"Dobrá připomínka," řekl a posloužil si douškem z mé sklenky.

"Dobrá připomínka? To je všechno, co řekneš?" Začínal sem se dopalovat. "Co si myslíš, že se asi stane, když to propásneme a nezazáíme to?"

"Hmmm... no, když jí nezachráníme, bude se muset Tananda o Chrousta postarat sama."

"... Což znamená, že jeden z našeho mužstva skončí ve špitále," dokončil sem za něj. "Buď tak, nebo Tananda bude mít

na krku bandu lumpů, co na nás budou čekat, až se objevíme."
"Jak už sem řek... dobrá připomínka."
"No, já tu jen tak sedět nebudu," řekl sem a vstal. "Jdeš se mnou?"
"Ty myslíš na ně vpadnout hned teď?"
"Přesně to myslím. Proč ne? Nahoře už nějakou chvíli sou."
Neustále na mě doléhal představa Tanandy, kterou ohmatává Chroust... zatímco ona nás marně volá o pomoc.
"Ještě chvíli, Kvido," řekl Frigo a zavolal. "Hej! Včelko!"
Náš čaroděj dorostenec se protáhl k nám.
"Co je, Frigo?"
"Chci, abych vyrazil ven a našel nějakou polici a převedl jí sem."
"Policii? Ale proč..."
"Prostě to udělej! Jasný?"
"Jasně, Frigo. Městskou nebo Vojenskou polici?"
"Jestli se ti to povede, tak obě. A teď jdi."
Když Včelka vyběhl do noci, otočil se ke mně.
"Tak jo, Kvido. Mejdan začíná!"

Kapitola dvanáctá

"Dnešní večer se mi věru jeví jako velkolepý!"
- Král Artuš

Při našem plánování sme opomněli určit, jak nám dá Tananda vědět, ve kterém pokoji bude. (Taková opomenutí sou důvod, proč za nás obvykle nechávám raději plánovat někoho jiného... jako třeba Šéfa!) Naštěstí, když jim Dabel dával klíč, nasměroval je dost hlasitě, takže sme to slyšeli a neměli potíže zjistit, kam máme vrazit.

"Nic neslyším... ty jo?" řekl Frigo a zvedl hlavu od dveří.

To už sem se ale dostával do varu a neměl sem náladu mudrovat nad detaily.

"Na to sme měli nejspíš myslet předtím, než si Včelku poslal pro policajty," řekl sem a ustoupil, abych měl rozběh. "Ale protože si to už udělal, tak bysme jaksí na parketu chybět neměli... chápeš?"

"Hlavně nezapomeň, že při týhle akci je klíčový pokusit se dělat zmatek, jak je to jen možný."

"To by nemělo bejt těžký," zabručel sem a vrhl se proti dveřím.

Schválně sem uvedl, že naším cílem byl "zmatek", abyste si, vy lidičky, co tohle čtete, až se budete snažit se v sledu následujících událostí vyznat, najednou nemysleli, že vám mozek vypověděl službu... tohle má být matoucí!

Dveře se porouchely, jak to obvykle dveře dělávají, když se do nich naplno opřu, a oba sme vpadli do místnosti. Stačil sem si všimnout, že byla mnohem hezčí než ta, kterou mi Frumple poskytl včera.

K našemu překvapení se ale v místnosti žádná pŭtka nekonala... tedy aspoň dokud sme nedorazili. Tananda s Chroustem se k sobě choulili na pohovce, ale zvuky, které vydávala, nebyly výkřiky někoho, na kom se páše násilí. Protože sme ale už nastoupili, neměli sme jinou možnost než pokračovat podle původního scénáře.

Frigo popadl Chrousta a úplně ho zvedl z pohovky. Já se mezitím věnoval Tanandě.

"Ste v pořádku, dámo??" řekl sem co nejhlasitěji. Hlas se mi díky divadelní praxi v minulosti hezky nesl. "Už je všechno v pořádku!!"

"Do háje, Kvido! Ted' ne!!" sykla, zuřivě na mě koukala a snažila se posadit.

Tohle do našeho plánovaného dialogu nepatřilo. Mrkl sem na Chrousta, jestli si nevšiml, že Tanandě uklouzlo, že se známe. Nemusel sem se obávat.

Frigo držel Chrousta tak vysoko, že se ani nohama nedotýkal země. Držel ho vpředu za uniformu a mohutně s ním třásl. Opakovaně s ním díky tomu práskl do zdi, až se stavení zatřásl. Párkrát mi tohle taky provedl, takže můžu prohlásit z vlastní zkušenosti, že to možná vypadá, že vám chce pomoci vyčistit si hlavu, ale ve skutečnosti se to má tak, že po několika úderech hlavou do zdi ste rádi, když si vzpomenete, jak se jmenujete, a sotva proč to vlastně dělá.

"Chrouste, uklidni se!" křičel bratranec. "Ta za to nestojí!! Nepotřebujeme žádný potíže!!!"

Když sem viděl, že Chroust nedává pozor, což se dalo soudit podle toho, že se mu oči kroutili naprosto nezávisle na pohybech hlavy, obrátil sem se znovu k Tanandě.

"Hele, Tanando," zavrčel sem potichu, aby mě slyšela jenom ona, "omlouvám se, jestli sme nepřišli zrovna přesně. Zbit mě za to můžeš pozdějc. Zatím bych tě měl asi upozornit, že opona šla nahoru a ty máš v našem představení docela důležitou roli, ne?"

"Ale my sme zrovna začali..." odmlčela se a přerývaně se zhluboka nedechla. "Ach... tak jo!"

Zvedla ruku, uchopila jedno ramínko šatů a šikmo si je až k bokům roztrhla. Poskytla mi tím kratičký pohled na mnohem víc, než sem měl kdy předtím možnost vidět.

"Chtěl mě... Ach, to je odporné! Co jste to vlastně za lidi?"

Zarazila se ve výlevu.

"Kvido!" řekla naléhavě.

Pořád sem zíral na část šatů, kterou se nyní snažila jednou rukou držet při těle.

"Hmmm? Aha... Jo! Jenom klid, dámo!!" Řek sem a trochu v rozpacích odvrátil pohled. "Nic tím nemyslel!!!"

"Zbavte mě ho!! Ať už je pryč!!!"

Tuto narážku sem i pamatoval.

"Tak jdeme, Frigo," řekl sem. "vypadneme s ním."

Na to sme každý vzali Chrousta za jednu paži a davem, který se začal shromažďovat, sme ho vyvedli z pokoje. Ohlédl sem se na Tanandu a mrkl na ní. Bleskově na mě vyplázla jazyk a pokračovala ve výstupu.

"CO JE TOHLE ZA PODNIK?" vykřikla za námi. "Nechat takový zvířata se slušnými lidmi..."

Zbytek jejího čísla sem už neslyšel, protože sme dovedli Chrousta do přizemí.

Dav, který byl před pokojem, nebyl nic ve srovnání s tím, co nás čekalo v baru. Každý se mačkal, aby viděl, co se děje... no, mačkali se na dištanc, jak to lidi dělají, když nechtějí být přímo u děje. Vzadu sem uviděl uniformy několika městských policajtů, který se k nám nemohli davem prodrat. Po Vojenský policii ani stopy... takže sem usoudil, že budeme muset začít bez nich.

"Co se tam dělo?" naléhal Frumple, když se mi objevil po boku.

"Tady," procedil sem koutkem úst a strčil mu do ruky nějaký peníze. Tady máte."

"Za co je to?" zakabonil se nad mojí nabídkou.

"To by mělo stačit na dnešní útratu našeho stolu."

"Vaší útratu?" zamračil se. "To nechápu. Máme přece dohodu. Já vám dávám zadarmo pití a vy mi nezničíte podnik a nikomu neřeknete... můj tajemství."

"Žádný strachy," řekl sem a ukázal mu pár zubů. "Vaše tajemství je v bezpečí."

"Tak proč... Hej! Počkejte! Snad nechcete..."

V tu chvíli k nám odrazila policie.

Už sem poznamenal, že v baru nebyl nikdo, s kým bysme si s Frigem přišli na svý. To se změnilo, když se do toho vložili poldové. Byli čtyři, všichni v pase poněkud při těle, takže žádný z nich nevypadal obzvlášť tvrdě. V očích měli ale odhodlanost, která pro každého z branže znamenala, že když jde do tuhého, nevyvede je to z míry.

"Tak jo!" řekl ten největší a přistoupil k nám. "Co se to tu děje?"

Jak asi odhadujete, lidi naší profese nejsou zastánci práva nijak nadšený, a tímto pouličním druhem obzvlášť, a obvykle se jim vyhýbáme na sto honů. Takže při takovémto střetnutí nebylo pro nás nic těžkého chovat se nepříjemně.

"Co je tohle za město?" zvolal Frigo a zuřivě se rozhlížel po davu. Člověk v uniformě si chce v klidu popít... a hned narazí na nějakou šlapku, která se na něj snaží ušít boudu!"

"Hlavně v klidu, vojáku," řekl polda docela přátelsky. "Tady ste mezi kamarády. Pár z nás taky sloužilo v armádě."

S tím sme nepočítali. Poslední věc, kterou sme zrovna teď potřebovali, bylo, aby se poldové chovali rozumně. Usoudil sem, že nadešel čas, abych se do toho osobně vložil.

"Aha, jo?" ušklíbl sem se. "A co se stalo? Vypařili ste se, když to vypadalo, že by se mohlo bojovat? Bezpečnější bylo buzerovat po barech, než se nechat zastřelit?"

"Zabrzdí, vojáku," polda se usmál, ale všiml sem si, že stiskl rty. "Pojďme stranou a v klidu to probereme."

"Slyšeli ste to?" zavolal Frigo na Mouchovic bratry, kteří pořád seděli u našeho stolu. "Brát si od nás peníze za pití, to jim nevádí... ale když je přistihneme, že chtějí okrást jednoho z našich chlapců, PAK se nás snaží uklidit!"

"Aha, jo?" Šu Moucha se naježil, vstal a začal se k nám prodírat davem následován svým bratrem. "No, když nás tu nechtěj, tak nás budou muset vyhodit!"

Z jedné strany my, ze druhý Mouchovic bratři. Policajti znervózneli, kroutili hlavama sem a tam, jak se snažili všechny nás sledovat.

"Tak počkat!" řekl policajt, co už mluvil. "Kdo se vás s nažil okrást?"

"Ta flundra nahoře!" prskal Frigo a ukázal palcem přes rameno. "Vyjela po našem kámošovi... pořádně to na něj rozbalila, víte? Když sme se šli za ním nahoru podívat, jestli je v pořádku, protože dost popíjel, našli sme jí, jak mu prohledává kapsy!"

"To je pravda!" řekl Hub Moucha. "Seděli sme támhle, když to ta šťabajzna na Chrousta rozehrála!"

"Jasně, že si všechno dosvědčí!" odříkl si sousedovi jeden z chlápků na začátku davu.

Myslím, že nechtěl, aby to bylo slyšet, ale Šu Moucha stál hned vedle něj a zaslechl to.

"Tak vy říkáte, že můj bratr je lhář?" spustil hlasitě.

Už sem si myslel, že tu máme rvačku, ale jeden polda si stoupl mezi ně a s rukama na jejich prsou je držel od sebe.

"Zpátky! Oba dva!" nařídil. "Přijdeme tomu na kloub..."

"DEJTE RUCE PRYČ OD TĚCH VOJÁKŮ!!!"

Dorazila Vojenská policie a prodírala se davem, aby se připojila k našemu debatnímu klubu.

"Vojenský osoby spadají pod VP a ne že je bude buzerovat nějaký naprdukej polda!"

Seržant velící hlídce VP byl fakt rafan a přesně ten typ chlápka, jakýho sem si představoval... ne moc bystrý a přitom paličatý jako osel. Měl s sebou další tři maníky, takže nás byla na policajty přesila. Pak sem ale uviděl, jak dovnitř vcházejí další policejní uniformy, a musel sem počty upravit. Vypadalo to, že bude fakt veselo.

"My ho nebuzerujeme!" řekl první polda a postavil se přímo proti seržantovi VP. "Navíc tohle vyšetřování se týká i civilisty, takže dokud nezjistíme, co se stalo..."

"Chytili sme jednu šlapku, jak se snaží okrást jednoho z našich!" zavolal Šu Moucha na vojenský poldy. "A teď se to všichni snaží zaretušovat!"

"Tak takhle je to!" VP se zamračil a vztekale se rozhlížel po baru. "Tihle vojáci riskují životy, abyste byli v bezpečí, a takhle jim to oplácíte?"

To je chlapík, pomyslel sem si. Jaký úžasný, naivní a omezený chlapík. Nejspíš tu rvačku rozpoutá úplně sám... a my mu to přenecháme.

"Tu poznámku si vyprošuju!" Vztekale se náš polda. Konečně se přestával ovládat. "My taky riskujeme životy, jestli to nevíte!"

"Ahá, tak to pardon! Já zapomněl!" usmál se VP protivně. "Ste v neustálým nebezpečí, že se udusíte koblihou!"
"Tak koblihou, jo?" řek polda a pomalu se podíval na kolegy... možná proto, aby spočítal lidi a zjistil šance, než se rozhodne, co dalšího udělá nebo řekne.
Otočil sem hlavu, abych zamrkal na Friga. Zrovna včas, abych spatřil Tanandu, jak sestupuje ze schodů a vstupuje na scénu.
"TO JSOU ONI!!!" zaječela. "To jsou ti vojáci, co mě napadli!!!"
Vypadalo to, že si hrála s tou proměňovací hračkou, protože modřina, o který sem se zmiňoval, byla teď jasně vidět... i když zkušenému oku, jako je moje, bylo jasné, že to není čerstvý zranění. To by ale nesměla být Tananda, aby se přitom ve svém nadání pro dramaticko zastavila. Šaty, které měla na sobě, byly sice stejné barvy jako ty, co měla předtím, ale jejich délka a střih byly umírněnější, než byl divoký ohoz, co měla na sobě, aby upoutala Chrousta... mnohem umírněnější. Jako vrchol všeho její divoký sexy účes nyní vypadal spíš jako drdol knihovnice rozčuchaný nějakou tlapou. Nejkrásnější na tom všem ale bylo, že stála tak, že jí viděli městští poldové, ale vojenští ne! A samozřejmě, že jí viděl i dav.
"Tohle není žádná flundra!" prones chlapík, co už se jednou projevil.
"Hele! Řek bych, že pracuje u mě!" přidal se někdo jiný.
"Vidíte, co se děje, když sem pustí vojáky?"
Dav se začínal rozvášňovat. Poldovi se ale musí nechat, že se je pokusil uklidnit.
"Tak klídek, všichni!" zvolal. "Tohle vyřídíme my!"
Potom se se zachmuřenou tváří obrátil zpátky k VP.
"Musíme se tomu dostat na kloub, seržante," řek. "Chci, abyste zadržel tyto tři muže..."
Aby to zdůraznil, ukázal na nás.
S Frigem máme jedno číslo, který sme předváděli tak často, že se ani na sebe nemusím podívat a víme, co dělat. Pořád sme drželi Chrousta v podpaží a polda byl dost blízko, takže když na nás chtěl ukázat, nebyl nic těžkého strčit Chrousta proti jeho ruce... a pustit ho!"
Pokud ste se ve správnou chvíli nedívali fakt zblízka, vypadalo to přesně, jako by polda Chroustovi jednu vrazil a složil ho k zemi!
"Když si uvědomíte napětí celý situace, bylo to jako udeřit na rozbušku kladivem.
VP po policajtovu vystartoval, ale já tam byl dřív... protože sem věděl, co přijde a byl připravený vystartovat.
"Nechte ho mně!" řek sem, a pak udělal něco, na co sem celý život čekal.
Vzal sem poldu tím nejlepším hákem... a před svědkama!

Kapitola třináctá

"Copak ste mě nečekali?"
- J. Rambo

S Frigem sme museli chvíli čekat, než posádkový velitel dorazil do kanceláře. To mně vyhovovalo, protože sem tak měl šanci aspoň trochu zastavit krvácení z nosu a dokonce sme i přemluvili vojenský poldy, co nás hlídali, aby nám sehnali na odřený klouby pěští nějakou dezinfekci.
Pokud ste z toho vyvodili, že to byla skvělá rvačka, máte pravdu. Byla... a navíc my sme byli jasný vítězi. Městský policajti by možná byli jinýho názoru, ale když to skončilo, tak my sme pořád stáli, kdežto oni ne. Myslím, že to nás opravňuje prohlásit se za vítěze.
Jak už sem se zmínil, naši hlídači byli prima chlápci a navíc měli bezva náladu, což je pochopitelný, protože ve zmíněný pranicí bojovali na naší straně. Při čekání sme se spolu moc dobře bavili. Vyprávěli sme si zážitky z bitky, který byli aspoň trochu pravda, přerušovali se pořád poznámkama jako "Viděl si, jak sem ho...?" a "Jo, a co ten ohromnej polda..." Docela sme se s nimi skamarádili, ale pak přišel kapitán.
Když se objevil, zmlkli sme, ale musel nás slyšet dlouho předtím, než sme ho uviděli, takže nemělo smysl předstírat, že sme pořád mlčeli. Nevypadal ale vůbec spokojeně, takže sme v nevyslovené shodě zapadli zpátky do svých předurčených rolí. Myslím tím, že stráže stály v pohovu a přísně koukaly a my s Frigem seděli a vyhlíželi trochu nepohodlně... což nebylo zas až tak těžký, protože jak sem řekl, ze rvačky sme nevyšli bez škrábnutí.
V naprostém tichu sme sledovali, jak se kapitán posadil ke stolu a začal studovat zprávu, kterou měl na něm položenou. Myslím, že sem se do ní mohl podívat, když sme si se strážema povídali, ale po pravdě řečeno mi to napadlo, až když sem viděl, jak jí kapitán čte, kdy mi došlo, že můj i Frigův osud může záviset na tom, co v ní stojí.
Konečně kapitán vzhlédl a podíval se na nás, jako by nás uviděl poprvé.
"Kde jsou ostatní?" zeptal se jednoho strážného.
"Na ošetřovně," odpověděl strážný.
Kapitán povytáhl obočí.
"Něco vážnýho?"
"Ne, pane. Jenom pár boulí a modřin. Kromě..."
Strážný zaváhal a mrkl po mně. Věděl sem, že je řada na mně.
"Řekl sem jim, že by se měli dát dohromady a nechat mě, abych s váma promluvil první, kapitáne... pane," řek sem.
"Víte, tu rvačku sme začali my tady s Frigem a mužstvo se do toho pustilo až potom, aby nám pomohli.. tak sem si myslel... no, protože sme zodpovědný..."
"Můžete to potvrdit?" utnul kapitán příkré můj proslov a obrátil se na strážce.

"Ano, pane."

"Velmi dobře. Půjďte na ošetřovnu a vyřídíte zbytku mužstva, že jsou volní a po ošetření se můžou vrátit na ubikace. Za tu událost na sebe vzali plnou odpovědnost seržant Kvido a desátník Frigo."

"Ano, pane," řekl strážný, zsalutoval a odešel.

Docela se mi ulevilo, protože sem si trochu dělal starost, že díky naší hře dostaneme družstvo do potíží. Docela, ale ne úplně... protože stále tu byla otázka, co udělá kapitán se mnou a Frigem. To byla opravdu otázka, protože kapitán si nás měřil pohledem, který byl opravdu chladný, nevypadal ani spokojeně ani rozčileně... i když nevím, proč by v takové situaci měl vypadat spokojeně.

"Jste si vědomi," řekl konečně, "že abych tohle vyřídil, odvolali mě z pódia? Jednu písničku před mým hlavním číslem?"

"Ne, pane," řekl sem, protože tomu tak bylo.

To jednoduché prohlášení mi ale vysvětlilo dvě věci. Za prvé to bylo jeho poněkud okázalý oblečení... který bylo fakt docela elegantní, ale rozhodně neobvyklý. Za druhé odstranilo veškerý pochybnosti, který sem o úrovni benevolence, kterou k nám kapitán má, mohl mít... chladnej pohled nechladnej pohled.

"Podle tohotohle," řekl a znova koukl do zprávy, "jste se vy dva zúčastnili, ne-li přímo vyvolali, hospodskou rvačku. A to nejen s civilisty, ale taky s místní policií. Chcete k tomu něco dodat?"

"Jedna z těch civilistů chtěla okrást jednoho našeho chlapce," řekl sem.

Usoudil sem, že když se nám podařilo splnit cíl, bylo na čase postarat se o sebe.

"Když sme se ho snažili dostat ven, tvrdili ostatní, že se jí pokusil znásilnit. A když dorazili poldové... chci říct místní policie, chtěli nás všechny zatknout, i když naše vojenská policie byla na místně údajného zločinu taky, a při výcviku sme se učili, že..."

"Ano, ano, já vím," mávl rukou. "Vojáci spadají pod vojenský a ne civilní soud, takže vy dva jste celý lokál plný civilistů zahrnuli pod vojenské právo. Je to tak?"

"Ano, pane. Tohle a pokus pomoci jednomu z mužstva."

"Velmi dobře," řekl a podíval se po strážích. "Vy můžete jít. Tohle vyřídím tady."

Potichu sme čekali, dokud VP nevypochodovali z místnosti a potom ještě chvíli, protože kapitán znovu studoval naše materiály.

"Vy dva jste byli ke mně převelení asi před týdnem... a naverbovat jste se nechali před pár týdny. Je to tak?"

"Ano, pane."

"Takže jste sotva po základním výcviku a už seržant... a desátník. A teď tohle."

Znovu se vrátil k našim materiálům a já začal mít trochu menší obavy. Protože nešlo o to, jak se z toho dostat, když sme se sami přiznali, začalo to vypadat, že by nás to nemuselo stát víc než naše proužky... a tato možnost mě příliš neznepokojovala. Bez advokáta to není špatný.

"Civilní úřady doporučují, abyste byli přísně potrestáni... abyste se stali odstrašujícím příkladem pro další vojáky, kteří by chtěli následovat vašeho příkladu."

Opět sem začal mít obavy. To neznělo moc povzbudivě. Kariéru mi neposkvřilo ani jedno usvědčení a po pobytu v trestní jednotce sem nijak netoužil. Rozmýšlel sem, zda není příliš pozdě na odvolání našeho přiznání... a jestli sou chlapci z VP pořád venku.

"Velmi dobře," řekl kapitán konečně a vzhlédl od papírů. "Považujte se za potrestaný."

Čekali sme, že ještě něco řekne, a pak nám došlo, že je to všechno.

"Pane?"

Kapitán se naší reakci pousmál.

"Chlapi, víte vy, co armáda, která roste tak rychle jako ta naše, potřebuje ze všeho nejvíc?" Žaludek se mi sevřel, protože takovou řeč sem už slyšel. Frigo ale u toho tenkrát nebyl.

"Lepší krejčí," řekl.

Kapitán zamrkal překvapením a pak vybuchl smíchy.

"To je dobrý," řekl. "Lepší krejčí. To jste zabodoval, desátníku Frigo... ale to jsem na mysl neměl."

Přestal se smát a vrátil se k tématu.

"To, co potřebujeme, jsou velitelé. Střílet můžete lidi naučit, ale velet je nenaučíte. Ne doopravdy. Můžete jim ukázat, jak to dělat, takže aspoň zvládnou manévry, ale opravdové velení... ten vůdcovský talent vyvolávající oddanost a odvahu konat v krizi... to se naučit nedá."

Pozvedl zprávu a lhostejně ji odhodil.

"Nuže, veřejně musíme naše vojáky odradit od rvaček s civilisty, i když jsou provokováni. Jakýkoliv jiný postoj by ohrozil naši pozici ve městě. Jsme si vědomi, že jsou tací, kteří se snaží naše muže při každé příležitosti využít, a mnoho takových, kteří nás upřímně nesnáší... i když jsem nikdy nepochopil proč."

Tohle sem byl ochotný přejít, ale Frigo ne.

"Možná proto, že armáda dostává nejvíc z jejich daní," řekl.

"Ale naše tažení jim daně snižují, ne zvyšují," zamračil se kapitán.

Stejně jako když sem tohle tvrzení slyšel poprvé, napadla mě nevhodná poznámka. Opět sem si ale nedopřál čas ji rozvinout.

"No nic," řekl kapitán a zavrtěl hlavou. "Jde o to, že před veřejností nemůžeme takové události, jako je ta, na které jste se podíleli, přehlížet. Přitom ale pro armádu jsou mnohem horší věci než ochota bít se za své muže a za vojenské předpisy. Skutečnost, že jste byli ochotni se za tohle postavit proti civilistům a dokonce policii... a to po pouhých třech týdnech v armádě? Zvolíte si armádu za stálé povolání?"

Trošku nás to zarazilo, protože o takový možnosti sme uvažovali stejně, jako o možnosti píchnout se nožem do oka.

"Ehmm... abysme k vám byli upřímný, pane," podařilo se mi ze sebe konečně vypravit, "než se definitivně rozhodneme, chtěli bysme vidět, jak to půjde při naší první službě."

Připadalo mi to jako diplomatická odpověď, protože říct někomu, že si myslíte, že jeho kariéra visí na vlásku, není nejmoudřejší... obzvláště, když je to někdo, kdo má pod palcem vaší bezprostřední budoucnost. Z nějakýho důvodu ale kapitán vzal mou odpověď jako příznivý znamení.

"Možná vám to rozhodování trochu usnadním," řekl a začal něco čmárat do našich papírů. "Oba vás povyšují. Frigo, vy jste od nynějška seržantem... a vám Kvido, přibyl další proužek. Samozřejmě, že teď vás nemůžeme nechat potloukat se po městě... a vaše družstvo taky. To by mohlo naše civilní hostitele rozčilovat. Uděláme to jinak. Převelím vás i celé družstvo k posádce do generálního štábu. Tam se příležitost k postupu vždycky najde. To je všechno, chlapi. Můžete jít... a gratulují!"

Nic bych si nepřál víc než trochu času k popřemýšlení o posledním vývoji, ale nebylo mi dopřáno. Frigo stěží počkal, než sme vypadli z velitelovy kanceláře, a spustil.

"Kvido," řekl, "zbláznil jsem se já nebo armáda?"

"Nejspíš oba," řekl sem, i když musím připustit, že v Kocourkově by to armáda nad tebou vyhrála."

"Já to nechápu. Já to prostě nechápu," pokračoval, jako bych nic neřekl. "my jsme vlastně porušili stávající rozkazy... a pro všechno na světě, dokonce zmlátili policajty. A za to sme povýšený?"

"Už to tak vypadá," řekl sem opatrně, "že sme byli odměněni za ,akci proti nepříteli'. Řek bych, že sme se jenom přepočítali, koho armáda považuje za nepřítele."

Chvilí sme kráčel mlčky, každý přemítal o tom, co se mu honila hlavou.

"Myslím, že to má svou dobrou stránku," řekl sem nakonec. "Když máme v pokusech o rozklad armády pokračovat, je generální štáb nejspíš tím nejlepším místem, odkud to provádět."

"To je fakt," povzdychl Frigo. "No, dovol Kvido, abych byl první, kdo ti pogruluje."

"K čemu?"

"Co k čemu, k povýšení přece," řekl sem a koutkem oka mě sledoval. "Vím velmi dobře, kolik to pro tebe znamená."

Myslel sem, že ho praštím, ale jakmile to dořekl, schválně ustoupil z dosahu.

"Frigo," řekl sem, "abysme nezapomněli na tvoje..."

"Hej, chlapi!! Počkejte!!"

Ohlédli sme se a uviděli Pavučku, jak za námi zezadu pospíchá.

"Á, nazdar Pavučko."

"Tak jak to dopadlo?" řekla, když k nám dorazila snažila se popadnout dech.

"No, když si odešla, tak sme se trošku poprali a..."

"To vím," skočila do toho. "To sem už slyšela. Mrzí mě, že sem o to přišla. Myslím to potom. Máte, hoši, průšvih?"

"Kdepak," pokrčil Frigo nedbale rameny. "Vlastně jsme byli všichni převeleni k posádce generálního štábu... aha jo, a Kvido a já jsme byli povýšení."

Řek to fakt nedbale a čekal, že bude stejně překvapená jako my. Kupodivu to ale úplně pominula.

"A co civilní úřady? Co provedete s nima?"

"Nic," řekl sem. "Co bysme?"

"Děláš si srandu? Co sem slyšela, tak si složil poldu! To nenechají jen tak!"

"Budou muset," pokrčil sem rameny. "Jako vojáci spadáme pod vojenský a ne civilní soud."

"Opravdu?" zamračila se a zastavila.

"Jistě. Copak si nepamatuješ? Říkali nám to v základním výcviku."

"Říkal jsem ti, abys při přednáškách o vojenském právu dávala pozor," řekl Frigo a zašklebil se na ní.

"Páni," řekla a kousla se do rtů. "Pak asi nebudete pomoc, kterou sem s sebou přivedla, potřebovat."

"Pomoc? Jakou pomoc?"

"No, myslela sem, že budete mít s civilními úřady potíže, a protože vím, že jste oba dva v Mafii čekatelé, myslela jsem si, že bych měla najít někoho, kdo by zařídil, aby..."

Až doteď sem moc pozorně neposlouchal. Jak ale Pavučka pokračovala, začalo mi v hlavě zvonit na poplach... a velmi hlasitě.

"Čekatelé?" přerušil sem jí. "To jako v Mafii?"

"Jasně," odvětila.

"Ty jsi hledala někoho z Mafie?" konečně se do toho vložil Frigo.

"Správně. A taky našla."

"Počkej chvilku," zamračil sem se. "Když si říkala, že s sebou přivedla pomoc, znamená to, že máš teď někoho s sebou?"

"Správně," řekla a rozhlédla se. "Ještě když jsem vás zahlídla, tak se mnou byl. Možná jsem ho trošku předběhla, ale měl by..."

"Nazdar Kvido... Frigo... dlouho jsme se neviděli."

Ten, komu hlas patřil, se vynořil ze stínu blízko nás... až příliš blízko.

"Nazdar, Zmije," řekl sem a trošku odstoupil od Friga, abysme oba měli dost prostoru, kdyby se cokoliv semlelo.

"Vy si mě pamatujete! Řek, i když z jeho úsměšku bylo jasné, že ho to nepřekvapilo. "Myslel jsem si, že nebudete."

Myslím si, že zapamatovat si Zmiji není pro nikoho nic těžkého... snad možná pro svědky... protože je, jak se říká, snadno k zapamatování. Je vysoký a opravdu hubený, a stejně jako nyní má ve zvyku se oblékat celý do černého.

Proto se k nám mohl ve stínu tak přiblížit.

"Vy se znáte?" řekla Pavučka a váhavě koukala z něj na nás a zase zpátky.

"Ach, jsme starí kamarádi," řekl Zmije svým hebkým, předoucím hlasem.

"No, vlastně spíš něco jako "spolupracovníci", opravil ho Frigo a poodstoupil ode mě ještě dál.

S Frigem jsme se sice se Zmijí znali, ale nikdy jsme nepředstírali, že ho máme rádi. Je jeden z nejlepších vymahačů Mafie, ale na náš vkus má svou práci až moc rád. Možná jste si všimli, že když to situace vyžaduje, ani Frigo, ani já nemáme nic proti rozumnému užití násilí. Je to sice proti našim citlivým povahám, takže jsme se naučili, aby to trvalo co nejkratší dobu. Zmije, na druhou stranu, rád svou práci prodlužuje a protahuje, jak je to jen možný... a pracuje s nožem. Když to ale situace vyžaduje, dokáže být tak rychlý, jak říká jeho přezdívka. I když si s Frigem věříme, že dokážeme zvládnout místnost plnou běžných lidí, tak jako dneska večer, měl jsem vážný pochybnosti, kdyby se to zvrstlo, že bychom spolu Zmijí dostali.

"Co kdybys takhle, Pavučko, zamířila na ubikace," řekl sem a ze Zmije nespustil oči. "Náš kolega má nejspíš pár věcí, který chce s náma probrat... soukromě."

"Já ne!" prohlásil Zmije a zvedl ruce dlaněma vzhůru, což je podle mě přehnaný projev nevinnosti. "... I když musím připustit, že si myslím, že by naše rozmluva byla... zajímavá. "Ne, jsem tady jenom, abych vás doprovodil k jinému starému příteli."

"A kdo to má být?" zeptal se Frigo.

Zmiji zmizel úsměv a jeho hlas o poznání ochladl.

"Chce s vámi mluvit don Bruce... a to opravdu naléhavě."

Kapitola čtrnáctá

"Na základě jaké autority mě odvoláváte?"

- papež Jan

"To je docela kočka, co tam máte."

Když to říkal, tak sem na Zmiji mrkl, ale choval se stejně vážně, jak to říkal, takže sem usoudil, že to myslel upřímně a nesnaží se být sarkastický.

"Je dobrá," řekl sem vyhybavě.

Došlo mi, že když máme trable s Mafií, bylo by lepší, kdyby nás s Pavučkou neviděli pohromadě.

"Tak co se jí stalo s vlasy?"

"Řek bych, že se jí to tak líbí," pokrčil sem rameny. "Kdo se má v ženských vyznat. Ale vypadalo to líp, než jí v armádě ostříhali."

"To mi připomíná jeden vtip," řekl Frigo. "Ten, jak ten chlapík vzal krokodýla, usekl mu čumák a ocas a natřel ho na žluto..."

"Víte," přerušil ho Zmije, "když jsme vás hledali, ptala se mě na Mafii, až jí skončí služba v armádě."

Došlo mi, proč je Zmije tak hovorný. Snažil se zdvořile zjistit, jestli si Frigo nebo já neděláme na Pavučku nárok...

profesionálně nebo osobně. To je pochopitelný, nemyslel sem si, že by se nás bál. Každý chlap ví, že začít si s holkou jiného - nebo v Mafii s jeho čekatelem - se dá považovat za výzvu, takže nejmoudřejší je, než se do něčeho pustí, zjistit si pečlivě, jak se věci mají. I když to neznámá přímo dovolení, mít dost slušnosti se zeptat je dobrý způsob, jak do něčeho nešlápnout, a tak zabránit raněným citům, o krveprolití ani nemluvě.

"Má svůj vlastní rozum," řekl sem nedbale. "Jasně, před týdnem se nás s Frigem ptala na to samý. My jsme tak nějak počítali, že se za ní zaručíme, kdyby na to přišlo."

"Dobrý, chápu," Zmije přikývl. "Samozřejmě, že to závisí na tom, co s vámi, chlapci, bude."

Řekl to jen tak, ale byla to krutá připomínka naší reálné situace. Choval se přátelsky, jako by proti nám, snad kromě profesionální rivality, nic neměl. Nepochybovali jsme ale, že kdyby mu don Bruce řekl, že nás má odrovnat, vynasnažil by se rozkaz vyplnit co nejlíp.

"Když už o tom mluvíme," řekl Frigo, "kam jdeme?"

Podle směru, kterým jsme šli, sem měl docela jasnou představu, jak bude znít odpověď, a Zmije jí potvrdil.

"Zpátky do Abdulova suší baru a obchodu s návnadami," řekl. "Nebo, jak by řekl tady Kvido na místo činu."

"Zmije," řekl sem a trochu se narovnal, "chceš si dělat srandu z toho, jak mluvíme?"

"Já?" řekl nevinně. "Nebesa ne! Tvůj styl řeči jsem vždycky obdivoval stejně jako každý v Mafii, koho znám. Kromě toho..."

Dorazili jsme ke dveřím našeho cíle, ale na okamžik se zastavil, aby dokončil větu.

"Nechci... naprosto bych nechtěl urazit někoho tak tvrdého jako jsi ty... a ty taky, Frigo. Mimochodem, zbožňuju vaše nové ohozy. Vyniknou v nich vaše nohy, víte?"

Co se Zmije vynořil ze stínu, čekal sem nějakou vtipnou poznámku na naše uniformy. Bylo mi ale jasné, proč s ní čekal až doteď. Takhle totiž mohl zmizet ve dveřích dřív, než jsme mu mohli odpovědět a rozbit mu hlavu o... a přesně tohle udělal a nedal nám jinou možnost než ho následovat.

"Tak tady je máme. Jen pojdte dál, chlapci! Pojdte dál!"

Scénu, která nás přivítala, šlo odhadnout na první pohled, ale ten neukazoval nic slibného.

Podnik byl v troskách, všude byly převrácené a rozbité stoly a židle. Věděl sem, že jsme v rámci diskuze, o který sem už mluvil, udělali trochu nepořádek, ale když to bylo v plném proudu, poutalo moji pozornost spíš trefování se do lidí a vyhýbání se tomu samému od nich, takže sem moc nesledoval, co se děje se zařízením. Když sem to ale teď viděl a nic mě nerušilo, bylo jasné, že tady provoz na nějakou dobu skončil.

Don Bruce se opíral o barový pult a popíjel víno z jedné z mála zbylých láhví... přímo z láhve, nikde sem neviděl žádnou

rozbitou sklenku. I když jeho pozdrav zněl přátelsky, nedalo se předstírat, že se jedná o přátelský rozhovor, protože po lokálu se o stěny opíralo přes tucet mafiánských rafanů. Nezbyly žádné židle.

"Zdravím hoši! Pojd'te k nám!"

Tohle byla Tananda, která stála donu Brucovi po boku. Proměnu už neměla, ale byla zachumlaná do pláště levandulové barvy, který patřil donu Brucovi. I když možná nemá o ženy zájem takového stylu jako Frigo a já, když na to přijde, je vždy ten nejvybranější gentleman. Po druhém boku mu stál...

"To sou oni! To sou ti chlapi, co tu to roztřískali! Myslel sem, že vám platím za ochranu!!!"

Byl to Frumple. Chvilinku sem si myslel, že je pořád proměněný jako místní, ale že jeho obličej je úplně rudý, protože byl bez sebe vzteky.

"Dobrá, dobrá!" řekl don Bruce. Znělo to trochu nazlobeně. Považujeme to za jasnou identifikaci. Dej si to tu do pořádku, a pak nám pošli účet... nebo ještě lépe, dej nám seznam, co potřebuješ dodat a opravit. Můžeme pro tebe od dodavatelů a distributorů dostat nějaké slevy... jasný?"

"Myslím, že jo," odfrkl Frumple a sáhl po láhvi.

"Zatím," řekl don Bruce a odsunul láhev z jeho dosahu, "co kdybys šel na malou procházku nebo tak. Chci si tady s hochy probrat pár věcí."

Dabel na vteřinku zaváhal, pak přikývl na souhlas.

"Dobrá," řekl, střelil po nás zlým pohledem a vyrazil ke dveřím. "Měl sem vědět, že za váma dvěma je ten podrazák Skeeve... od začátku sem měl podezření. Ten a ta jeho flundra..."

"Tak dost!!"

Hlas dona Bruceho práskl barem jako bič. Bylo mi jasné, že Frumple udělal chybu... velkou chybu.

"Cos to o Skeevovi povídal?... A tady o slečně Tanandě?"

Rafaní se odlepili od zdi a začali se sunout kupředu.

"Já... ehm... to je..." řekl Dabel a zoufale se rozhlížel kolem sebe.

"Měl bys být pečlivější při výběru slov, když hovoříš o mém společníkovi... a o dámě, která je mou přítelkyní a je také přítomna."

"No... víte..." zkusil Frumple, ale don ještě nedomluvil.

"Přehodnotil jsem svou nabídku," řekl. "Myslím, že se to tady opravovat nebude... když vezmu v úvahu tvou zničenou pověst. Myslím, že tě budeme muset usadit někde úplně jinde."

To Dabla zmátlo, ale tak se bál, že nezapomněl na dobré způsoby.

"To je od vás hezký," řekl. "Ale nemyslím, že..."

"... Na Pakle!" vystřelil don Bruce z další hlavně.

Frumple rozevřel doširoka oči. Pak se jako krysa zahnaná do kouta obrátil na nás.

"Vy... dali ste mi slovo!" zaječel. "Říkali ste, že nikomu nepovíte..."

"Nic mi říkat nemuseli," ut' al ho don Bruce. "Mám uši všude... včetně Bazaru."

"Ale já se tam vrátit nemůžu!"

"To vím taky," odvětil chladně don Bruce. "To je ale naše nabídka. Buď tě zařídíme na Pakle... nebo zůstaneš tady a opravy si zaplatíš sám. Ber, nebo nech být."

Nevěděl sem, že don Bruce ví, že Frumple je Dabel, stejně jako sem nevěděl, že je Dabel z nějakého důvodu ve své domácí dimenzi nevitáný. Moje překvapení ale nebylo nic ve srovnání s Frumpleovou reakcí. Byl v šoku.

"Já... já se tam vrátit nemůžu," podařilo se mu konečně zopakovat.

"Dobrá. Takže je to dohodnuto." Don Bruce byl najednou opět přátelský. "Tak proč se nejdeš projít... a mimochodem..."

Dabel se otočil a spatřil, jak na něj don tvrdě hledí.

"Nezapomeň, co jsem řekl... mám uši všude. Jestli si pustíš hubu na špacír nebo se pokusíš Skeevovi, slečně Tanandě nebo tady chlapcům nějak uškodit, já se to dozvím. Pamatuj si to. A teď vypadni."

Frumple se odplížil, a jakmile byl pryč, don Bruce pokynul rafanům hlavou.

"Vy se chlapi jděte taky projít," řekl. "O čem budeme mluvit, je soukromé... a Zmije?"

"Ano, Šéfe?"

"Dohlídni na toho kašpara, ano? Aby nikomu nic nepovídal... protože jestli to zkusí, obávám se, že by se mu mohla přihodit malá nehoda. Chápeš?"

"Chápu, Šéfe," řekl Zmije a následoval ostatní ven do noci.

"Takže, chlapi," řekl don Bruce a konečně se otočil k nám. "Teď, když jsme sami, je myslím na čase, abychom si trochu promluvili."

Říkal to opravdu přátelsky, ale jak ste sami mohli vidět z předchozí záležitosti s Frumplem, nic to neznamenal. Napadlo mě, že bych s donem Brucem hrát dračí poker nechtěl, protože by vám bezpochyby přátelsky půjčoval, abyste mohli hrát dál, a přitom by měl v rukávu celý balíček karet navíc.

"Tady slečna Tananda mi zrovna vyprávěla o vaší nynější operaci..."

"To je pravda," řekla Tananda. "Don Bruce věděl..."

"... a když si uvědomíte, že se pyšním tím, jak jsem o všem informován, jak jste právě slyšeli," pokračoval don a skočil tak Tanandě do řeči... což bylo špatný znamení, "bylo poněkud trapné, když ke mně dnes večer přišla vaše malá přítelkyně pro pomoc a já musel připustit svou nevědomost. A teď chci vědět..."

"Co máte operovat v království Possiltském... zejména když uvážím dohodu, kterou jsme uzavřeli?"

"Dohodu?" zeptala se Tananda s tichým hláskem.

"Správně," řekl don Bruce a obrátil se k nám. "Vy jste u toho tehdy nebyla, ale když jsem se poprvé se Skeevem setkal,

udělali jsme dohodu, ve které jsme mu dal svoje čestné slovo, že Mafie do Possiltského království nepůjde."

"Tak jak to, že..."

"... a protože Skeeve... a přes něj vy všichni... jste na výplatní listině Mafie, vaše přítomnost tady je porušením mého slova. Kapišto?"

"Chápu," řekla Tananda a s porozuměním se na nás podívala. "Ale řekněte mi, done Bruci, jestliže Mafie v království neoperuje, jak to, že vybíráte od obchodníků za ochranu... jako třeba od Frumpla? Co tady vlastně vůbec děláte?"

To byla dobrá otázka, mě samotného nenapadla... i když sem měl podezření, že odpověď znám. Don má ale dost šarmu, že vypadal trochu v rozpacích, když jí poskytoval.

"To všechno je z doby, než jsem dal čestné slovo," řekl. "Nikdy jsem neřekl, že upustíme od operací, které tu už probíhaly."

"Hmmm..." Tananda se zachmuřila, "mně se to zdá jako docela nepatrný rozdíl... i když asi není vhodná doba to rozebírat."

"To možná je," řekl don Bruce a hlas mu opět ztvrdl. "Ale o to teď nejde. Pořád čekám, že se dozvím, co vy tady děláte!"

"Aha, tohle," usmála se Tananda. "Nu, víte... ehmm..."

I když Tananda to v dračím pokeru válí a chovala se velmi sebevědomě, viděl sem, že se zasekla a snaží se blufovat.

"Klid, Tanando," řekl Frigo, který tak promluvil poprvé, co sme přišli. "Já to můžu vysvětlit."

"Ano?" vyklouzlo mi poněkud překvapeně.

"Jistě," trval na svém bratrance a tvrdě se po mně podíval, jak to dělá vždycky, když mám být připraven poskytnout mu alibi.

"Dobrá, Frigo," řekl don Bruce a opřel se o pult, "tak začni."

"Víte, done Bruci," řekl Frigo, "Šéf je ohledně vztahu Mafie a Possilta v té smlouvě, o které jste mluvil, nešťastný."

"Ano, je, opravdu?" ušklíbl se don, ale Frigo zvedl ruku a pokračoval.

"Věci se mají tak," řekl, "že si Šéf myslí, že se podmínky, které jste oba dva při uzavírání smlouvy brali v potaz, poněkud změnily... přesněji, jde o novou expanzivní politiku, která rozšířila hranice."

"Pokračuj," řekl don Bruce, ale tentokrát příkryvoval.

"Smysl vaší dohody byl, že Mafie nebude narušovat území království, ale nyní je to tak, že království zasahuje na území Mafie. Navíc, podle textu smlouvy Mafie nemůže bránit, co nám patří."

"Taky jsem si všiml," poznamenal don sarkasticky.

"No, a Šéf si myslí, že to není správné. Navíc se cítí osobně zodpovědný, protože do těchto nesnází vás dostalo jeho nedbalé vyjednávání za království. Problém je v tom, že nyní pracuje pro Mafii a ne pro království, takže nemůže podmínky smlouvy změnit, aby zase všechno bylo v pořádku."

"Jo," řekl zamyšleně don Bruce, "to úplně chápu."

"Vy to možná nevíte, done Bruci," pokračoval Frigo, "ale Šéf vás má ve velké úctě a nikdy by neudělal nic, co by ublížilo vám nebo vaší pověsti. Proto a také proto, že se cítí být zodpovědný za vaše nynější těžkosti, podjal se vedení krycí operace k zastavení expanze království, aby to dal do pořádku. A důvod, proč před vámi tohle tajemství zatajil, je vlastně taková malá pojistka navíc. Takhle, kdyby něco nevyšlo, můžete i pod přísahou tvrdit, že jste o ničem nevěděl a určitě proti Possiltu ani rukou nehnul, ani nevydal žádný takový rozkaz. On vlastně tak ze sebe dělá obětího beránka, done Bruci... bere všechno na sebe!"

I když občas zrovna chválou na Frigovy sklony k rozvlácnosti neoplývám, jsou chvíle, kdy sem za jeho talent k řečnění upřímně vděčný... jako třeba teď. I když sem věděl, jak to ve skutečnosti bylo, totiž že Šéf, když nám dával tento úkol, nejspíš úplně přehlídl tu dohodu s donem Brucem, vůbec sem si nebyl jist, jestli bych v bratracově proslovu rozlišil fakta od výmyslů.

"Ten Skeeve!" rozesmál se don Bruce a nadšením bouchl pěstí do baru. "Je vám jasné, proč ho mám rád? Opravdu se snažil udělat všechno sám... a to pro mě? Tedy, řeknu vám chlapci..."

Rozhlédl se, a než pokračoval, naklonil se dopředu.

"Nemáte představu, co všechno jsem si kvůli té smlouvě musel od ostatních mafiánských šéfů vyslechnout. Hlavně od šéfa Ostrovní Mafie."

"Myslíte dona Ho?" řekl sem.

"Ano," přikývl don Bruce. "Dokonce i šéf Mafie duchodců... don Amechie! Ti všichni na mě doráželi. Překvapuje mě, že Skeeve tohle věděl. Pořád vám říkám, že ten chlapec je opravdu nadějný. Víte, co tak velká organizace jako ta naše potřebuje ze všeho nejvíc?"

"Vedení," odpověděli sme s Frigem naráz.

"Ved... hej! Správně!" don Bruce zamrkal překvapením. "Tedy řeknu vám, chlapci, od doby, co pracujete se Skeevem, jste se pořádně vypracovali. Možná bych měl uvažovat svěřit vám nějakou vlastní operaci."

Napadlo mě, že s tím povyšováním se to naprosto vymklo.

"Ehmmm... My sme s tím, jak to je, naprosto spokojený, done Bruci," prohlásil sem honem.

"Jo." Přidal se Frigo. "Myslíme, že teď bude Šéf potřebovat veškerou pomoc, kterou mu můžeme poskytnout."

"Hmm... nejspíš máte pravdu," řekl don. Oběma nám trošku zatrnulo, jak neochotně se vzdával myšlenky nás povýšit.

"Ale víte co, sice jak Skeeve říkal, nemohu se do té věci otevřeně vložit, ale jestli chcete, mohu poslat pár chlapců, aby vám pomohli!"

V duchu sem měl jasnou představu. Jak se snažím spát, a to vůbec nemluví o tom něco dělat, když se okolo poflakuje Zmije.

"To... to není třeba," řekl sem. "Sme zvyklý na partu, se kterou děláme. Kromě toho, každý hoch, kterýho byste nám určil, by musel narukovat... a nikde není psáno, že by je vzali."

"... A většina z nich by toho nechala, než aby se na veřejnosti ukázali v těch ohozech, co máte," zasmál se don Bruce a zamrkal na Tanandu. "Jo. To máte pravdu."
S Frigem sme se přinutit k úsměvu. Víc sme se k všeobecnému veselí připojit nedokázali.
"Když bych mohl s něčím pomoci, dejte mi určitě vědět."
"Jistě, done Bruci."
"Díky, done Bruci."
"Aha, ano! Ještě jedna věc. Jak si vede Zajda?"
"Zajda?" řekla Tananda a vyjela zpoza baru jako boxer z rohu ringu. "Ta malá..."
"Jasně! Přece si na Zajdu pamatuješ," skočil sem jí honem do toho. "Neteř dona Bruce, co pracuje s náma?"
"Aha, jasně!" Tananda zamrkala a stáhla se.
"Vede si opravdu dobře, done Bruci," pospíšil si dodat Frigo. "Vlastně zrovna teď řídí naši kancelář, protože jsme všichni v akci."
"Jo, jasně," don Bruce mávl rukou. "Ale jak vychází se Skeevem?"
I když se nám ho podaří občas obalamutit, donovi to pálí, a tak si všiml našeho váhání a pohlédl na Tanandu.
"Řekněte... nemáte vy sama o Skeeva zájem, slečno Tanando?"
Tananda chvilku rozmýšlela, a pak ohrnula nos.
"Ale ne," řekla. "Řekla bych, že je pro mě spíš něco jak mladší bratr."
"Chápu," přikývl don Bruce. "A mohla byst mi udělat laskavost a vzít si Zajdu na starost? Ona má ráda silné řeči a staví se zkušenou a světažnou, ale uvnitř je to pořád ještě dítě. Chápete?"
Místo odpovědi Tananda jenom pomalu přikývla. Podle mě nevypadala, že je tou představou nadšená... zejména když vyslechla, jak vážně don Bruce bere sliby.
"Víte, jak to se Šéfem je, když jde o ženy," řekl sem honem. "Je pomalejší než napitý slimák."
Snažil sem se od Tanandy odvést pozornost, ale don nezabral a pořád na ní zíral.
"Povězte... jste v pořádku?" vyložil si špatně její signály. "Vypadá to, že tahle operace vás stojí víc než jen ten přiděl modřin."
"Jsem jenom trošku unavená," bleskla úsměvem. "Ale jsem v pořádku. Už nejsem nejmladší a nejsem si jistá, kolik ještě takovýchto nocí vydržím."
"Proč nevyrazíš k Velkému Julovi a nepřidáš se ke Kulíkovi?" řekl sem. "Nás odsud přeloží a ve stavu, ve kterém seš, toho tady sama moc nezvládneš."
"Přeloží?"
"Správně," řekl Frigo. "Byli jsme povýšeni a přeloženi na generální štáb. Zdá se, že Mafie není jediná, komu neujde velitelský talent."
Důkazem fyzického a nervového vypětí, který sme ten večer měli, bylo, že sem neměl dost energie, abych dokonce i jenom pomyslel na to ho uškrtit.

Kapitola patnáctá

"Papírování, to je to, co hýbe každou armádou!"

- A. Baudyš

"No, seržante Kvido, vy a vaše jednotka máte vynikající doporučení. Ano, opravdu skvělé doporučení!"

"Ano, pane. Díky, pane."

Dobrá, tak sem mu trošku podkuřoval. Při takovém počtu důstojníků, co sem tady na štábu viděl, mi ale pro nováčka jako sem já připadalo nejmoudřejší předstírat... což ještě neznamená se před nima plazit.

"Nuže," řekl, odsunul naše složky stranou a začal se přehrabovat stohy papírů, které měl na stole, "tak se podíváme, kam bychom vás mohli přidělit."

Byl bych moc překvapený, kdyby se v kanceláři vyznal. Jenom párkrát sem viděl nacpáno tolik papíru do tak malého prostoru, jako bylo v týhle kanceláři... a většinou to bylo v kancelářích, do kterých sem nakoukl, když sem hledal tuto. Papíry se vršily všude, na židlích a na podlaze, na okenním parapetu a na skříních se šanony... o hromadách papíru v přeplněných a otevřených zásuvkách řečených skříní ani nemluvě. Samozřejmě, že na stole důstojníka, se kterým sem mluvil, byly roztržené hromady papírů a právě jimi se prohraboval.

"Aha! Tady něco máme," řekl a mžoural do jedné desky a rychle jimi listoval. "Co byste říkali, kdybych vás určil jako sanitární techniky."

"Jako co?"

"No ke kopání a čištění latrín."

Napadlo mě, že i když z takového postavení existují možnosti, jak rozložit armádu, není to způsob, po kterém bych nějak zvlášť prahnul. Víte, Frigo si mě pořád dobírá, jak sem při poslední práci pro M.Y.T.H. Inc. měl co dočinění s "Pejsánkovým dárkem, jehož skutečná vůně jako opravdová vám pořádně ulpí na rukou". Proto bych tentokrát dal přednost se práci se skutečnými exempláři vyhnout.

"Ten úkol ale poněkud smrdí... pane," vyklouzlo mi.

Snažil sem se to napravit a dodal: "Promiňte mi tu slovní hříčku, pane... pane."

To aby věděl, že sem sečtělý.

Čekal sem, že ho moje otevřenost trošku rozčílí, ale místo toho jenom pokrčil rameny.

"Jasně, že ano," řekl s povzbuzující upřímností. "Ale nezapomeňte, kde jste, seržante. Tohle je generální štáb... mozky

armády. Takže je nasnadě, že většina této mozkové kapacity je věnována hledání lepšího, výhodnějšího přidělení pro majitele těchto mozků... což znamená, že tady je to samá politika... pokud to říkám dost jasně."

"Moc ne, pane."

Důstojník si povzdechl.

"Pokusím se vám to vysvětlit jinak. Tady každý zná někoho a ty konexe využívá, aby dostal lepší flek. Čím vyšší konexe, tím lepší flek. Na druhý straně, vy a vaše družstvo jste zrovna dorazili a tudíž nikoho neznáte... což v tuhle chvíli znamená, že se musíte spokojit s prací, kterou nikdo jiný nechce. Očekávám, že až si uděláte známosti, dostanete lepší službu, ale prozatím je to takhle."

Uvažoval sem zmínit se o kontaktech s Mafií, ale usoudil sem, že v této situaci by to velkou cenu nemělo a navíc by to mohlo být chápáno jako hrozba. Pak mě napadlo něco jiného.

"Je tady generál Badaxe, pane?"

To důstojníka zarazilo.

"Vy znáte generála Badaxe?" řekl s vysoko pozdvihnutým obočím.

"Ne nijak blízko, pane," připustil sem. "Jednou sme se letmo potkali."

"Aha. No, samozřejmě, že je na štábu. Řek bych ale, že zjistíte, že je indisponován... tedy aspoň posledních pár týdnů byl."

"Není náhodou tou indispozicí žena, pane? Velmi, velmi rozložitá... silně naličená se spoustou šperků?"

Než důstojník odpověděl, vyneslo mi to od něj upřený pohled.

"Po pravdě řečeno, ano," řekl nakonec. "Na někoho, kdo zrovna přijel do štábu, jste pozoruhodně dobře informován... nebo znáte také tu... mladou dámu?"

Usoudil sem, že z mnoha důvodů bude nejmoudřejší opravdovou povahu našeho vztahu k Marfě nepřiznávat.

"Byla s generálem, když sem ho na dvoře potkal," řekl sem skoro po pravdě.

"Vy jste byl na královském dvoře?"

"Ano, pane... ale už před nějakou dobou... než si král vzal královnu Bolehlavu."

"Chápu," řekl důstojník zamyšleně, pak složku, kterou držel, odložil a začal se znovu prohrabovat v papírech.

"V tom případě bych možná našel nějaké mnohem příjemnější přidělení."

"Žádný spěch, pane," řekl sem. "Dokážu si představit, že když je generál dlouho pryč, začne to být trochu neuspořádaný."

"Vlastně ne," řekl důstojník nepřítomně. "Jde to mnohem hladčeji."

"Prosím?... pane?"

"Cože? Aha," řekl a vrátil se k tématu. "Nejspíš bych to neměl říkat, ale když už osoby, o které se jedná, znáte..."

Zarazil se a rozhlédl se kolem, jako by mezi stohy papírů mohl někdo okounět... což, když uvážíme jejich výšku, bylo docela možný.

"Jestli generála Badaxe znáte, tak nejspíš taky víte, že je sice schopný velitel, ale trochu nepružný v názorech, jak se co má dělat. Tedy, chce aby se to dělalo po jeho, ať už existují lepší způsoby nebo ne."

Tento popis seděl na každého v armádě, koho sem potkal, od hodnosti desátníka výš, ale spokojil sem se s tím, že sem kývl na souhlas.

"Spousta důstojníků, kteří jsme se za nynějších tažení dostali do štábu, sloužila původně pod Julem Velkým, když vedl invazi do Possilta. Z jedné strany je to pěkný, protože nám to zaručuje pozici v possiltské armádě, ale taky to znamená, že víme, že se to dá dělat jinak, než generál Badaxe chce... a mnohem líp. Potíž je v tom, že dosud jsme bez obejití generálových příkazů nebyli schopni provést žádné změny nebo zlepšení."

"A teď?" naléhal sem a ani se neobtěžoval připojit "pane".

"Teď, když je generál 'indisponovaný', důstojník se usmál a v duchu se trochu zatoulal, "jsme necháni na pokoji, což znamená, že si to můžeme dělat pro změnu po svém. Jestli budeme mít od Badaxe pokoj ještě pár týdnů, mohli bychom tuhle armádu dát dohromady tak, aby opravdu fungovala. Řeknu vám, sloužit pod Julem Velkým nebyla občas žádná legrace, ale ten člověk věděl, jak řídit armádu. Zajímalo by mě, jak se mu teď v penzi vede?"

"Když sem ho viděl naposled, tak výborně."

Povím vám, kdyby dveřmi vešel sám Bůh, neudělalo by to na důstojníka větší dojem. Posadil se zpřímá, jeho oči ztratily zasněný pohled a soustředili se na mě... až sem si všiml, že by mu mohly vypadnout.

"Vy znáte Jula Velkého?" zašeptal uctivě. "Kdy jste s ním naposledy mluvil?"

"Před pár týdny," řekl sem. "Těsně než sme s Frigem nerukovali. Popíjeli sme s ním a několika přáteli v jeho vile vínko."

"Vy jste byl hostem v jeho vile? Povězte, je..."

Důstojník se zarazil a zatřásl hlavou jako pes.

"Promiňte, seržante?" řekl skoro už normálním tónem. "nechtěl jsem vyzvídat. To proto, že Julius Velký platí tady na štábu za legendu. Když jsem pod ním sloužil, byl jsem mladý důstojník a osobně jsem ho nikdy nepoznal... jenom ho několikrát viděl při přehlídkách a inspekcích."

"To je fakt škoda," řekl sem soucitně. "Je to opravdu skvělý chlap. Líbil by se vám... pane."

Konečně sem se upamatoval, že mluvím s důstojníkem. Moje pane mu připomnělo, proč vlastně v jeho kanceláři jsem.

"Když o tom teď uvažuji," řekl a sundal nějaké papíry z vrcholu jiného stohu, "je tu něco, kam bych vás s družstvem mohl přidělit. Chtěl byste řídit jedno z našich skladů zásob?"

Vypadalo to jako přesně to, co sme potřebovali, abysme způsobili armádním pokusům o reorganizaci co největší škodu. Taky sem si všiml, že nyní se mě důstojník ptá, jaké přidělení chci.

"To vypadá dobře, pane."

"Dobrá," řekl a začal škrábat do papírů. "Celou osádku máme zrovna na ošetřovně - snědli špatné chili nebo něco."

Takže já vás tam dám jako náhradu, a až se z toho dostanou, půjdou na ta místa sanitárních techniků."

Napadlo mě, že ti hoši ze svého nového přidělení nejspíš moc nadšený nebudou, ale to samozřejmě není můj problém. Bude ale dobrý dát si nějakou dobu pozor, aby se k nám někdo ze závětrí nepřikradl.

"Děkuji, pane," řekl sem a taky to tak myslel.

"Takže se hlase ve Skladišti číslo 13 a jste tam."

"Ano, pane... ehm... je to daleko? Mám družstvo venku a máme s sebou veškerou bagáž..."

"Zastavte si nějaký vůz, co tam jede, a svezte se," řekl. "To je jedna z nejlepších věcí na práci na genštábu... protože tu jsou skladiště, je tu vždycky spousta vozů. Jenom zřídka musíte jít někam pěšky."

"Ano, pane. Ještě jednou díky, pane."

"Ach... seržant Kvido?"

"Pane?" obrátil sem se k němu.

Po stole ke mně přisunul stoh papírů, který musel vážit přes dvacet liber.

"Protože se svezete, mohl byste tohle vzít s sebou a nečekat, až to doručí kurýr."

"To... nerozumím, pane," řekl sem a podezřívavě si tu horu mrtvé váhy měřil, jako by to byl vzdálený příbuzný, který neohlášeně přijel na návštěvu. "Chcete, abych vám to uložil do skladu?"

"Ovšem, že ne," důstojník se usmál. "To máte k výdajovým a inventárním formulářům."

Čím víc sem slyšel, tím míň se mi to líbilo.

"To myslíte, že když budeme něco vydávat nebo do skaldy přijímat, musíme všechno tohle vyplnit... pane?"

"Vy mi nerozumíte, seržante," pravil. "Tohle nejsou formuláře."

Zalila mě vlna úlevy.

"... Tohle jsou jenom instrukce k vyplňování formulářů!"

Vlna úlevy zmizela jako panák whiskey ve džbánů vodou ředěného punče.

"Tak instrukce," opakoval sem tiše a zíral na hromadu.

Přidělení se najednou nejevilo tak skvěle jako ještě před pár minutami.

Důstojník si všiml výrazu mého obličej.

"Ale no tak seržante," řekl a věnoval mi, co sem předpokládal, že to má být otcovský úsměv. "není to tak zlé, jak to vypadá."

"Opravdu?"

"Ne. Jakmile se s tím seznámíte, je to úplně jednoduchý. Stačí si přečíst všechny tyhle instrukce, pak se jimi naprosto řídit a všechno bude v pořádku."

"Když to říkáte, pane," řekl sem, ale nepřesvědčil mě.

"Ano, říkám... seržante," vzdal další přesvědčování. "Říkal jsem vám, že to musíme dostat pod kontrolu a k tomu je příslušná dokumentace životně důležitá. Může to vypadat jako spousta zbytečného obtěžování, ale věřte mi, bez správně vyřízených zásobovacích papírů i ty nejlepší armády uvíznou a přestanou fungovat."

"Ano, pane. Děkuji, pane."

Zasalutoval sem a rychle se z kanceláře poroučel i s tím stohem papírů, samozřejmě. Moje chmury z té spousty instrukcí byly najednou ty tam. Místo toho sem cítil tolik optimismu, kolik sem naposledy cítil, když nás Šéf posílal na tenhle úkol, nevědět co čini. Důstojník nám právě náš úkol ohromně usnadnil.

"Bez příslušného papírování," povídal, "armáda uvízne a přestane fungovat..." a, jak víte, fungování armády bylo předmětem mého a Frigova nemalého zájmu.

Kapitola šestnáctá

"Co je špatného na tom, řídit se ustálenými postupy?"
- M. Gorbačov

Sklad, který byl skladiště číslo 13, byl doopravdy ohromný, což znamená, že obrovský, že ste měli pocit, že kdyby se zkazilo počasí, mohli z něj všechno vystěhovat a válčit venitř. Jediný problém s tímhle nápadem byl, že než by všechno vystěhovali, je docela možný, že by zapomněli, proč vlastně válčí... ale i kdyby si vzpomněli, byli by nejspíš moc unavený, aby se do toho pustili znova.

Všude byla spousta nacpaných polic, mezi nimi uličky dost široké, aby mohl projet vůz. Uličky to celé rozdělovaly na řadu ostrovů a každý ostrov byl protkán spoustou tunelů a průlezů. Když sem o uviděl, na první pohled mě napadlo, že tahle spousta bude pro nás perfektní základna, a i kdyby se něco zvtlo, schovala by se tu i velryba. Navíc sme objevili, že posádka, kterou sme nahradili, si to tady očividně zabydlela, protože po skladu byla spousta "hnízd" a brlohů vybavená skládacími lehátky, houpacími sítěmi a polštáři a dalšími věcmi zjevně štípnutými z hromad zásob.

Stručně řečeno, bylo to tu báječný a jednotka neztrácela čas a usadila se. Někteří se rozprchlí a prozkoumávali, co sme to zdědili a měli mít na starost, zatímco pár z nás se snažilo probrat a utřídit papíry a tabulky navršený na stole.

"Teda, páni!" řekl Šu Moucha, který se s bratrem vynořil ze skladu. "tolik věcí na jednom místě sem ještě neviděl! Mají tu všechno!"

"Ale spousta z toho je stará," řekl Hub Moucha. "To na farmě máme novější, než sou některý krámy tady... a to spousta toho je ještě po Pramouchovi."

"Pramouchovi?" řekl sem, než sem si rozmyslel, jestli opravdu stojím o odpověď.

"To byl náš dědeček," vysvětloval Šu. "Jasně, někdy sme mu říkali..."

"Dokážu si to přestavit," skočil sem mu do toho, než stihl pokračovat.

Napadlo mě, že nesmím zapomenout a nikdy nenavštívit Mouchovic farmu.

"Nemůžu přijít na to," řekl Chroust, který se připojil k naší rozmluvě, "jak to tady všechno sledovali. Nevypadá, že by tu byl nějaký pořádek nebo systém, podle kterého je to tu uskládněné. Jakoby prostě jenom starý věci posunovali dozadu a nový dávali dopředu, jak to přišlo, a vůbec se nesnažili je nějak roztřídit."

To zaznělo nepříjemně jako zrod nápadu, který by mohl zlepšit naši výkonnost... což by, samozřejmě, bylo to poslední, co bysme s bratrance rádi viděli. Mrkl sem na Friga a viděl, že si myslí to samé. Když zachytil můj pohled, lehce zavrtěl hlavou, aby to potvrdil.

"Ehmm... myslím, že to není zas tak špatnej systém, Chrouste," řekl sem a překotně přemýšlel. "Ty bys chtěl všechno to tady přerovnat, abys měl místo pro každou novu zásilku?"

"Tomu se můžeš vyhnout, když se to udělá místo pro každý druh zboží," nevzdával se svého nápadu. "Musíme něco udělat, abysme to tady uspořádali. Jinak strávíme všechn čas hledáním každý maličkosti, abysme ji mohli vydat. Nechápu, jak to tady bez nějakého systému mohli vůbec dělat."

"Systém mají v pořádku," řekl Čarovčelka, který vzhledl od Příručky k vyplňování formulářů, kterou čet. "Problém je, že museli dělat tolik zbytečného papírování, že jim nespíš na uspořádání samotného skladiště nezbyl čas! Nemůžu věřit, že po nás chtějí, abysme pro vydání a příjem každý věci vyplňovali všechny tyhle formuláře."

Blesklo mi hlavou, co říkal důstojník, a dostal sem nápad.

"Včelko, myslíš, že bys dokázal vymyslet lepší skladovací systém?" řekl sem.

"Možná jo," řekl a zavřel příručku. "Uvidíme... potřebujeme něco jako mapu skladu... vlastně dvě, jednu, abysme věděli, co už tu je a kde to je, a druhou, kde by byly sektory podle druhu zboží... a pak jednoduchý seznam na příjem a výdej, abysme měli přehled..."

"Dobrý," přerušil sem ho, "dej se do toho. Zjisti, co budeme muset udělat a co budeš potřebovat vědět."

To mi, samozřejmě, vysloužilo od Friga tvrdý pohled.

"Tak... tak jo, když myslíš, Kvido," řekl Včelka váhavě a díval s na příručku. "Neměli bychom se ale řídit zavedenými postupy?"

"Jen se do toho dej a vymysli to," řekl sem. "O papírování se budeme starat, až to tady dáme dohromady a budeme si myslet, že to funguje, jak má."

"Dobrá," pokrčil Včelka rameny. "Pojďte sem na chvíli, chlapi, ukážu vám, co potřebuju. Když byste začali zjišťovat, co a kde tu máme, a já začnu dávat dohromady knihu příjmu a výdeje a..."

"Promiň, seržante Kvido," řekl Frigo. "Moh bych si s tebou promluvit soukromě?"

"Zajisté, seržante Frigo," s úsměvem sem mu to vrátil a následoval ho trochu stranou od radící posádky.

"O co se to snažíš?" zasyčel, jakmile sme byli sami. "Možná mi něco ušlo, ale měl sem dojem, že zlepšení výkonnosti je to poslední, co tu chceme!"

"Taky že jo," odvětil sem. "Jenomže celá jednotka si myslí opak. Tím, že sem trval na tom, aby Včelka vymyslel hotový plán, sem jenom získal trochu času, než budeme muset nějaký změny udělat."

"Dobrá," řekl Frigo, "ale co potom, až to vymyslí?"

"Tak buď budeme zdržovat dál... nebo uvidíme, jestli se to ještě víc nezamotá, když budeme pokračovat a neřídít se armádními postupy. Důstojník, kterej mi dával instrukce, si byl jistej, že když nebude vyřízeno to papírování, o kterým mluvil Včelka, armáda se zadře. Aspoň budeme mít šanci vidět, jestli je to pravda nebo ne."

"No nevím," bratranec se zamračil. "Zdá se mi, že..."

"Kvido! Frigo!!"

Otočili sme se a uviděli, jak se na nás řítí nějaký zjevení. Nejdřív sem si myslel, že je to jeden z těch nových obrněných vozů, které armáda zkouší... stejně jenom aby vylepšila přehlídky. Pak sem se podíval znova a uviděl, že to je...

"Marfo!"

Když sem to ze sebe dostal, byla naše společnost už u nás a každého nás mohutnou paží popadla do zdrcujícího objetí.

"Zaslechla sem, že ste chlapi tady, a tak sem musela zaskočit a pozdravit se s váma!"

Protože sem byl spíš vedle ní než přímo před ní, viděl sem, že naše jednotka všeho nechal a zírala na nás... což je normální reakce lidí, co vidí Marfu poprvé.

"Naz... nazdar, Marfo," řekl Frigo a podařilo se mu vykroutit. "Jak se vede? Někáký zprávy od Šéfa?"

"Ani slůvko," řekla Marfa a pustila mě. "Před nějakou dobou přišly přes sledovací prsten, kterej sem mu dala, legrační signály, ale pak se to uklidnilo a všechn vypadá normálně."

"Myslíš, že je v pořádku?" zeptal sem se. "Už bude pryč skoro tři týdny."

"Možná... možná ne," pokrčila rameny. "Nezapomeň, že čas neběží ve všech dimenzích stejně. Tam, kde je, to může být pár dní."

"Rozumím," kývl Frigo důležitě, "jako v té knížce od Moorcocka "Věčný šampion".

"Správně," rozzářila se Marfa. "A k tý další otázce, líp už to jít nemůže. Hugo a já sme vzplanuli jako věchet slámy.

Teda řeknu vám, chlapi, chvástání nemám ráda, ale tak sem ho roztoužila, že myslím, že úplně zapomněl, že je v armádě... tím spíš, že jí má velet."

Knížku, o který před chvílkou mluvili, sem sice nečetl, ale k tomuhle sem měl co poznamenat.

"Ehmm... Marfo?" pronesl sem. "To možná tak dobrý není."

"Jak to myslíš?" řekla, úsměv jí zmizel a koukala ze mě na Friga a zpátky. "To byl přece můj úkol, ne?"

"Pověz jí to, Kvido," přehodil Frigo sdělení špatných zpráv Marfě na mě.

"No, podle toho, co sem slyšel," řekl sem a přál si, abych byl radši mrtvej nebo jinak zaneprázdnněnej, "tak armáda bez něj funguje líp."

"Ale to nedává smysl!"

"Dává, když si uvědomíš, že jeho bezprostřední podřízení jsou důstojníci, kteří mají výcvik a sloužili pod Velkým Julem," řekl Frigo, který se odhodlal přispěchat mu na pomoc. "Čím víc ho držíš mimo armádu, tím víc si to tito důstojníci mohou dělat po svém... a vypadá to, že se ve vojančení vyznají líp než generál Badaxe."

"Takže ty říkáš, že to nejlepší co, můžu udělat, aby to šlo šejdrem, je nechat Huga zase velet armádě?" řekla Marfa a zamyšleně se kousala do rtů. "Je to tak?"

"Vypadá to tak," řekl sem s úlevou, že sem nemusel tento logický závěr vyslovit první. "Je mi to fakt líto, Marfo." Mohutně si vzdychla, což je u ní je opravdu něco, potom nasadila pokřivený úsměv.

"Ach jo," řekla. "Byla to legrace. Stejně je pěkný vědět, že když si zamanu, pořád ještě vyvedu mužského z míry." Zdvořilost a pud sebezáchovy mě přesvědčily, abych upustil od nějakých poznámek.

"Takže nejspíš se jenom rozloučím a zamířím k Velkému Julovi," pokračovala. "Nějaký zprávy od ostatních?"

"Taky toho nechali," řekl Frigo. "Uvidíš se s nima u Velkého Julia a oni ti řeknou podrobnosti."

"Takže všechno visí na vás dvou, co?" zamrkla na nás. "No, hodně štěstí. Už radši půjdu a nechám vás pracovat. Vypadá to, že kamarádi na vás čekají."

Ohlédl sem se, kam se dívá, a opravdu, celá jednotka tam stála střídavě na nás hleděla a střídavě si spolu mumlali. Zamávali sem Marfě na rozloučenou a přišourali se k nim.

"Kdo to byl?" řekla Pavučka podezřívavě.

"Kdo, tamta?" řekl sem a snažil se, aby to vypadalo nedbale. "Aha, to byla jedna naše stará kamarádka."

"Povídá se, že je to generálovo děvče," řekl Chroust rozhodně.

"Kdes to slyšel?" zeptal se Frigo nevinně.

"Tu a tam," pokrčil Chroust rameny. "To víte, na generálním štábu není moc osob, které by odpovídaly jejímu popisu." Dostal nás.

"Není na čase, abyste nám chlapi řekli, o co tu přesně jde?" řekl Čarovčelka.

Příliš pozdě mi došlo, že sem inteligenci naší jednotky vážně podcenili.

"Co tím myslíš?" řekl Frigo a pořád se snažil blufovat.

"Ale no tak, Frigo," povzdechl Chroust, "už od výcviku je jasný, že ty s Kvidem doopravdy do armády nepatříte. Na obyčejný rekruty toho umíte až moc."

"Na někoho, kdo se to má poprvé učit, se umíte prát a střílet až moc dobře," dodal Šu Moucha.

"... A máte spoustu známostí na vysokých místech," předala se Pavučka, "jako třeba u Mafie."

"... A s ďáblý," dodal Včelka.

"... A teď s generálovou dívkou," dokončil Chroust. "Takže chceme vědět, co doopravdy v armádě děláte?"

Předpokládám, že nikomu z nás do toho nic není, ale dokud sloužíme spolu, tak všechno, co se týká vás, se taky týká nás."

"Tady Včelka si myslí, že ste část nějaký tajný vyšetřovací party," řekl Hub Moucha, "a jestli jde o tohle, tak se budeme snažit pomoci... tedy pokud nemáte vyšetřovat nás."

"No dobře," řekl Frigo a potřásl hlavou, "myslím, že ste nás dostali. Včelka má pravdu. Víte, armáda po nás chce..."

"Ne," řekl sem tiše.

Frigo po mně střílel očima, ale pokračoval.

"Kvido má na mysli, že o tom nemáme mluvit, ale když už jste..."

"Povídal sem 'Ne!', Frigo!" řekl sem a postavil se proti němu. "Jednotka s náma vždycky hrála na rovinu. Povídám, že je načase jim říct pravdu... skutečnou pravdu."

Frigo zaváhal, protože není nijak žhavý se se mnou přetlačovat, pak pohlédl na mě a na jednotku.

"Dobrá," řekl konečně. "Je o tvůj pohřeb... tak do toho a pověz jim to."

Se založenýma rukama se opřel o zed' a já jednotce povídal o našem úkolu. Začal sem s tím, jak Šéfův plán zabránit královně Bolehlavě ovládnout svět selhal, když král Rodrik zemřel, a pokračoval k našemu plánu pokusit se využít přidělení do skladu ke zkomplikování postupu armády. Když sem mluvil, byli úplně ticho, a dokonce když sem skončil, neřekl nikdo dlouho ani slovo.

"No," přerušila ticho Pavučka, "jak to vidím já, tak každou zásilku zkazit nemůžeme, nebo nás odsud armáda prostě vyrazí. Měli bysme to nějakou chvíli držet spíš na jedný z pěti."

"Jedna z deseti bude lepší," řekl Chroust. "Jinak..."

"Počkejte! Zadržte!" vybuchl Frigo a přerušil rozmluvu. "Chcete snad říct, že jste ochotný nám pomoci to tady vorat?"

"Jasně. Proč ne?" řekl Šu Moucha a položil mi ruku na rameno. "Od výcviku ste se tady s Plácačkou o nás starali. Je načase, abysme pro změnu udělali my něco pro vás."

"Kromě toho," přidal se bratr, "nesnažte se zničit království nebo zničit armádu. Jenom se snažte trošku věci zpomalit... a to nám nevadí."

"Navíc to zjednodušuje to," usmála se Pavučka, "že když sme pořád s vámi, poznali sme vás dost dobře, abysme vám věřili, že nám nechcete ublížit... nebo komukoliv jinému... pokud to není nezbytně nutný. Myslím, že mluvím i za ostatní, když říkám, že pro nás není problém podpořit každej plán, o kterým si myslíme, že je správněj. Mám pravdu, hoši?"

Kolem dokola bylo přikyvování a souhlasný mumlání, ale moc pozornosti sem tomu nevěnoval. Napadlo mě, že začínám líp rozumět tomu, co tím Šéf myslel, když říkal, že je nervózní, když se mu dostává víc oddanosti, než si zaslouží. Když jednotka říkala, že nevěří, že bysme někomu ublížili, přemýšlel sem, jak sme to na ně nastavili při rvačce v baru ve Twixtu. Ten detail sem při svěřování se o našich nynějších aktivitách pominu. Nijak mi to nepřídalo. Jejich pomoc sem se nechystal odmítnout, ale zjistil sem, že to posílilo moje rozhodnutí se v budoucnosti takového velení a postavení, ve kterým budu muset rozhodovat, vyhnout.

"A co ty, Včelko?" řekl Frigo. "Moc šťastně nevypadáš. Chceš z toho ven?"

"N... Ne. V tom to není," řekl Včelka rychle. "Rád pomůžu, jak můžu. To jenom, že... no, docela jsem se těšil, jak se pokusím to tady uspořádat."
"To pořád můžeš, Včelko," zamrkal na něj Chroust. "Stejně potřebujeme vědět, jak to tady vypadá, i kdybysme to měli použít k tomu, abysme to trochu zamotali."
"Je špatný, že nemáme svoje vlastní dálkaře," řekl Šu Moucha. "Pak bysme to teprv mohli obrátit vzhůru nohama."
"Cos to říkal, Šu?" Frigo najednou zpozorněl.
"Cože? Aha. No, myslím sem, že kdybysme měli místo armádních vozů na rozvoz vlastní vozky, mohli bysme nechat dodávky bloudit po celém království."
"Ne... myslím, cos to říkal o dálkařích?"
"Dálkaři," zopakoval Šu. "Vždyť víš. Ty chlapi, co řídí nákladní vozy... aspoň tak jim říkáme u nás na farmě."
Podíval sem se na Friga a on na mě a z našich úsměvů sem poznal, že myslíme na to samý.
"Pavučko," řekl sem, "ty si ve Twixtu našla Mafii... myslíš, že bys to mohla udělat znovu?"
"Jistě," pokrčila rameny. "Proč?"
"Mám vzkaz, který chci, abys odevzdala donu Brucovi," usmál sem se. "Myslím, že sme zrovna přišli na něco, s čím by nám mohl pomoci."

Kapitola sedmnáctá

"Já vás naučím mluvit!"
- N. Webster

"Hej, Plácačko," řekl Šu Moucha, který vykoul z jednoho okna skladu, "víš, že venku je spousta vozů a sedí tam spousta vozků?"
"Ne," řekl sem, "ale jestli mi zabroukáš pár taktů, tak to zaimprovizuju."
Dobrá, je to starej vtíp. Jak už sem říkal, v armádě starý vtípy zabírají. Naneštěstí tenhle vtíp byl pro našeho na farmě vyrostlýho kolegu očividně příliš starý.
"Cos to říkal?" řekl a vypadal poněkud zmateně.
"Kašli na to," odvětil sem. "Je to armáda nebo civilové?"
Pro rozvoz zásilek ze skladu sou vojenský vozy, ale dodávky do skladu od dodavatelů zajišťují sami dodavatelé a tudíž civilové.
"Civilové," řekl Šu.
"Vozy sou naložený nebo prázdný?"
"Odsud vypadaj prázdný."
Koukl sem na Friga.
"Myslíš, že to můžou být dálkaři, který čekáme?"
"To je snadný zjistit," pokrčil rameny. "Hej, Šu! Co dělají?"
"Nic," oznámil Moucha. Jenom tam sedí a povídají si."
"To vypadá na ně," zašklebil se Frigo spokojeně. "Myslím, že rozdáváš, Chrouste."
Jak můžete z poslední poznámky poznat, zabývali sme se naší oblíbenou kratochvílí, tedy dračím pokerem.
"Nemohl by jeden z vás jít ven a promluvit s nima nebo něco?" řekl Šu, když dorazil ke stolu.
"To by ničemu neprospělo," řekl sem mrkl na svoje slabý karty. "Promluví s náma, až se domluví a budou připravený... dřív ne. Popadni židli a klídek."
Jak se ukázalo, bylo to několik hodin před jakýmkoliv kontaktem s vozky. Konečně k němu došlo, když do dveří skladu klátivě vešlo velký pupkatý individuum s tetováním na paži a zastavilo se nad naší hrou.
"Hej, Hej!" ušklíbl se, "tak bude s náma někdo mluvit, nebo co?"
Protože sme s Frigem velký chlapíci, který dokážou svou váhu ukázat, neznamená to ještě, že nějak zvlášť snášíme, když někdo dělá to samý.
"Mysleli sme si, že s náma budete chtít mluvit, až se domluvíte a budete připravený, dřív ne," řekl Frigo a vstal. "Máte s tím nějaký problém?"
"Aha, jo?" zahřimal chlápek tváří v tvář Frigovi. "Tak pro vaši informaci sme se domlouvali a... a... aha. Jo."
Chtělo to trochu úsilí, ale podařilo se mi úsměv skrýt. Tenhle chlapík byl už teď při vyjednávání v nevýhodě, protože bratranec ho dostal v jeho vlastním rohu. Když se rozdávalo hulákaní, moc ho nedostal, a tak se stáhl za svou druhou obrannou linii.
"My... eh... proslychá se, že hledáte nějakou civilní dopravu, tak sme mysleli, že zaskočíme a uvidíme, jak by to pro nás vypadalo."
"Zboží je támhle na nakládací rampě," řekl sem a palcem ukázal tím směrem. "A tady je seznam, kam to má jít. Vyplat' nás."
Kývl sem na Včelku, který chlápce podal papíry k zásilce, kterou sme připravili. Jak sem říkal, čekali sme je. Chlap koukal na papír, který držel, jako by to bylo přejeté zvíře.
"Jenom tak, jo?" ušklíbl se. "Co si takhle promluvit o našich taxách za dopravu, co?"
"To není třeba," pokrčil sem rameny. "Sem si jistě, že nám budete počítat férový ceny."
"Jo?" řekl a podezřívavě zašilhal.
"Jistě," řekl sem a věnoval mu svůj nejlepší spikleneckej úsměv, "zejména když budou taxi prověřovaný... a když budou vybočovat, bude vyšetřování."

"Nějaký vyšetřování," uchichl se vozka. "Pořád máme vyšetřování od Dvora... a nic nám nenašli. Když nás budou moc otravovat, prostě pohrozíme, že zastavíme dopravu po království."

"Nemluvíme o vyšetřování od Dvora," řekl Frigo. "Mysleli jsme úplně jiný vyšetřování."

"Jo? A jaký?"

Frigo na mě mrkl. Zhluboka sem se nadechl a zgustnul si.

"Don... de don don. Don... de don don Bruuuuuue!"

I když pro můj zpěv byste nejspíš ve Slavíkovi nehlasovali, chlápek to pochopil. Úsměv mu zmizel a ztěžka polkl... ale byl to rváč a snažil se vzchopit.

"Jo, dobrý, tak vám uděláme naše "speciální" ceny. Jenom nečekejte žádný expresní dodávky."

Ted' bylo na Frigovi, aby ukázal zuby.

"Kamaráde," řekl, "kdybysme chtěli výkonnost, neposlali bysme si pro dálkaře."

"Co to má znamenat?" zařval chlap, až se mu trochu vrátila barva, kterou ztratil při zmínce o donu Brucovi.

"Jenom to, že vaše normální dodací lhůty nám budou úplně vyhovovat," pronesl sem nevinně. "Chápete?"

"Jo... dobrý... takže sme domluvený," řekl chlápek a střídavě koukal na Friga a na mě. "naložíme a vyrazíme."

Když odcházel, nemohl sem odolat a naposledy si nerýpnout.

"Hele, Frigo," řekl sem hlasitě. "Jak bys říkal dálkaři v trojdielném obleku?"

"Obžalovaný!" vystřelil Frigo stejně hlasitě.

Tenhle vtip šel úplně mimo jednotku, ale dálkař ho pochopil. Zrazil se, a chvíli sem si myslel, že se vrátí, aby si to s náma podrobně "vysvětlil". Šel ale dál a spokojil se s tím, že místo odpovědi práskl dveřmi.

"Viš, Kvido," řekl Frigo, který se vrátil k prohlížení svých karet, "speciální ceny nebo ne, nakonec budeme muset těm kašparům zaplatit... a nyní nemáme přístup k fondům, se kterými jsme zvyklí u M.Y.T.H. Inc. operovat."

"Klid, bráchanče," řekl sem a navýšil sázku, "k tomu mě taky něco napadlo."

Svůj plán sem měl možnost vyzkoušet ještě to dopoledne, když dorazila zásilka od jednoho dodavatele. Čekal sem, až skoro vyložil, a pak sem se přiloudal k vozkovi.

"Hel... máš minutku?" řekl sem přátelsky.

"Jo," pokrčil řidič rameny. "O co jde?"

"No," řekl sem a rozhlédl se, jako bych čekal poldy, "mám informaci, o který si myslím, že bys jí měl dát vašim vědět."

"A to?"

"Povídá se, že královna žádá revizi účtů vojenských dodávek," řekl sem. "něco, že spousta dodavatelů nám účtuje za dodávky víc než civilistům."

"Revizi?" opakoval a vypadal opravdu nervózně.

"Jo, povídá se, že jestli nějakou firmu chytí, že švindluje na armádě vydělává, zavrou jí a vláda jí všechno zkonfiskuje."

"A na to mají právo?"

"Hele, tady mluvíme o královně. Ta má právo na všechno."

"Kdy se to má stát?"

"Podle toho, co sem slyšel, tak ne dřív než příští měsíc," řekl sem. "Myslel sem si, že bys to rád věděl trochu napřed."

Viš, jenom pro případ, že by ceny některých hochů potřebovali rychle přehodnotit. Mohli byste to udělat ještě, než revize začne."

"Hele, díky! To si cením."

"Jo? Tak to řekni i sjejm šéfům a uvidíme, jestli to ocení i oni. Jestli jo, tak by bylo dobrý, kdyby k úpravě cen přidali malou náhradu jako zpětnou úpravu cen... kterou bys sem možná mohl hodit, až přijedeš s další dodávkou?"

"To udělám," řekl a zuřivě kývla. "A ještě jednou díky. To ti nezapomeneme."

* * *

Potom šly věci pěkně hladce. Jenom sme museli párkrát rozhodit zvěsti o revizi i dalším dodavatelům, a brzy se dostavil stálý přísun "náhrad" ... víc než stačilo na placení dálkařů. Navíc se ukázalo, že Včelkův plán reorganizace skladiště funguje tak dobře, že sme měli každé den spoustu volného času, který sme věnovali tříbení našeho umění v dračím pokeru... nebo taky našemu novému končíku: tvořivému zásobování.

Tahle kratochvíle se ukázala být daleko větší zábava, než kdokoliv z nás očekával, hlavně proto, že pravidla sme si dělali sami. Protože sme se dohodli zmastit jeden příkaz z deseti, měli sme spoustu času rozhodnout, který příkaz to bude a jak to provedeme. Víte abysme se kryli, dohodli sme se, že nejlepší bude prohodit položky, jejichž inventární čísla si byla podobná aby chyba vypadala jako běžný přehlídnutí, jako třeba 6 za 8... nebo se prostě jednalo o věci podobného charakteru, takže to vypadalo, že sme se prostě spletli, jako když sme jednotce, která požadovala zimní výbavu, poslali letní uniformy.

Můj nejoblíbenější kousek byl, když sme několikrát poslali balíky propagačních letáků jednotce, která zoufale požadovala toaletní papír. Připadalo mi to docela vhodný.

Jak říkám, byla to legrace... taková legrace, že sem měl nepříjemný pocit, že to nemůže trvat dlouho. Jak se ukázalo, měl sem pravdu.

Zábava skončila, když sem dostal rozkaz hlásit se u našeho velícího důstojníka.

"Pohov, seržante Kvido. Zrovna sem si prohlížel přehled výkonnosti vaší jednotky. Podle toho, co sem viděl, to vypadá, že je načase, abychom si promluvíli."

Tohle mě spíš znátlo, než znervóznilo, protože požadované kopie papírů sme neposílali... většinou proto, že sme je vůbec nevyplňovali. To potvrdila další důstojníková slova.

"Vypadá to, že vaše družstvo nemá vyplňování zásobovacích formulářů, jak to vyžadují předpisy, nijak zvlášť v oblíbené, seržante."

"Máme spoustu práce, abychom zvládli rutinu, pane. Asi sme se se zprávami trochu opozdili."

"Trochu opozdili? To ani zdaleka nevystihuje," procedil. "Nemůžu najít jediný formulář z vašeho skladiště od té doby, co jste to tam převzali. Ale nevadí. Naštěstí máme celkové výkazy, takže si můžu udělat představu, jak si vedete."

To mě trochu zneklidnilo, protože sme si mysleli, že se vyskytnou spíš opakované žádosti a upozornění na opožděné papíry, než aby někdo věnoval pozornost tomu, co ve skutečnosti děláme. Ale vysvětloval svoje aktivity nejruznějším autoritám není pro mě nic nového, takže alibi sem měl připravený.

"Jste si, seržante, vědom, že vaše jednotka vykazuje devadesát pět procentní výkonnost?"

"Devadesát pět procent?" řekl sem upřímně překvapený, protože náš plán jeden z deseti by měl zajistit aspoň devadesát procent.

"Vím, že je to hodně," řekl důstojník, který si mou reakci špatně vyložil, "zejména když uvážíme, že normální výkon je šedesát pět procent, dokonce i u zkušených zásobovačů. Samozřejmě, že zkušené oko umí číst mezi řádky a získá tak velmi dobrou představu, co se děje."

"Pane?"

"Vezměte si například tuhle zásilku," řekl a zvedl jeden z listů, které měl před sebou. "Chce to bystré oko se smyslem pro detail, aby si všimlo, že tahle žádost o zimní uniformy byla už několik měsíců stará, a uvědomilo si, že jejich náhrada letními uniformami byla na místě."

V hlavě mi začalo znít na poplach, ale důstojník ještě pokračoval.

"... nebo tady, když jste nahradili toaletní papír propagačními letáky. O problémech s morálkou u téhle jednotky ví každý, ale vy jste měli nejen nápad, co s tím udělat, ale taky jste konali. A náhodou to zabralo... od vaší dodávky je jich esprit de corps na značně vyšší úrovni."

Zatímco mluvil, prohlížel sem si leták, který mi přes stůl ukázal. Rozumějte, ty balíky sme poslali, aniž sme je otevřeli, takže ten leták sem viděl poprvé. Byl na něm velký obrázek královny Bolehlavy, což není nijak ošklivá ženská, ale na tomhle obrázku vyhlížela zvlášť dobře, protože měla nemálo svůdný úsměv. Pod obrázkem byla velkými písmeny otázka: NEBYL BYS RADĚJI SE MNOU? I když se nevydávám za odborníka na sociologii jako bratranec Frigo, chápal sem, že něco takového vojáky pokleslý na duchu povzbudí.

"... Ale to se babráš v detailech," prohlásil důstojník.

"Navíc k vaší výkonnosti, jste si vědomi, že čas potřebný ke splnění objednávky je ve vašem skladišti víc než třikrát kratší než v ostatních skladištích?"

Začínal sem chápat, v jakém duchu se rozhovor ponese, netřeba dodávat, nijak nadšený sem z toho nebyl.

"To je hlavně práce vojína Včelky, pane," snažil sem se od sebe odvést pozornost. "Zkouší ve skladišti nový organizační systém... a i nový inventurní systém s menším papírováním."

"Vojín Včelka, ano?" řekl důstojník a poznamenal si to do notesu. "Až se vrátíte k jednotce, povězte mu, že bych ho rád viděl. Rád bych se o tom jeho experimentu dozvěděl víc... a když už mluvíme o experimentech..."

Opět ke mně vzhlédl.

"To, že pro některé zásilky užíváte civilní dopravu, mám chápat jako další experiment?"

"Ano, pane."

Usoudil sem, že ho to naštvalo, proto sem byl ochoten vzít vinu na sebe. Ukázalo se ale, že sem opět jednou zle odhadl situaci.

"Víte, seržante," řekl a opřel se, "armáda zvažovala pro rozvoz dodávek použít civilní dopravu, ale upustili od toho, protože to bylo drahé. Podle tohohle jste ale nejspíš prokázal, že se mýlili. Samozřejmě, že než jste se do takového experimentu pustil, měl jste to projednat se mnou, stejně jako bylo mimo vaši pravomoc pověřit vojína Včelku, aby změnil zavedené postupy. Ale s vašimi výsledky lze těžko něco namítat. Kromě toho v dnešní době se jen zřídka najde voják, a ještě k tomu naverbovanec, který se nebojí ukázat trochu iniciativy."

Cítil sem jak se mi svírá žaludek.

"... A organizace, která roste tak rychle jako ta naše, potřebuje..."

Zavřel sem oči.

"... velení. Proto s velkým potěšením schvaluji vaše povýšení na poručíka a..."

Otevřel sem oči.

"Počkejte!" řekl sem a zapomněl na zásady oslovování nadřízených. "vy ze mě uděláte důstojníka??"

Vypadalo to, že moje reakce důstojníka překvapila.

"No... ano," řekl. "Normálně bychom vyžadovali, abyste chodil do důstojnické školy, ale v téhle situaci..."

"To by stačilo!" ušklíbl sem se a naprosto se přestal ovládat. "TADY JÁ KONČÍM!"

Kapitola osmnáctá

"Má někdo nějaký plán?"

- G. A. Custer

Nutno říct, že naše znovushledání se zbytkem týmu M.Y.T.H. Inc. u Velkého Julia nebyla žádná velká sláva.

Rádi sme se zase viděli a náš hostitel byl s vínem ze svého sklepa víc než štědrý, ale na rozdíl od všeobecného

přesvědčení pít ne vždy zlepšuje náladu. Podle mý zkušenosti zesiluje náladu, kterou zrovna máte... když ste šťastný, stanete se hodně šťastným a když ste náhodou v depresi, octnete ještě ve větší... a neblahé okolnosti způsobily, že sme moc šťastný nebyli.

Nešlo ve vyhnout faktu, že ve snaze zastavit královnu Bolehlavu sme žalostně selhali. Snažili sme sice přesvědčit sami sebe, že pro pět jedinců a draka to byl nespelnitelný úkol, ale bylo to poprvé do doby, co sme se dali dohromady, že sme nějaký úkol nespelnili. To, že to nebyl opravdový úkol, který by si někdo objednal, ale jenom laskavost pro Šéfa, moc nepomohlo... jestli něco, spíš sme se cítili hůř, že sme nechali Šéfa na holičkách, než kdybysme přišli o honorář od klienta.

"Měli ste potíže dostat se z armády?" zeptala se Tananda, když sme vysvětlili, proč sme zpátky.

"Vlastně ne," řekl Frigo a ze džbánu si dolil do poháru víno Velkého Jule. "nakonec sme ale museli sehnat generála Badaxe, aby to schválil. Když jsme mu řekli, že máme od Skeeva zvláštní úkol, bez dalších otázek to podepsal. Jediný problém byl, že opravdu chtěli, abychom zůstali... že, poručíku?"

Začal se zubit, ale pak si z výrazu mého obličejce všiml, že nemám náladu, aby si ze mě utahoval.

"Naštěstí," pokračoval honem, "se nás snažili udržet tím, že nám pořád nabízeli, že nás ještě povýší... což bylo, nutno říct, pokušení, kterému nebylo těžké odolat."

Co bratrance ve svém sdělení opatrně vynechal, bylo, že opravdovej problém při odchodu nebyla armáda... ale naše jednotka. Když mluvím za sebe, dokud nebylo naše propuštění podepsané a my připravený se rozloučit, neuvědomil sem si, kolik pro mě znamenají. Dolehlo to na mě, když sem si uvědomil, že už je nespíš nikdy neuvidím.

"Tak sbohem, Kvido," povídal Čarovčelka a slavnostně mi potřásl rukou. "Jsem ti fakt vděčnej, jak si mi pomohl s magií. Myslím, že jsem se tak zabral do učení technik, že jsem se nikdy nezamyslel, jak je vlastně využít."

"To nestojí za řeč," řekl sem trošku v rozpacích. "Až odsud vypadneš, stav se za náma a já tě představím Šéfovi. O magii toho ví mnohem víc než já a myslím, že mu nebude vadit dát ti pár tipů."

"Myslíš si, že by to fakt šlo?" zeptal se Včelka. "Já jsem zatím nic neřikal, ale Velký Skeeve, to je pro mě skoro idol. Nejsem si jistej, že tady v armádě se můžu naučit dost magie, aby se se mnou obtěžoval."

"Ona je magie a magie," řekl Frigo a položil mu ruku na rameno. "Myslím, že tě rád pozná, i když už se nenaučíš víc magie, než znáš teď. Ten systém, cos pro organizaci skladiště vymyslel, je znamenitý a naše parta vždycky potřebuje... ehm, organizátory."

Obrátil sem oči v sloup, Frigo omluvně pokrčil rameny.

Na velícího důstojníka udělal Včelkův systém dojem... takový, že ho povýšil a přeložit do oddělení ke zlepšování fungování armády. Takže sme se s Frigem v duchu ptali, zda se vůbec ještě někdy k nějakému tréninku magie dostane...

Osobně sem si nebyl jistej, jestli nám Včelka, když se ukáže, k něčemu bude, protože M.Y.T.H. Inc. se orientuje na sféru služeb, tudíž nemá žádný skladiště, ale to sem si nechal pro sebe.

"Páni, díky, chlapi," mrkl Včelka mnohem víc než obvykle. "Tak... snad na viděnou."

"Dejte, chlap, na sebe pozor... slyšíte?" řekla Pavučka a stála na špičkách, aby každého z nás mohutně objala.

"Jasně, Pavučko," řekl sem a trochu sám zamrkal. "A poslouvej... až se odsud dostaneš... pokud bys pořád chtěla k Mafii, nejdřív přijď za náma... jasný?"

"Jasný," řekla a zuřivě kývala.

"... a na Zmiji si dej pozor," řekl Frigo, "když budeš potřebovat pomoc... přijď za náma!"

"Jasná věc... a vy taky nezapomeňte, když budete potřebovat pomoc... když bude cokoliv, s čím si budete myslet, že bych vám mohla pomoc, dejte mi vědět a sem tam. Platí?"

"To platí i pro nás ostatní, Plácačko," řekl Šu Moucha, popadl mi ruku a zapumpoval s ní. "Stačí říct a příběhneme."

"Nezapomenu," řekl sem. "Jenom nám dejte vědět, až půjdete z armády. Nechtěli bysme se míchat do vašich závazků k armádě."

Myslel sem to jako vtip, ale vypadalo to, že oni to vzali vážně.

"S tím si hlavu nedělej," zadíval se na mě Chroust upřeně. "My dobře víme, na kom nám záleží v první řadě... a vy taky."

Jak sem řekl, nebylo to lehký loučení. Nejtěžší na tom ale bylo, že sme věděli, že přes všechny řeči, aby nás vyhledali, byla šance, že se jim to povede, i kdyby to zkusili, hodně malá. Jakmile tady úkol skončí, zamíříme zpátky do sídla na Bazaru, a když neumí cestovat mezi dimenzemi...

"Tak co podnikneme teď?" řekla Tananda a přivedla mě tak od vzpomínek zpátky do přítomnosti. "Sbalíme to a zamíříme domů?"

"Myslím, že je tu pořád ještě jedna možnost, o který jsem mluvila na začátku," pronesla pomalu Marfa a hleděla do poháru.

Chvilíčku mi trvalo, než sem si vzpomněl, ale pak se mi to vybavilo.

"Myslíš odrovnat královnu?" řekl sem.

Přikývla. Následovalo dlouhé bezhlesné ticho, jak o tom každý uvažoval.

"No," řekl konečně Frigo. "Myslím, že bychom o měli zkusit... aspoň můžeme říct, že než jsme to vzdali, zkusili jsme všechno."

Zaváhal sem, a pak kývl na souhlas.

"Tak jo, bráchanče," řekl sem, "do toho. Velký Jule, kdybys moh najít ty věci, co sme si tu schovali, než sme se nechali naverbovat, tak s Frigem..."

"Hej... stop... ZARAŽTE!!!" zvedla Marfa ruku. "Kdo řekl, že po královně půjdete vy dva?"

"No... to je přece jasný, ne?" řekl sem trošku naštvaný, že můj pokus přisvojit si ten úkol být zmařen. Pokoušel sem se

blufovat dál. "Vždyť to je přímo náš obor... pro to sme vycvičený."

"... A to si říkal o hádce s instruktorem při výcviku, že trénink je zaměřenej spíš na donucení než na zabíjení."

"To ti starost dělat nemusí," řekl Frigo a studeně se na ní usmál. "Jsme jenom proti zbytečnému zabíjení. V tomhle případě to vypadá, že je to nutné."

"Když sem to navrhovala, myslela sem, že to budu já, kdo po ní půjde," řekla Marfa. Po rozpustilý tlustý svádivce ani stopa.

"Ty?" řekl sem. "Promiň, že to zdůrazňuju, Marfo, ale i když je tvoje tělesnost skoro zastrašující, myslím, že fyzická aktivita k tvým přednostem nepatří."

"Kdo něco říkal o fyzice?" řekla pozvedla svoje ruce plné prstenů. "Myslíš, že tohle všechno nosím pro ozdobu... nebo jako zátěž? Mám tu pár hraček, který se o to dokážou postarat."

I když v přirozený magii je pořád začátečnice, dlouho předtím, než se stala Šéfovou učednicí, zastávala místo městského čaroděje právě díky hračkám mechanický magie, kterých měla celou sbírku... většinou ve formě šperků. I když sem o podezření měl od první chvíle, co sme se potkali, nyní poprvé připustila, že aspoň některé z jejich cetek jsou smrtelné.

"Kromě toho," dokončila rozhodně si založila ruce. "Já jsem Skeevova učednice... takže ta práce připadá mně."

"... A my jsme osobní strážci, kteří mají zabránit každé hrozbě jeho bezpečnosti a klidu," odsekl Frigo. "O tvoji upřímnosti nebo spolehlivosti tvých hraček nepochybuji, ale někoho odpravit, to chce zkušenost... a my s Kvidem jsme z týmu v této oblasti jediní zkušení."

"Hoši, nezapomněli jste na něco?" vložila se do hádky Tananda.

"Na co, Tanando?"

"Vy dva jste možná mnohostranně vycvičený a zkušený v kontrolovaném násilí, ale část mého vzdělání je přímo zabíjác. Podle vaší logiky to a teda vypadá tak, že ten nepříjemný úkol padá na mě."

"Nechci ti kazit zábavu, sestřičko," řekl Kulík, "ale spíš sem počítal s tím, že se toho ujmu sám."

"Ty?" zasmála se Tananda. "Ale no tak, brácho, vždyť máš pořád ruku na šátku."

"Co... tohle?" trol se podíval na svou ruku. "To ani nestojí za řeč."

Vynadal ruku ze šátku, zahýbal prsty a dal loket na stůl.

"Chce se někdo se mnou přetlačovat? Nebo toho necháme?"

"Opravdu, Kulíku," řekla Tananda a ignorovala jeho výzvu, "už jenom proto, že tou tvou hroší kůží nic nepronikne..."

"Což je přesně ten důvod, proč se pro ten úkol logicky hodím já," dokončil trol s úsměvem.

"... Až na malý detail tvý postavy," dodala Marfa. "Promiň, Kulíku, ale ty si poslední, na koho bych pro ten úkol myslela. Kdokoliv z nás ostatních se může vydávat za místního, ale ty bys bez proměňovacího kouzla trčel jako podebranej palec."

"Tak si půjčím od sestřičky to zrcátko."

"Ani náhodou," řekla Tananda rezolutně.

"... Nebo si prostě půjčím plášť s kapucí nebo něco na zakrytí," pokračoval Kulík plynule, jako by nic neřekla. "Co ty, Velký Jule? Neměl bys tu něco dost velkého?"

"Po pravdě řečeno," řekl generál na penzi, "myslel jsem, že bych o udělal sám."

"Cože?"

"Ty?"

"To je..."

"PROTOŽE," pokračoval Velký Julius a utišil nás jednoduchou technikou zvýšení hlasu do velitelské hlasitosti,

"protože jsem už starý tudíž nejpostradatelnější."

Zabořili sme se do křesel, rozpaky sme po sobě ani nekoukali. Pár slovy se dostal k jádru toho, co vedlo k týhle krvežíznivý hádce.

"Všechny jsem vás vyslechl," řekl a využil našeho stísněného mlčení, "a nikdo nechce říct nahlas, že pokusit se zabít královnu je skoro sebevražda. Političtí vůdcové... a králové zejména... jsou v každém národě nejlépe střežení a chránění. I když se k nim dokáže dostat, což je přinejlepším pochybné, šance dostat se potom pryč jsou tak malé, že o nich nemá ani cenu uvažovat."

Rozhlédl se po shromáždění.

"Samozřejmě, že vám tohle říkat nemusím, protože to všichni stejně víte. Proto každý z vás o tu práci tak stojí... aby z toho ostatní dostal vznešeně se obětoval. Já bych vám radil, jako váš rádce v taktice, abyste na to celé zapomněli a vrátili se domů... protože nevěřím, že by Skeeve uvažoval dojít v celé věci tak daleko... nebo, když jste odhodláni mít mrtvou královnu, nechte to na mě. Jak už jsem řekl, jsem stařík, který nedělá nic jiného, než lelkuje v penzi zabývá se hloupostí. Vy všichni životu přinášíte víc, a proto jste cennější než já. Kromě toho," po tváři mu přelétl úsměv, "mohla by to být docela zábava být zase jednou v akci. Nikdy jsem nehodlal umřít v posteli."

"To je od tebe úžasný, Velký Jule," řekla Tananda, "ale to naprosto nepřipadá v úvahu. I když s náma pracuješ jako rádce, součástí našeho týmu nejsi... a jsem si jistá, že tuhle práci by nás Skeeve nikomu jinému svěřit nenechal."

"Myslím, že aspoň na tomhle se shodneme," rozhlédla se po sešlosti Marfa. "Pokud se to má provést, provede to někdo z nás."

"Tak vy pořád uvažujete dostat královnu?" zamračil se ex-generál.

"Já myslím," oznámil Kulík, vstal a protáhl se, "já myslím, že na rozumný rozhodnutí jsme všichni už moc unavený a moc jsme toho vypili. Navrhuju, abychom si šli všichni odpočinout a v debatě pokračovali ráno, až budeme mít jasnější hlavy."

"Teda, řeknu ti, tohle je ten nejrozumnější nápad, co jsme za poslední půlhodinu slyšela," řekla Tananda a taky se

protáhla... což by bylo bezva sledovat, kdybych pořád neuvažoval o diskutovaném problému.

"Chytrá hlavička, Kulíku," řekl Frigo.

"Správně."

"Jsem pro."

Všichni souhlasili, takže večírek skončila začali jsme se šourat do pokojů.

"Frigo," řekl sem, jakmile byli ostatní z doslechu. "myslíš si to, co já?"

"Že bychom měli ráno vstát o něco dřív?"

"... Protože jestli někdo půjde po královně, budeme to my," prohlásil sem.

"... A když necháme rozhodnout partu, může to dostat někdo jiný..." dodal.

"... Kdežto když je postavíme před fait accompli, bude na debaty už pozdě," dokončil sem. "Správně?"

"Správně," odpověděl.

Jak už sem řekl, s Frigem máme každé své, ale když je v sázce hodně, pracujeme spolu jedna báseň. Proto jsme se oba usmívali, když jsme ostatním přáli dobrou noc.

Kapitola devatenáctá

"Musíme si pospíšet... už je skoro pozdě!"

- P. Fogg

Jak sem se už zmínil, s Frigem jsme si na tento úkol vzali pár pomůcek, který jsme si schovali u Velkého Julia. Vedla nás k tomu obava, že by armáda zrovna neocenila, kdybysme se nechali naverbovat v plný polní... zejména, když naše vybavení bylo mnohem lepší kvality než armádní šunt.

Protože jsme bez debaty profesionálové, strávili jsme nemalou dobu probíráním zavazadel a vybíráním toho, co by se pro nadcházející úkol hodilo. Vyřadili jsme pytlíky nacpaný pískem, uříznutý tága, olověný trubky... ty se normálně používají pro jemnější prácičku. Pokusit se je použít jako smrtící by bylo jednak časově náročný a jednak dost nevkusný. I když nám to rvalo srdce, vyřadili jsme i naše kuše Iolo. V přímém střetnutí jsou skvělé, ale na utajení trochu neskladné, což mluví proti nim, protože ať už použijeme cokoli, budeme to muset pronést královským strážím pod nosem. Tohle vyloučení seznam našeho vybavení sice poněkud zredukovalo, ale pořád nám ještě zbýval slušný sortiment, abysme si mohli vybrat.

Frigo se nakonec rozhodl pro kapesní samostřel s pistolovou rukojetí a jednou klavírní strunu... čistě pro případ... zatímco já si vybral foukačku a hezkou sadu vrhacích nožů. Pro ty z vás které možná poslední položka překvapila, bych poznamenal, že i když možná nejsem tak dobrý jako Zmije, když přijde na nože, nejsem žádný nemehlo. Naneštěstí vám to nemůžu dokázat žádnými doporučeními, protože ti, kteří by mohli mojí dovednost dosvědčit z první ruky, nejsou už bohužel mezi námi... ale to sem odbočil.

"Víš, Kvido," řekl Frigo a začal vybavení schovávat pod elegantní civil, který jsme teď nosili, "když se toho ujmem, je s náma jeden problém."

"Jaký?"

"Když nás potom chytí, což, jak Velký Julius zdůraznil, je rozhodně možné, pokud nepravděpodobné, bude to zase vypadat, že se Mafie plete do záležitostí Possiltského království."

"Ale no tak, Frigo," řekl sem. "Pro Mafii pracujeme už roky a za tu dobu úřady mezi náma ctihodnou společností nedokázaly žádný přímý spojení."

"Nemyslel jsem úřady," řekl bratrance zachmuřeně. "Myslel jsem dona Ho a ostatní mafiánské šéfy, o kterých mluvil don Bruce."

"Aha... Jo."

O tom sem nepřemýšlel, ale za úvahu to rozhodně stálo. Rozhodně sem ale nebyl ochotnej nechat někoho jiného z M.Y.T.H. Inc. ujmout se toho místo nás.

"Víš co?" řekl sem. "Samotnou práci stejně udělá jenom jeden z nás... ne?"

"Jo. No a?"

"No, když to bude vypadat, že ho chytí, tak druhý ho vyřídí. Ten, co přežije, bude moci říkat, že ten, co zabil královnu, byl zrádce a byl odstraněn za porušování Šéfových rozkazů."

"To se mi zdá dobrý," řekl Frigo. "Tak vyrazíme."

Pokud se snad náš přístup ke smrti, o možnosti odrovnat jeden druhého ani nemluvě, zdá trošku otrlý, tak vám navrhuju, abyste si znova připomněli, čím si s Frigem vyděláváme na živobytí. Sme osobní strážci... což znamená, že spolu s naší prací přijímáme možnost, že jeden nebo i oba budeme muset třeba zemřít, aby osoba, kterou chráníme, přežila. Znovu opakuju, je to součást naší práce... museli bychom být pěkný tupci, kdyby nás to po takové době překvapilo.

A k možnosti, že jeden z nás bude muset odrovnat toho druhého... no, pomyšlení zabít Friga se mi nezamlouvá o nic víc, než to, že zabije on mě. Jakmile ale jednou přijmete výše zmíněnou možnost úmrtí při ochraně Šéfova těla nebo pověsti, pak ho chce jenom krůček a berete to tak, že smrt je smrt a že potom už nezáleží na tom, kdo vás na onen svět pošle. A jestli to Frigo bude muset udělat, nebo naopak já, tak máme aspoň jistotu, že to bude úhledná profesionální práce bez zbytečného rozruchu a trápení.

Sotva se rozednilo, už jsme se vyplížili z vily. Dveře jsme pootevřeli sotva na palec, kdyby snad zaskřípaly, a jakmile byla škvíra dost velká, protáhli jsme se na nádvoří. V tu chvíli to vpadalo, že se nám podařilo odejít, aniž bychom vzbudili ostatní. Zastavil sem se, abych na Friga zamrkal a ukázal vztyčený palec.

"Jitřičko, hoši!" zazněl známý hlas ze vzdálenější strany nádvoří. "Nechcete trošku posnít?"

Na lehátku se tam na ranním sluníčku rozvaloval Velký Julus a krmil se jídlem ze stolečku vedle něj.

Pššt! Nemůžeš být ticho?" sykl Frigo a s prstem na rtech pospíchal k našemu hostiteli.

"Na co?" řekl Velký Julus, pořádkem svým zvučným pronikavým hlasem.

"No... ehmm..." řekl sem a mrkl na Friga, který jenom pokrčil rameny. "Po pravdě řečeno, Velký Jule, rozhodli jsme se včerejší diskuzi ukončit, než bude dál pokračovat, a jít po královně sami. Tato snaha ovšem vyjde naprázdno, když tě ostatní uslyší a objeví se, než odejdeme."

"Aha... na to je pozdě si z toho dělat hlavu," řekl nedbale.

"Prosím?"

"Už jsou pryč... jeden po druhém, samozřejmě."

"Ano? Kdy?"

"No, počkejte... první byla Tananda... odešla pozdě v noci... pak vypadl Kulík, když se vzbudil a zjistil, že je pryč.

Marfa... ta zmizela asi před hodinou, když objevila, že už šli... teda, řeknu vám, na svůj objem se ta žena pohybuje pěkně rychle."

"Takže už jsou všichni před náma," řekl Frigo znechuceně. "A to jsme si mysleli jak jsme chytrý, když vstaneme brzo ráno."

"On je tady totiž jeden malý detail, o kterém se vaši partáci, jak jsem si všiml, zapomněli včera zmínit," řekl Velký Julus.

"Víte, dneska dává královna veřejná slyšení. Stížnosti, spory a tak. Kdo první přijde, první mele. A to je skvělá příležitost k tomu pochybnému skutku, o kterém jste diskutovali. Ale fronty jsou už od časného rána. Jednak těch, co chtějí slyšení, a pak těch, co chtějí být při slyšení."

"Tak to je skvělý!" řekl sem. "Hele, řekni mi, Velký Jule, jestli se můžu zeptat, proč ses je nepokusil zastavit?"

"Já?" zamrkal nevinně. "Já sem svoje řekl včera... a jak si vzpomínám, bylo to jednohlasně zamítnuto. Takže už to není moje věc... i když musím přiznat, že ostatní jsem se nesnažil zastavit o nic víc než vás dva. Chápete už?"

"Jo, řekl bych, že jo," řekl honem Frigo. Tak zachmuřenýho sem ho už dlouho neviděl. "Tak jdeme, Kvido! Musíme sebou hodit, jestli si chceme taky zahrát!"

Přesně jak Velký Julus předpovídal, byl trůnní sál nácpaný ke stropu a ještě víc lidí čekalo venku, jestli někdo neodejde dřív. Jak sem se už zmínil, s Frigem jsme tak narostli, že to stačí, aby nám většina lidí udělala místo, když se tlačíme.

Takže se nám nakonec podařilo prodrat na místo, odkud jsme aspoň viděli.

Dav, který se přišel jenom dívat, lemoval zdi a táhl se na dvacet stop od nich, nebo byl nácpaný na balkónech. Střed sálu byl volný pro ty, kteří chtěli slyšení u královny. Když jsme viděli tu spoustu, která stála v řadě táhnoucí se ze dveří, nezbylo nám nic jiného, než naslouchat... což nám pomohlo do značné míry se skrýt, ale velmi omezovalo naše šance na rychlý ústup, až odvedeme svou práci.

"Támhle je Marfa," řekl sem, i když to nebylo nutný, protože stála v řadě čekající na královnu a byla tam opravdu nepřehlédnutelná. "Nevidíš ostatní?"

Frigo jenom zavrtěl hlavou a dál si prohlížel dav po pravici, takže sem začal dělat to samý po levici.

Samozřejmě sem si uvědomil, že je nepravděpodobný abych zahlídl Tanandu, protože měla to proměňovací zrcátko, takže mohla vypadat, jak chtěla. Protože sem ji ale nemálo znal, měl sem podezření, že se proměnila zase v ženu a to nemálo atraktivní.

Kulík, to bylo ale něco naprosto jiného. Stačilo, abych se díval po velmi rozměrný postavě v něčem, co jí skrývá tvář a...

Frigo mě šťouchl loktem do žeber, aby upoutal mou pozornost a potom ukázal hlavou ke stropu. Chvilí mi trvalo, než sem zjistil, na co se mě snaží upozornit. Pak se něco ve stínu mezi trámy pohnulo a já ji uviděl. Byla to Tananda, která se plížila po jednom mohutném trámu, aby se dostala blíž k trůnu. Nejdřív sem se bál, že spadne, ale pak mi došlo, že je...

"Přestaň se na ní dívat," sykl mi Frigo do ucha. "Chceš, aby si jí strážě všimly?"

Uvědomil sem si, že na ní nahoru zírám jako nějaký turista, a kdybych v tom pokračoval, tak ostatní... jako třeba strážě... začne zajímat, na co se dívám, a začnou si trámy taky prohlížet.

"Tak co teď podnikneme?" zašeptal sem a odtrhl oči od Tanandina postupu.

"Hejbneme sebou," řekl Frigo, "... a to hezky rychle, jestli chceme skórovat dřív, než to zkusí ona. Ale v tomhle davu... víš, co, zkus to nalevo a já to zkusím tudy."

"Jasný!" odvětil sem a jemně vrazil loket do ledvin chlapíka přede mnou, abych si uvolnil cestu na druhou stranu trůnního sálu.

Ukázalo se ale, že dostat se blíž k trůnu se mnohem snáz řekne, než provede. Nejdřív sem se obával, že kdybych postupoval moc rychle, upozornil bych na sebe strážě, že se příliš snažím dostat blízko ke královně. Po několika minutách souboje s davem mi mnohem víc začalo dělat starost, abych se vůbec pohnul. Vypadalo to, že čím blíž k trůnu, tím víc tam byli lidi odhodláni nevzdat se svého místa.

Když sem se dostal asi na půl cesty k trůnu, začal sem si zoufat, jak dlouho to trvá, a rozhlédl se, jak je na tom Frigo.

Jak se ukázalo, měl ještě větší problémy než já. Postoupil sotva o šest stop, protože uvázl za hejnem starých slepic. Ty nehodlaly uhnout nikomu, takže to vypadalo, že když se mezi nima zkrátka neprobije, vůbec se dopředu nedostane. Tak samozřejmě nezbývalo, než abych ostatní předešel u královny já... což mi vyhovovalo. Znásobil sem svoje úsilí a mrkl nahoru, abych viděl, jak postoupila Tananda. Ale zjistil sem, že už jí nevidím.

Pak najednou zazněly fanfáry... a objevila se královna. Na moment mě to tak ohromilo, že sem přestal postupovat a dokonce pár kroků ztratil.

Víte, královnu Bolehlavu sem poznal zároveň se Šéfem a nedávno sem měl šanci si díky propagačnímu letáku paměť osvěžit. Nebyla to žádná sexbomba, ani žádná ošklivka. Ale žena, která se usadila na trůnu, vypadala úplně jinak. Kdyby nevyvolávali její jméno, když vešla, nejspíš bych jí ani nepoznal. Samozřejmě, kdybych jí potkal na ulici, koruna by dost napověděla.

Vypadala, jako by se ne zrovna dobře vyspala, protože před očima měla velké tmavé kruhy, a jako by neměla chuť k jídlu, tedy víc než normálně, protože vždycky byla spíš hubenější. Pak první chlapík, co byl na řadě, začal drmolit, jak si myslí, že za svůj kšeft platí velký daně. V tu chvíli sem si myslel, že propukne v pláč.

Napadlo mě, že i když zvenčí vypadá její expanze úspěšně, nezdá se, že by to královnu Bolehlavu činilo nějak šťastnou. Pak sem zahlédl Kulíka... nebo aspoň ohromnou postavu v plášti s kapucí... jak se plíží za strážemi při zdi ani ne deset stop od místa, kde seděla královna, a bylo mi jasné, že už moc času nemám. Spustil sem si jeden z vrhacích nožů do rukávu a začal si měřit vzdálenost ke královně. Bude to muset být zpropadeně dobrý hod, ale dlouhým civěním si to neusnadním. Tak sem ustoupil, abych měl lepší rovnováhu...

... A zatraceně, všechno přerušil lomoz vzadu v sále!

Nejdřív sem si myslel, že stáže chytily Friga, ale když sem se podíval, viděl sem, že stojí mimo dění, kouká přímo na mě, zoufale ukazuje ze dveří a něco mi říká, co sem ale pro halas nemohl rozluštit. Natáhl sem krk, abych zjistil, na co ukazoval, ale viděl sem jenom, jak se dav před trůnním sálem rozestupuje... aby něčemu nebo někomu udělal cestu. Zezadu z davu se šířil šumot, který nabýval na hlasitosti, jak se k němu přidávaly další hlasy. Zanechal sem snahu vidět, co se děje, a natáhl uši, abych zjistil, co říkají.

"... čaroděj..."

"Vrátil se!"

"TÁMHLE PŘICHÁZÍ!"

"HLEĎTE!! TADY JE!! TO JE..."

"VELKÝ SKEEVE!!!"

... A bylo to tak!!

Zrovna jak sem slova rozluštil, dav vzadu v trůnním sále se rozestoupil a dovnitř vešel Šéf... a s ním Aahz!! Vypadalo to, samozřejmě, že se hádají a vůbec si nevšímají davu kolem sebe, který ustupoval, a pak se jako zeď tlačil dopředu. Už předtím sem se vymanil z posluchačstva a pamatuju se, že sem pár possiltských občanů podupal a minul Marfu, která je díky své velikosti vždycky troch pomalejší. Viděl sem Friga, jak se prodírá davem a lidi poráží kuželky a matně si vzpomínám, že sem dělal to samý... ale vůbec toho nedbal. Prostě sem byl šťastnej, že tady vidím Šéfa a celýho.

"SKEEVE!!!"

Slyšel sem, jak někdo vykřikl. Hlas se podobal královninému, ale chybělo mi už jenom šest stop a blížil sem se.

Nikdy sem nebyl nadšenější mafíánskou tradicí, při níž se muži objímají, ale tentokrát sem chtěl udělat výjimku.

"ŠÉFE!!!" zvolal sem a rozpráhl ruce a...

... A sál se zatočil... a všechno se propadlo do tmy!

Kapitola dvacátá

"Chci odvetu!"

- M. Tyson

"Kvido! Hej! No tak! Probud' se!"

Slyšel sem Frigův hlas, ale rozhodl sem se ještě chvíli mít zavřené oči. Podobných zážitků sem měl v minulosti spoustu, takže mi nedalo práci přijít na to, co se stalo... tedy to, že sem byl uspán a poslán k zemi. Těžší bylo si vzpomenout na okolnosti, který k tomuto stavu vedly. Úkol příliš neusnadňovalo ani to, že mozek byl z toho pořád ještě trochu otřesený... proto sem raději předstíral, že sem pořád mimo, dokud se trochu nedám dohromady.

Byli sme v trůnním sále... pak přišel Šéf s Aahzem... vyrazil sem, abych ho přivítal... Frigo se blížil, aby udělal to samý... pak...

Podle hlasu sem zaměřil, kde je Frigo, otevřel sem oči, rychle se posadil a popadl ho za krk.

"Tak tys mě sejmul zezadu, bráchanče?" zeptal sem se zvědavě.

Svět se začal zase točit, což mě přinutilo přehodnotit moudrost snahy hýbat se tak rychle a tak záhy po znovunabytí vědomí. Několikrát sem ale zamrkal, abych zaostřil pohled a vše se usadilo. Taky sem si všiml, že Frigo trochu zbrunátněl, tak sem mu trochu povolil, aby mi mohl odpovědět.

"Já... já to nebyl," vykvikl.

Vím, že Frigo je obvykle na svou práci velmi pyšný... zejména při těch příležitostech, kdy mě doběhl... takže sem usoudil, že mluví pravdu a stisk uvolnil.

"Když tys to neudělal," zamračil sem se a pořád trochu pomrkával, "tak kdo?"

"Seznam se s Paškou," řeka palcem levé ruky mi ukázal přes rameno, protože pravou měl zaměstnanou mnutím krku. "Je to nová Šéfova osobní strážkyně."

"Nová osobní strážkyně?" řek sem a koukl se za sebe a...

Svět se zastavil... stejně jako moje srdce a dech.

Když řeknu, že ta kočka byla fantastická, nemá to nic společného s tím, že mě poslala k zemi. Měla ladné silné linie pantera... kromě několika příjemných zakřivení, které normálně na žádný normální kočce nenajdete. Měla taky zelený šupiny a žlutý oči, kterými si mě měřila.

"Omlouvám se za ten zmatek," řekla, ale omluvně to neznělo ani trochu, "ale objevili jste se tak rychle, že mi Skeeve

neměl šanci říct, že jste na jeho straně. No ale těší mě, že vás poznávám... řekla bych. Tady máš zpátky svůj nůž." Podíval sem se na vrhací nůž, který držela, a opravdu, byl to jeden z mých. Musel sem ho pořád držet v ruce, když sem šel přivítat Šéfa, což bylo trapný přehlídnutí. To je jedna z potíží, když máte velký ruce. Občas zapomenete, že v nich něco máte.

"Nová osobní strážkyně, jo?" řek sem, protože sem na nich vtipnějšího nepřišel. Vzal sem si nůž a schoval ho. "Seznámili sme se na Pervu," řekla trochu chladně. "Skeeve potřeboval osobního strážce... a žádný s ním nebyl." Zas tak mimo sem nebyl, abych nezaznamenal profesionální výčitku.

"Nám se to taky nelíbilo," zavrčel sem, "ale Šéf nám nařídil, abysme s ním nešli a požádal nás, abysme místo toho pomohli tady."

Paška o tom chvílku přemýšlela a pak maličko kývla.

"To vysvětluje pár věcí," řekla a trochu roztála. "Vy dva jste mě zajímali, protože byl Skeeve sám, ale myslím, že jste opravdu neměli jinou možnost."

Nebyl důvod, aby pro mě její uznání něco znamenalo... ale bylo to tak.

"Takže ty si z Pervu, jo?" snažil sem se rozhovor prodlužovat.

"Je to moje sestřenice," řek Aahz a poprvé mi došlo, že stojí vedle.

Vlastně tu stála celá parta a já...

"Tvoje sestřenice!" opakoval sem, když mi to konečně došlo.

"Neměj strach," řekla Paška a maličko se na mě usmála a zamrkala. "Vůbec si nejsme podobní."

"Nemohli byste se utiřit?" zasyčela na nás Tananda. "Snažím se něco z toho zaslechnout!"

Odtřhl sem pozornost od Pašky a konečně se začal soustředit, co se děje kolem.

Byli sme pořád v trůnním sále, ale dav byl pryč. Vlastně kromě nás to tady bylo úplně celý prázdný... sál i balkóny.

Žádný lidi, žádný strážce. Až na Šéfa, který seděl na stupních trůnu a povídal si s královnou Bolehlavou.

"... a všechno šlo hezky, dokud Rodie nechtyl nějaký bacil a neumřel," povídala. "Když jsem neumřela já, došlo mi, že prsteny, které jsi nám dal, naše životy doopravdy nespojují... mimochodem být na tvém místě, chtěla bych za ně zpátky peníze..."

"Chceš říct, že král Rodrik opravdu zemřel přirozenou smrtí?" zašeptal sem.

"Vypadá to tak," zamumlala Tananda. "Teď sklapni. Chci to slyšet."

"... a ty víš, že jsem vždycky chtěla naše hranice trošinku rozšířit, tak jsem si řekla "Proč to nezkusit?"..."

"Podle toho, co jsem slyšel," přerušil jí Šéf, "to rozšíření v každém ohledu to "trošinku" daleko přesáhlo."

"Já vím," povzddechla královna trochu poklesla. "Vypadá to, že se mi to vymklo. Moji rádčově... pamatuješ se na Grimbla a Badaxe?... no, tak ti mě pořád ujišťovali, že je všechno v pořádku... že pokud budu snižovat daně, lid mě bude podporovat... ale mám neustále pocit, že jsme ztratila kontrolu..."

"Snižovat daně, když rozšiřuješ hranice?" přerušil jí Šéf. "Ale to nejde! Větší království znamená větší výdaje, ne menší! Pořád máš výdaje na místní správu plus výdaje na další úředníky, aby řídili místní úředníky."

"Konečně mi došlo, co mi pořád na těch "nižších daních" vadilo, kdykoliv jsem to slyšel. Taky sem si vzpomněl, že sem musel zkoušku z ekonomie dělat natříkrát."

"Já vím," řekla královna. "Ty výdaje navíc jsme kryla z pokladnice mého starého království, ale tak už je skoro prázdná. Grimble pořád říká, že se to nakonec srovná, až bude království dost velké, ale..."

"To se nestane," zavrtěl Šéf hlavou. "Ty počty nezměníš. Buď budeš muset zvýšit daně, nebo se stáhnout zpátky... nebo vyhlásit bankrot."

"Ach, Skeeve!" řekla Bolehlava a objala ho. "Já věděla, že ty na přijdeš. Proto jsem taky pro tebe poslala."

"Poslala pro mě?"

"Samozřejmě, ty hlupáčku. Prsten. Tys ho nedostal?"

"To ano. Ale..."

"Nikdy jsem na psaní moc nebyla," pokračovala královna, "ale jsem si jistá, že vzkaz pochopíš, když ti pošlu Rodrikův prsten... samozřejmě, musela jsem s ním poslat i kousek jeho... s tím, že prsteny nejdou sundat, jsi měl mimochodem pravdu."

"To byl Rodrikův prsten?"

"Samozřejmě. Přece sis nemyslel, že bych si usekla svůj prst?"

Zvedla ruku a prsty na něj zahrozila... všemi, včetně toho, na kterém měla prsten. Kůže prstu, který sme dostali, byla tak jemná a hladká, že sme se všichni domnívali, že je to ženský prst. Jasně, když se nad tím zamyslíte, králové toho rukama moc nenapravují.

"Ale vzkaz jsi dostal a teď jsi tady... takže všechno bude v pořádku."

"Vzkaz," řek Šéf a vypadal trochu zmateně... což mi bylo pochopitelné. "Ehm... jenom pro jistotu, že si rozumíme, nevadilo by ti i říct slovy, cos mi chtěla vzkázat, namísto... znakového sdělení?"

"Copak to není jasné?" řekla královna. "Potřebuji tvou pomoc to zvládnout, tak ti nabízím místo."

"No... já toho teď mám moc," řek Šéf, "ale myslím, že tu můžu strávit trochu času a trochu to napravit jako tvůj rádce..."

"... jako můj choť, opravila ho královna.

Tohle celým týmem trhlo a vyměnili sme si několik ustaraných pohledů.

Šéf byl ale trochu pomalejší.

"... první věc, kterou musíš samozřejmě udělat, je rozkázat armádě, aby zastavila postup, dokud nevymyslíme, co dál."

"Mysleli sme si, že je to provedeno... a pak Grimble a já budeme... CHOŤ??!"

Jak říkám, Šéf je občas trochu pomalejší, ale nakonec se chytil.

"Samozřejmě," Bolehlava se rozzářila. "Myslím, že se můžeme vzít, a když si některé ty otravné povinnosti rozdělíme,

pořád budeme mít dost času na..."

"CHOŤ??!!

Vypadalo to, že Šéf se nemůže přes to slovo dostat.

"Správně," řekla královna a s nakloněnou hlavou po něm koukla. "Proč? Máš s tím nějaký problém?"

Mrazivý tón v jejím hlase způsobil, že se v trůnním sále rázem ochladilo.

"... Protože jestli máš, tak je tu další možnost. Udělám to, cos navrhoval, když jsme se s Rodrikem brali."

"A to bylo co..." zeptal se Šéf opatrně.

"Abdikovat." Královně se nějak povedlo, že jedno slovo vyznělo jako celá věta... smrtící věta. "Mohu se vzdát trůnu a tebe jmenovat svým následníkem. Pak si můžeš zkusit řídit tenhle bordel sám!"

Šach, mat.

Z celý rozmluvy mi příliš dobře nebylo... ale to nebylo nic ve srovnání, co dělala se Šéfem. Vypadal, že je v naprostý panice... o zezelenání ani nemluvě.

"Já... já...", koktal.

"... Ale nemyslíš, že to bude mnohem hezčí, když se prostě zařídíš podle mého původního nápadu?" řekla Bolehlava, opět samá koketnost. "Dostaneš tak celé království a mě!"

"Já... já nevím," vypravil ze sebe Šéf konečně. "O ženění jsem ještě nikdy neuvažoval."

"Tak o tom uvažuj," řekla královna trochu ostřeji.

"Ne... chci říct, že potřebuji nějaký čas si to rozmyslet."

"Dobrá," kývla Bolehlava. "To je fěr."

"Možná za rok..."

"... Dávám ti měsíc, řekla královna, jako by Šéf nic neřekl. "Pak očekávám tvou odpověď, ať tak, nebo tak. Mezitím já nařídím armádě zarazit a ty s Grimblem projdeš účetní knihy. Myslím, že to je dobrý nápad, ať už se pak rozhodneš jakkoliv, ne?"

"Asi... asi ano."

Nevypadalo to dobře. Se ženským to Šéf nikdy neuměl a vypadalo to, že Bolehlava ho utáhne na nudli.

"Myslím, že už sem slyšela dost," řekla Tananda. "Tak se zatím mějte, uvidíme se."

"Kam jdeš, sestřičko?" zeptal se za nás všechny Kulík. "Vypadá to, že Skeeve bude potřebovat veškerou naši pomoc... a ještě i víc."

"No, víte," řekla, "mám namířeno domů. Myslím, že potřebuju malou přestávku, tak sem si myslela, že si užiju domácího krbu, než mi dorostou vlasy."

"Opravdu?" zamračil se Kulík.

"Samozřejmě," zavrnila a usmála se, "že to uvolní Zajdu z jejích povinností. Myslím, že jí pošlu, aby tady pomohla."

"Zajdu?"

"Přece nemůžeš čekat, že to tady Skeeve dá do pořádku bez pomoci své organizační tajemnice?" řekla nevinně. "Kromě toho, s čísly to Zajda umí mnohem líp než já."

Odmklčela se a vrhla na královnu temný pohled.

"... aspoň si myslím, že v týhle situaci to tak bude."

PŘÍŠTĚ: Skeeve se snaží přijít na kloub záhadám opačného pohlaví v...

Sladké (místa) o životě mýty